

УЧИЛИЩЕ
ЗА
ВАМПИРИ

ПРЕСЛЕДВАНА

П. С. КАСТ + КРИСТИН КАСТ

EN[®]
СОФТПРЕС

НОВИЯТ ВАМПИРСКИ БЕСТСЕЛЪР!

П. С. КАСТ, КРИСТИН КАСТ ПРЕСЛЕДВАНА

Превод: Маргарита Терзиева

chitanka.info

Ако ви харесва Здрача, добре дошли в Мрака!

Какво ще направиш, ако те желае най-страхотният мъж на света, но в душата му се таи безименно зло?

В началото на тази спираща дъха книга от поредицата „Училище за вампири“ Зоуи Редбърд отново е обичана от приятелите си, а преродената Стиви Рей вече не е тайна, пазена от Неферет. Но се появява нова опасност — древна и чудовищна. Неферет е възкресила своя могъщ съюзник Калона и никой в „Дома на нощта“ не подозира каква заплаха е той. Падналият ангел омайва цялото училище за вампири. Ключът за прекратяване на нарастващото му влияние е скрит в предишния му живот. Но миналото на Калона е свързано със Зоуи и крие тайни, които тя се страхува да разбули.

Червените новаци и Стиви Рей успяват да прочистят мрачните зловещи тунели и да ги превърнат в свой уютен дом, но дали са така приятелски настроени, както изглежда?

Що се отнася до гаджетата, Зоуи има шанса да оправи отношенията си със супер готиния Ерик, но не може да спре да мисли за Старк. Стрелецът, умрял в ръцете ѝ в онази забравима нощ, сега е в лапите на Неферет и е подложен на отровното ѝ влияние.

Ще повярва ли някой колко зла е силата, събудена за живот сред вампири и хора?

ПЪРВА ГЛАВА

Сънят започна с шум от криле. Трябваше да се сетя, че това е лош знак, осъзнах го по-късно, докато си го припомнях. Беше като ято пуснати на свобода гарвани-демони, онези страховити птицеподобни от легендите на чероките, но в моя сън този шум беше само фон, като бръмчене от вентилатор или оставен на празен канал телевизор.

Намирах се насред красива поляна. Беше нощ. Пълната луна бе оцъклила огромното си око точно над дърветата около поляната. Сребристоросинята ѝ светлина насищаше пространството с призрачни сенки и всичко изглеждаше като под вода. Впечатлението се засилваше от лекия ветреца, който разлюляваше тревата — зелените ѝ стръкчета се привеждаха към босите ми крака и се дуплеха като вълни срещу морския бряг. Същият вятър повдигаше гъстата черна коса от голите ми рамене и я разстиляше по кожата ми като ефирна коприна.

Боса? Голи рамене?

Огледах се и изохках от изненада. Оказа се, че съм облечена в съвсем къса кожена рокля с голямо остро деколте отпред и отзад. Беше бяла и украсена с ресни, пера и черупки от миди, които блестяха на лунната светлина. По нея имаше сложни фигури и невероятно красиви рисунки.

Ама имам страхотно въображение, нали?

Роклята събуди в мен далечен и неясен спомен, но аз не му обърнах внимание. Не исках да ровичкам в съзнанието си. Сънувах все пак! Затова, вместо да се задълбочавам в мисли и спомени, започнах да танцувам по тревата в очакване на Зак Ефрън, а защо не и Джони Деп, който да изникне пред мен като насън и двамата да извъртим един щур флирт.

Докато правех пируети и се носех над тревата с повеея на вятъра, не спирах да се оглеждам и в един миг ми се стори, че виждам сенки, които се движат някак странно по дърветата. Спрях се и проточих врат, за да видя какво точно става в нощния мрак. Познавах добре и себе си, и шантавите си сънища, така че нямаше да се учудя, ако бях сътворила

вместо плодове няколко бутилки безалкохолна бира да висят по клоните на дърветата и да чакат да ги откъсна.

И тогава се появи то.

Материализира се накрая на поляната, точно под сенките на дърветата. Видях ясно очертанията му, защото луната осветяваше директно гладката му кожа.

Гладката му кожа ли? Гол?

Заковах се на място. Възможно ли беше въображението ми да си бе изгубило ума? Нямах никакво намерение да подскачам по някаква си поляна с гол мъж, пък дори този мъж да беше мистериозният господин Джони Деп.

— Ти се колебаеш, любов моя?

Призрачният му глас ме накара да настръхна. В същото време откъм листата на дърветата се чу ужасяващ подигравателен смях.

— Кой си ти?

Зарадвах се, че в съня гласът ми не издаваше с нищо сковалия ме страх.

Смехът му беше също толкова дълбок и красив като гласа му. И също толкова страшен — отекна в клоните на дърветата, заподскача насам-натам, завъртя се около мен като живо същество.

— Правиш се, че не ме познаваш, така ли? — достигна гласът му отново до мен и аз настръгнах.

— Не, познавам те. Нали аз те измислих? Това е моят сън. Ти си коктейл от Зак и Джони.

Щом го огледах по-добре, се разколебах, но продължих да демонстрирам непукизъм, въпреки че сърцето ми биеше като бясно, защото и за слепия беше ясно, че този приятел не приличаше нито на единия, нито на другия актьор.

— Добре де, може да си Супермен или Принц Очарование — казах аз, готова да приема всичко, но не и истината.

— Аз не съм част от съня ти. Ти ме познаваш добре. Душата ти ме познава.

Краката ми не помръднаха, но притеглено от гласа му, тялото ми само се устреми към него. Приближих се, вдигнах поглед нагоре, и още малко нагоре, и...

Беше Калона.

Познах го още от първата произнесена от него дума. Просто не исках да си го призная. Как бе успял да се вмъкне в съня ми?

Кошмар. Това не беше сън, а кошмар.

Калона нямаше дрехи и тялото му беше полупрозрачно. Плътта му вибрираше и променяше формата си при всеки повей на вятъра. В тъмната гора зад него се виждаха сенките на децата му, злите гарвани-демони, вкопчени в клоните на дърветата с човешките си ръце и крака. Големите човешки очи на неподвижните птичи лица бяха впити в мен.

— Все още ли твърдиш, че не ме познаваш?

Очите му — тъмни като беззвездно небе — бяха най-реалната част от него. Те, както и леещият се като река дълбок глас. Съзнавах, че това е кошмар, но той си беше мой, нямаше как да избягам от него. Искам да се събудя! Искам да се събудя!

Но не се събудих. Не успях. Нямах контрол над себе си. Калона имаше. Той беше създал този кошмарен сън, нощта, поляната, и бе успял някак си да ме вкара в него, бе затворил вратата към действителността.

— Какво искаш? — попитах бързо, за да не му позволя да усети треперенето на гласа ми.

— Знаеш какво искам, любов моя. Теб.

— Не съм твоя любов!

— Разбира се, че си! — Той застана толкова близо до мен, че усетих студения полъх на безплътното му тяло. — Ти си моята Ая.

Ая беше името на девицата, сътворена от мъдрите жени-чероки преди векове, за да го подмами и да го затвори в земята. Изведнъж се паникьосах.

— Аз не съм Ая.

— Ти командваш елементите.

Гласът му беше нежен и твърд, ужасяващ и прекрасен, привличащ и отблъскващ.

— Това е дар от моята богиня — отвърнах аз.

— Но преди да започнеш да ги командваш, ти беше създадена от тях, беше сътворена да ме обичаш.

Големите му черни криле се раздвижиха, вдигнаха се нагоре, после напред и ме скриха в призрачната му прегръдка, студена като смъртта.

— Не, бъркаш ме с друга. Аз не съм Ая.

— Не, ти бъркаш, любов моя. Сърцето ми усеща, че си ти.

Крилете му ме галеха и ме придърпваха все по-близо до него. И въпреки че физическото му тяло не беше плътна субстанция, аз го усетих. Перата му бяха нежни и меки, леденият му дъх опари спящите ми сетива. Ледената мъгла, от която беше направено тялото му, зареди с електричество всяка моя клетка. Желанието ме завладя. Не го исках, но нямах сили да се боря със себе си.

Смехът му ме прикани и ми се прииска да се удавя в него. Оставих се на изкушението, притиснах се в него, затворих очи и изстенах, когато ледената му страст докосна гърдите ми и ме изпълни с възбуда, болезнена, но толкова силна, че изгубих всякакъв контрол над себе си.

— Ти обичаш болката. Наслаждаваш ѝ се — прошепна той. Крилете му станаха настоятелни, мускулите му се втвърдиха, тялото му стана още по-студено и се притисна още по-плътено в моето. — Предай се.

С всяка дума медният му глас ставаше все по-изкусителен и по-въздействащ.

— Бях в прегръдките ти векове наред. Този път аз ще те водя, а ти ще молиш за насладата, която само аз мога да ти дам. Хвърли оковите на твоята скучна богиня и ела при мен. Обичай ме истински, с тяло и с душа, а аз ще сложа света в краката ти.

Значението на думите му проникна бавно през мъглата от болка и блаженство и я помете, както слънцето пресушава росата. Възвърнах волята си и се измъкнах от прегръдките му. От кожата му излизаха малки, прилични на змийчета, струйки от леден черен дим, стелеха се към мен, докосваха ме... притискаха... галеха...

Отърсих се, както котка от вода, и черните змийчета побягнаха на всички страни.

— Не, аз не съм твоята любима! Не съм Ая! И никога няма да предам Никс!

Щом произнесох името на богинята, кошмарът свърши.

Седнах в леглото, задъхана и плувнала в пот. Стиви Рей хъркаше до мен, но Нала беше будна и ръмжеше тихо. Гърбът ѝ беше извит в дъга, козината ѝ бе настръхнала, а свитите ѝ на цепка очи фиксираха въздуха над мен.

— По дяволите! — изпищях, скочих от леглото и се завъртях около себе си в очакване да видя виещия се над главите ни като гигантски прилеп Калона. Но не. Там нямаше нищо.

Прегърнах Нала и седнах на леглото. Треперещите ми ръце започнаха да я галят машинално.

— Беше само кошмар... беше само кошмар... беше само кошмар — повтарях като латерна, но знаех, че това е лъжа. Калона беше реален и незнайно как се бе вмъкнал в съня ми.

ВТОРА ГЛАВА

„Добре, Калона може да влиза в сънищата ти, но сега си будна, така че се вземи в ръце!“ — казах си аз и продължих да галя котката, успокоена от мъркането ѝ. Стиви Рей се размърда и измърмори нещо неразбираемо в съня си. После се усмихна и въздъхна щастливо. Загледах се в спящата си приятелка. За разлика от мен тя явно бе извадила късмет със сънищата.

Повдигнах лекичко одеялото ѝ и изпуснах въздишка на облекчение. Превръзката върху ужасната рана от стрелата, която я бе пробола, беше суха. Тя се размърда отново, трепна и отвори очи. За момент изглеждаше объркана, после ми се усмихна сънено.

— Как си? — попитах аз.

— Добре — отвърна тя, все още замаяна. — Не се тревожи толкова.

— Как да не се тревожа, когато най-добрата ми приятелка непрекъснато умира? — усмихнах ѝ се аз.

— Този път не умрях напълно. Само малко.

— Нервите ми ме помолиха да ти предам, че за тях няма значение дали умираш малко, или много.

— Кажете им да си затварят устата и да заспват — измърмори тя, затвори очи, метна одеялото върху главата си и повтори: — Аз съм добре. Всички сме добре.

И веднага се разнесе дълбоко равномерно дишане. Кълна се, че заспа, преди да съм мигнала с очи. Въздъхнах дълбоко, върнах се в леглото и се опитах да си намеря удобна поза. Нала се намести между мен и Стиви Рей, погледна ме възмутено и хвърли в лицето ми едно „мяу“, в смисъл вече да се успокоявам и да заспивам.

Да заспя? И да сънувам отново? А, не! Без тия! Продължих да се вслушвам в равномерното дишане на Стиви Рей и да галя разсеяно Нала. Колко странно, че всичко в този малък оазис на спокойствието изглеждаше съвсем нормално! Погледнах отново спящата си приятелка. Не можех да повярвам, че само преди няколко часа в

гърдите ѝ имаше забита стрела и ние трябваше да бягаме от „Дома на нощта“, докато нашият свят се разпадаше на парчета. Твърдо решена да не заспивам, продължих да прехвърлям в изтощеното си съзнание събитията от вечерта. И докато пресявах случилото се, отново се удивих, че всички бяхме оцелели като по чудо...

Спомням си, че Стиви Рей ме помоли да взема химикалка и лист, защото реши, че ще ни е от полза да направим списък на нещата, които ще ни трябват в тунелите. Не искаше нищо да ни липсва, ако се наложеше да останем там известно време.

Попита ме за това съвсем спокойно, както си седеше със забитата в гърдите ѝ стрела. Помня, че я погледнах и червата ми се обърнаха. Извърнах поглед и казах:

— Стиви Рей, мислиш ли, че трябва да мислим за списък точно сега? — Ох, мамка му! Това боли повече от забит в петата магарешки трън. Засмука въздух, изохка и лицето ѝ се изкриви от болка, но успя да се усмихне над рамото на Дарий, който беше разкъсал ризата на гърба ѝ, за да огледа подаващия се между плешките ѝ връх.

— Каква гадост! — извиках и той се сви като ударен. — Извинявай, нямах предвид теб. Как ти беше името?

— Дарий, жрице.

— Той е син на Еребус Воина — добави Афродита и му се усмихна изненадващо мило. Описвам усмивката ѝ като изненадващо мила, защото Афродита обикновено се държи като пълна егоистка и като цяло е гадна към хората. С една дума, трудно може да се нарече *мила*, но знаех, че си пада по Дарий.

— Ама, моля ти се, това е очевидно. Той е като канара — обади се Шоуни и изгледа предизвикателно Дарий.

— Да, една страхотна канара — прибави като ехо Ерин и изпрати по въздуха звучна целувка към Дарий.

— Ей, шантавелки, той вече е зает, така че що не вземете да си поиграете по близнашки? — озъби им се Афродита, но на мен ми се стори, че всъщност не иска да ги обиди. Дори сега, като се замислих отново, ми се стори добронамерена.

— Благодаря, че ни напомни за нашите гаджета. Знаеш много добре, че те не са тук — нацупи се Шоуни.

— И сигурно са изядени от онези идиотски хора-птици — добави Ерин. — Хей, я по-бодро! Бабата на Зоуи не каза, че гарваните

демони наистина са изяли онези хора. Каза само, че са ги вдигнали с грамадните си клюнове и са ги запратили в стената или каквото там е било, и после пак, и пак, и пак, докато всичките им кости се изпочупили — обясни Афродита с безгрижна усмивка.

— Не мисля, че им помагаш с това — срязах я аз. Но тя беше права. Всъщност колкото и зловещо да звучеше, може би всички бяха прави: и тя, и близначките. Но не исках да се замислям за вероятностите и насочих цялото си внимание към ранената си приятелка. Тя изглеждаше ужасно — бледа, потна и наквасена с кръв.

— Стиви Рей, не е ли по-добре да те откараме в...

— Намерих го! Намерих го! — Джак връхлетя в малката ниша в тунела, превърнат в стая за Стиви Рей, следван плътно от жълтия лабрадор, който не се отделяше от него, откакто слязохме тук. Зачервен от бързането, Джак показва нещо бяло, приличащо на малко куфарче с голям червен кръст отгоре. — Беше точно, където ми каза, Стиви Рей. В онзи тунел, дето е нещо като кухня.

— И щом си поема дъх, ще ви осведомя колко приятно бях изненадан, когато открих работещ хладилник и микровълнова печка — каза задъхано Деймиън, вмъкнал се в стаята след Джак. Той задиша тежко, като се хвана драматично за гърдите. — Искам да ми обясните как успяхте да пренесете всичко това тук, а също и за електричеството.

Той мерна с поглед разкъсаната кървава риза на Стиви Рей и стрелата, която все още стърчеше от гърба ѝ, и розовите му бузи внезапно побеляха.

— Искам да ми обясните всичко, но след като оправите това *en brochette*, ако обичате.

— Ен...? — преплете език Шоуни.

— ... бро... какво? — довърши Ерин.

— Това е френска дума за нещо нарязано на парчета. Обикновено се отнася за храна, за шишчета например.

— Богиньо! — подбели очи Ерин.

— Ти си тотална откачалка — последва я Шоуни.

— Ама каква лудница само — изостави темата той. После вдигна вежди и погледна красноречиво близначките, цитирайки неправилно Шекспир. — „Светът се побърква и злото изпраща птиците на смъртта“.

Очевидно очакваше да познаят текста, което те, също толкова очевидно, не успяха.

— Няма извинение за безобразното ви невежество — свъси вежди той и се обърна към Дарий. — Виж, намерих тези неща на едно не особено хигиенично място.

И му показва нещо, което ми заприлича на гигантска ножица.

— Арматурна ножица. Донеси я тук. И санитарния пакет също — нареди му Дарий, станал олицетворение на деловитостта.

— Какво ще правиш с тях? — попита Джак.

— Ще срежа върха на стрелата, за да мога да извадя останалата част от тялото на жрицата. После ще оставим раната да зарасне — отвърна простичко воинът.

Джак изстена и залитна към Дарий, който побърза да го прегърне и успокои. Дукесата, жълтата лабрадорка, буквално се влюби в Джак, след като нейният господар... ъ... онова готино момче на име Джеймс Старк умря, после стана нежив и прободен Стиви Рей със стрелата си като част от коварния план на Неферет да освободи Калона, ужасяващия паднал ангел... Както и да е, Дукесата заскимтя и се сви между крака му.

Ох, да, Джак и Деймиън са двойка. Гей двойка. И какво толкова? Случва се. И то по-често, отколкото си мислите. Чакайте, задраскайте това. Случва се по-често, отколкото си мислят родителите.

— Деймиън, не искаш ли да се върнеш с Джак в... кухнята и да потърсиш нещо за хапване? — Опитах се да им намеря някаква работа, която не включваше зяпане на Стиви Рей. — Сигурна съм, че на всички ще ни стане по-добре, ако хапнем малко.

— Да хапнем ли? Иде ми да повърна — обади се Стиви Рей, — освен ако нямате предвид кръв. — Тя се опита да вдигне рамене в знак на извинение, но спря движението и изохка. Бялото ѝ като брашно лице стана още по-бяло.

— Да, май че няма истински гладни хора — измърмори Шоуни, зяпнала в стърчащата от гърба на Стиви Рей стрела със същото любопитство, с каквото хората зяпат катастрофирала кола.

— И аз мисля така — последва я Ерин. Но погледът ѝ шареше навсякъде, само не и в Стиви Рей.

Тъкмо отварях уста да кажа, че не ми пука дали са гладни, или не, когато Ерик нахлу в стаята.

— Намерих го! — извика развълнувано. В ръцете си държеше ужасно стар и гигантски по размер CD-радиокасетофон. Беше от онези комбайни, които през осемдесетте години на двайсети век са наричали: „записващи стереоуредби“. Като внимаваше да не поглежда към Стиви Рей, той остави машинарията на масата до нея и Дарий и веднага започна да върти великанските метални копчета, мърморейки под нос, че все ще успеят да хванат някакъв сигнал.

— Къде е Венера? — попита го Стиви Рей. Гласът ѝ трепереше, явно говоренето ѝ причиняваше болка.

Ерик вдигна глава към кръглия, покрит с одеяло вход на помещението. Там нямаше никого.

— Беше след мен. Помислих си, че идва и... — Погледът му случайно попадна на Стиви Рей и той спря. — Олеле, това сигурно боли адски — прошепна изплашено. — Стиви Рей, не изглеждаш добре.

Тя се опита да му се усмихне, но не успя.

— Е, чувствала съм се и по-добре. Радвам се, че Венера ти е помогнала със стереоуредбата. Може би ще успеем да намерим някаква станция.

Въпреки тревогата си за Стиви Рей започнах да се чудя къде може да е изчезнала Венера. Напънах мозък да си спомня как изглеждала. Последния път, когато огледах отблизо червените хлапета, те все още не бяха „червени“, тоест очертанията на лунния сърп на челата им все още бяха сапфирени, като на всички начинаещи, когато им поставят знака за първи път. Но тези сапфирени хлапета умряха. После Неферет ги превърна в неживи. И тогава всички станаха побеснели, смучещи кръв чудовища. Но Стиви Рей премина през онзи нов вид на Промяната. Човешкото у Афродита (кой е предполагал, че има такова?) незнайно как се смеси със силата на петте елемента — които единствено аз мога да контролирам до един — и Стиви Рей си върна човешкия облик плюс прекрасна татуировка на възрастен вампир. По лицето ѝ се появиха красиви виещи се клонки и цветя. Но вместо да стане тъмносиня, татуировката ѝ почервеня. Като прясна кръв. След това татуировките на всички неживи също почервеняха и те си възвърнаха човешката същност. Поне на теория. Защото след Промяната няхах време да ги огледам добре, нито тях, нито Стиви Рей, за да знам със сигурност, че всичко им е наред. И още нещо: Афродита

изгуби Белега си. Напълно. И сега се предполага, че отново е човешко същество, въпреки че все още има видения.

Това обяснява защо в последно време всеки път, когато погледнеш Венера, тя беше ужасно противна, гнусарка на ента степен, но сега вече беше поправена — поне отчасти. Знаех, че преди да умре, се бе мотала с Афродита, което означаваше, че сигурно е имала репутацията на супер готина, защото Афродита не понася грозни приятелки.

Добре, преди да заприличам на изкукала от ревност глупачка, искам да обясня: Ерик Найт е истински супермен, нещо като Кларк Кент. Той е благороден, изобщо — готин човек, въъ... грешка, вампир. Възрастен вампир, преживял наскоро Промяната. И още, той ми е гадже, въъ... бивше гадже. И колкото и да е глупаво, аз го ревнувам от всяка, дори и от червена откачалка, щом предизвиква у него някакъв интерес.

За щастие разсъдливият Дарий прекъсна вътрешния ми монолог.

— Радиото може да почака. Сега важното е да помогнем на Стиви Рей. Ще ѝ трябва чиста блуза и кръв веднага щом се заловя с това. — Той сложи комплекта за първа помощ на масичката до леглото на приятелката ми, отвори го и извади марля, спирт и още нещо, което изглеждаше страшно.

Това определено затвори устата на всички.

— Нали знаете, че ви обичам като топъл хляб — усмихна се храбро Стиви Рей.

Всички кимнахме вдървено.

— Окей. Значи няма да ми се разсърдите, ако ви помоля да си намерите някаква работа. Всички без Зоуи. Докато Дарий извади стрелата от гърдите ми.

— Всички, освен мен ли? Защо искаш да остана?

В присвитите ѝ от болката очи проблесна искра.

— Защото ти си нашата Висша жрица, Зо. Трябва да останеш и да помогнеш на Дарий. Плюс това вече си ме виждала да умирам веднъж. Колко по-лошо може да бъде сега? — Изведнъж спря и се вторачи във все още повдигнатите в недоумение ръце. — Божичко, Зо! Погледни си поне ръцете.

Обърнах дланите си към себе си, за да видя какво толкова гледаше тя, и усетих как собствените ми очи се разширяват от

удивление. Татуировките бяха достигнали до дланите, същите красиви сложни плетеници и мрежести фигури, които украсяваха лицето и врата ми, а оттам се спускаха от двете страни на гърба до кръста ми. Как можах да забравя? Бях почувствала по ръцете си познатия сърбеж, докато тичахме към спасителните тунели. Още тогава трябваше да се досетя какво означава това. Моята богиня Никс, олицетворението на нощта, ме бе белязала отново. Отново ме бе отделила от всички останали хлапета и вампири в света и бе показала специалното си отношение към мен. Нямаше друг от малките, чийто Белег да се разраства като моя. Обикновено това се случваше, след като новакът премине през Промяната. Тогава лунният сърп на челото се запълваше и се разширяваше в уникална по своя род татуировка по цялото лице, за да оповести на света, че се е появил нов вампир.

При мен беше различно. Доскоро лицето ми показваше, че съм вампир, но тялото ми говореше, че още се подготвям. Но сега? Такова нещо не се бе случвало досега — нито на новак, нито на възрастен вампир — затова не бях сто процента сигурна какво означава.

— Зо, това е невероятно! — чух зад себе си Деймиън. Той се поколеба за миг, после докосна лекичко рисунката на дланта ми.

Вдигнах поглед от ръцете си към големите му кафяви очи и потърсих в тях реакция от Промяната, която виждаше пред себе си. Някакъв знак за обожание, нервност или още по-лошо, страх. Но виждах единствено Деймиън — моя приятел — и топлината на усмивката му.

— Усетих, че ще се случи още първия път, когато слязохме тук. И после... просто забравих — казах глухо.

— Ето това е нашата Зо! — обади се Джак. — Само тя може да забрави нещо, което на практика си е истинско чудо.

— Е, не само на практика — възрази Шоуни.

— Но за нея едва ли е чудо. Случва ѝ се непрекъснато — каза Ерин, сякаш установяваше поредния скучен факт.

— Аз не мога да задържа и една татуировка, а ти си покрита от глава до пети — усмихнато ми се скара Афродита. — Имаш си всякакви фигури.

— Те са знак за благоволение на нашата богиня към теб. Искане да ти покаже радостта си, че вървиш по избрания от нея път. Ти си нашата Висша жрица, избраницата на Никс — произнесе тържествено

Дарий и веднага продължи делово: — Висша жрице, имам нужда от твоята помощ за Стиви Рей.

— Да му се не види! — измърморих аз, задъвках нервно долната си устна и свих ръце в юмруци, за да скрия новите си екзотични татуировки.

— Ох, по дяволите, и аз ще остана да помогна — изпъшка Афродита и тръгна към седналата на ръба на леглото Стиви Рей. — Нямам нищо против кръвта и болката, стига да не са мои.

— Трябва да го преместя по-близо до изхода. Може би така ще хвана по-лесно някакъв сигнал — каза Ерик и без да ме погледне, без да каже и дума за новата ми татуировка, изчезна навън.

— Знаеш ли, мисля, че идеята ти да потърсим някаква храна не е лоша — измърмори Деймиън, хвана Джак и тръгнаха да излизат навън.

— И понеже с Деймиън сме гейове, значи сме добри готвачи — каза през рамо Джак.

— Ние ще отидем с тях — стана и Шоуни.

— Да, защото не сме сигурни, че гей готвенето е по-добро от класическото. По-добре да ги държим под око — добави Ерин.

— Кръвта. Не забравяйте кръвта. Смесете я с вино, ако намерите някъде. Ще й трябва, за да може да се възстанови — викна след тях Дарий.

— Мисля, че един от хладилниците е зареден с кръв. И намерете Венера — каза Стиви Рей и се сви от болка, когато Дарий започна да почиства засъхналата около стърчащия връх на стрелата на гърба й кръв.

Близначките се поколебаха, казаха си нещо с очи, после Ерин заговори и за двете:

— Стиви Рей, мислиш ли, че червените хлапета наистина са добронамерени към нас? Защото, нали помниш, че точно те убиха онези футболистчета и хванаха човешкото гадже на Зо?

— Бивше гадже — намесих се бързо, но никой не ми обърна внимание.

— Венера помогна на Ерик — вдигна рамене Стиви Рей. — А Афродита бе при нас цели два дни. Както виждате, все още е цяла.

— Да, но Ерик е голям и здрав мъжки вампир. Трудно е човек да го нападне — възрази Шоуни.

— Да, но това не му пречи да е сладък и секси — изтърси Ерин.

— Какво каза? — сложих аз заканително ръце на кръста.

И двете побързаха да вдигнат ръце в знак на извинение. Шоуни продължи:

— А Афродита е толкова злобна, че никой не би искал да я ухапе.

— Но ние сме малки петифури с шоколад и ванилия. Бихме изкушили и най-съвестното от кръвосмучещите чудовища.

— Майка ти е кръвосмучещо чудовище — усмихна ѝ се мило Афродита.

— Ако не престанете да се заяждате, ще ви ухапя — извика Стиви Рей, потръпна от болка и изпухтя нещастно.

— Стига вече, не виждате ли, че я боли? Мен също ме заболя глава от вас — намесих се бързо, разтревожена от лошия вид на Стиви Рей. — Тя ви каза ясно — червените хлапета са окей. А и нали току-що избягахме заедно от „Дома на нощта“. Не вярвам да се втурнат сега да ни ядат. Така че бъдете така любезни да намерите Венера, както ви помоли Стиви Рей.

— Това не доказва нищо — намеси се неочаквано Деймиън, който се бе спрял до изхода. — Ние бягахме, за да си спасим кожата. Никой нямаше време за ядене.

— Стиви Рей, питам те за последен път: безопасни ли са червените? — обърнах се към нея аз.

— Помъчете се да се отнасяте по-мило с тях и да ги приемете. Знаете, че те умряха и станаха неживи не по своя вина.

— Видяхте ли, всичко е наред — обърнах се към другите. Чак по-късно се замислих, че тя всъщност не отговори на въпроса ми.

— Добре, но ако нещо се случи, ще е виновна Стиви Рей — заключи Шоуни.

— Да. Ако някой от тях се опита да ни ухапе, ще си поговорим сериозно с нея... когато се оправи — довърши Ерин.

— Вино и кръв. Стига толкова приказки. Залавяйте се за работа — отсече Дарий.

Всички се изнизаха от стаята и ме оставиха с Дарий, Афродита и най-добрата ми приятелка, все още набучена на шиш. Мамка му.

ТРЕТА ГЛАВА

— Сериозно, Дарий. Не можем ли да го направим другояче? Някак си по медицински? Например в болница. С лекари и пейки, където приятелите седат и чакат, докато... — Потиснах надигащата се паника и посочих към стърчащата от гърдите на Стиви Рей стрела. — ... докато извадят това нещо?

— Естествено, твоят вариант е по-добър, но не и при тези обстоятелства. Нямам всички материали и инструменти, но ако си направиш труда да размислиш, сигурно ще осъзнаеш, че всъщност не искаш някой от нас да попадне тази нощ в надземна болница — отвърна Дарий.

Задъвках мълчаливо устната си. Знаех, че е прав, но продължавах да търся някаква по-малко ужасяваща алтернатива.

— Не. Аз няма да се върна там — прекъсна мислите ми Стиви Рей. — Не само заради страшния Калона с неговите дяволски птици. Не мога да си позволя да остана горе, когато слънцето се покаже. А чувствам, че часът на появата му приближава. Знам, че няма да издържа на лъчите му, Зо, особено в състоянието, в което се намирам. Ще трябва ти да го направиш.

— Ако искаш, ти я дръж, аз ще издърпам стрелата — предложи Афродита.

— Не, ще бъде по-лошо да я гледам как се мъчи. Така поне ще правя нещо — отвърнах аз.

— Ще се постарая да не викам много силно — каза Стиви Рей. Изглеждаше съвсем сериозна и помня, че сърцето ми се сви както сега, докато си припомнях всичко.

— Ох, миличка, викай колкото си искаш. И аз ще викам с теб. — После се обърнах към Дарий: — Готова съм, можем да започнем, когато кажеш.

— Ще срежа и перата, и края на стрелата отпред на гърдите ѝ. Ти вземи това. — Той ми подаде парче марля, напоено със спирт. — Дръж отрязания край с тази марля. Когато хвана стрелата отзад и съм готов,

ще ти кажа да буташ. Бутай с всички сили, а аз ще дърпам. Предполагам, че ще излезе лесно.

— Но може би ще боли мъничко? — попита отпаднало Стиви Рей.

— Жрице. — Дарий постави големите си ръце върху крехките ѝ рамене и я погледна в очите. — Ще боли повече от „мъничко“.

— Затова съм тук — каза Афродита. — Ще те държа, за да не прецакаш работата, докато се гърчиш и виеш от болка. — Тя се поколеба за миг, после добави: — Но ако пощурееш и ме ухапеш отново, ще ти смачкам физиономията.

— Няма да те ухапя, Афродита — каза отпаднало Стиви Рей.

— Стига вече, хайде да започваме — намесих се аз.

Преди Дарий да разкъса напълно това, което бе останало от ризата ѝ, той я погледна и каза смутено:

— Жрице, ще трябва да разголя гърдите ти.

— Мислех си за това, докато работеше по гърба ми. Ти си нещо като лекар, нали така?

— Всички синове на Еребус имат медицински познания, за да могат да помагат на ранените си братя. — Той заряза за момент строгото си изражение и ѝ се ухили. — Така че... да, можеш да ме приемеш за лекар.

— Тогава няма проблем. Лекарите са обучени да не обръщат внимание на голотата на пациентите си.

— Да се надяваме, че обучението му не е било пълно и цялостно — измърмори Афродита.

Дарий ѝ смигна съучастнически, аз прихнах, което накара Стиви Рей да се изкиска и след това веднага да изпъшка от болка. Тя се опита да ми се усмихне, но беше прекалено бледа.

Някъде по това време се разтревожих истински. Горе, в „Дома на нощта“, неживият мъртъв Старк бе изпълнил зловещата заповед на Неферет, бе прострелял Стиви Рей и кръвта ѝ плисна като фонтан. Беше толкова много и изглеждаше, че земята около нея кърви. Така се изпълни предсказанието за освобождаването на тъпия паднал ангел Калона от тъпия му многовековен затвор в земята. Имах чувството, че цялата кръв на Стиви Рей се изсипа на земята, но колкото и да беше странно, тя изглеждаше добре, движеше се и говореше в пълно съзнание.

— Готова ли си, Зоуи?

Гласът на Дарий ме стресна. Зъбите ми затракаха от страх толкова силно, че едва успях да изрека:

— Д-да.

— Стиви Рей — обърна се нежно към нея той, — готова ли си?

— Предполагам, да, както винаги. Но държа да ти кажа, че не искам повече да ми се случват такива неща.

— Афродита? — вдигна поглед той и ѝ кимна.

Афродита коленичи на пода пред леглото, хвана здраво двете ръце на Стиви Рей над лакътя и ѝ каза:

— Опитай се да не мърдаш много.

— Ще се постарая.

— На три — погледна ни Дарий, приближи голямата ножица до стрелата и започна да брои. — Едно... две... три!

Всичко се разви много бързо. Дарий клъцна края на стрелата, сякаш беше тънка клонка.

— Покрий я! — извика към мен и аз притиснах марлята към стрелата, чийто край все още стърчеше два-три сантиметра точно между гърдите на Стиви Рей, а той мина зад гърба ѝ.

Тя стискаше здраво очи, дишаше накъсано, поемаше въздуха на малки, шумни глътки. По лицето ѝ се стичаха бисерни капки пот.

— Отново действаме на три, само че този път ти започваш да избутваш стрелата към мен — чух гласа на Дарий.

Искаше ми се да спра всичко това и да извикам: „Не, хайде да я превържем и да се опитаме да я отведем в болница“, но той започна да брои.

— Едно... две... три!

Натиснах твърдия, прясно отрязан край на стрелата. В същото време Дарий, подпрян с една ръка за рамото на Стиви Рей, я измъкна от тялото ѝ с едно рязко движение, придружено с отвратителен мляскащ звук.

Стиви Рей изпищя. Аз също. След мен изпищя и Афродита. Стиви Рей се отпусна в ръцете ми.

— Дръж марлята върху раната — нареди ми Дарий и умело почисти новата дупка на гърба ѝ.

Помня, че непрекъснато повтарях:

— Всичко е наред. Всичко е наред. Вече излезе, всичко свърши...

Помня как заплакахме с Афродита. Стиви Рей притискаше главата си в рамото ми и не можех да видя лицето ѝ, но усетих сълзите ѝ по блузата си. Дарий я подхвана под мишниците и ѝ помогна да легне отново, за да превърже входната рана. И тогава страхът ме разтърси до дъно. Не бях виждала толкова блед човек като Стиви Рей, не и жив. Очите ѝ бяха плътно затворени, но кървавите ѝ сълзи оставяха ужасни следи по бузите ѝ и контрастът между тях и прозрачната ѝ, лишена от цвят, кожа беше зловещ.

— Стиви Рей? Добре ли си?

Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха, но тя не помръдна, нито отвори очи.

— Аз... още... съм тук — прошепна тя след малко през мъчително дълги паузи. — Но... май... ви наводних.

— Тя не кърви — каза тихо Афродита.

— Защото не ѝ е останала кръв — каза Дарий и притисна чиста марля до раната на гърдите ѝ.

— Стрелата не улучи сърцето ѝ — замислих се аз. — Значи, целта ѝ не е била да я убие, а да ѝ източи кръвта.

— Имаме късмет, че Старк пропусна целта си — поклати глава Дарий.

Думите му заиграха пинг-понг в главата ми. Бях убедена, че не са истина, защото знаех нещо, което никой от останалите не знаеше. Знаех, че е невъзможно Старк да пропусне целта. Никс го бе надарила с такова умение, че той винаги улучваше, дори и когато последствията за него щяха да бъдат ужасни. Богинята ми бе казала лично, че никога не си взема даровете обратно, така че дори Старк да е умрял и да се е върнал обратно на земята като извратена версия на себе си, пак щеше да улучи сърцето на Стиви Рей и да я убие, ако целта му е била такава. Означаваше ли това, че у него бе останала повече човещина, отколкото предполагаме? Спомних си, че извика името ми, позна ме. Не можех да забравя и онази искра, която припламна между нас, преди той да умре.

— Чуваш ли ме, жрице?

Вдигнах поглед и видях, че Дарий и Афродита ме гледат притеснено.

— Ох, извинявайте. Бях се замислила за... — Не ми се искаше да обяснявам, че мислех за момчето, което едва не уби приятелката ми. И

все още не ми се иска да го обяснявам.

— Казах, че ако не намерим кръв, тази рана, макар и да не е в сърцето, ще я убие. — Воинът погледна към Стиви Рей и поклати загрижено глава. — Не мога да гарантирам, че ще оздравее. Тя е нов вампир, нямам представа колко време може да издържи организмът ѝ без кръв. Но ако Стиви Рей беше един от моите братя-воини, щях да съм много притеснен.

Въздъгнах дълбоко и се замислих.

— Добре, забрави за онази кръв в хладилника и захапи мен.

Тя отвори очи, успя да помръдне устни като за усмивка и промълви:

— Човешка кръв, Зо. — После отново затвори очи.

— Тя е права — обади се Дарий. — Ефектът на човешката кръв е по-моцнен от тази на новациите и вампирите.

— Добре. Тогава ще изтичам и ще посрещна близначките — казах аз, въпреки че нямах и най-малка идея накъде да тичам.

— Прясната кръв ще ѝ подейства много по-добре от онази изфирясала помия в хладилника — додаде Дарий.

Дори не погледна към Афродита, но тя разбра посланието.

— Дяволите да ви вземат. Трябва ли да я оставя да ме ухапе още веднъж?

Примигах няколко пъти. Не знаех какво да кажа. За моя радост Дарий ми се притече на помощ.

— Попитай себе си какво би те посъветвала твоята богиня.

— Добре, мамка му! Поне знам, че ще ме смуче добро хлапе, въпреки че смърди. Буквално. — Тя въздъгна, стана и запретна ръкава на черната си кадифена рокля. Поднесе китката си към лицето на Стиви Рей и каза: — Давай. Смучи. Но да знаеш, че си ми задължена. Отново. Нямам представа защо все аз трябва да ти спасявам живота. Че аз дори не...

Думите ѝ преминаха в леко изскимтяване. Малко ми е неудобно да си спомням какво стана после. Стиви Рей сграбчи ръката на Афродита и изразът на лицето ѝ се промени. От моя НДП (Най-Добра Приятелка) тя се превърна в подивяло животно. В очите ѝ замятаха червени искри и тя захапа лакомо предложената ѝ ръка.

Скимтенето на Афродита премина в обезпокоително страстно стенание и тя затвори очи. Устните на Стиви Рей се впиха в плътта ѝ,

зъбите ѝ разкъсаха кожата с лекота, топлата пулсираща плът напълни устата ѝ и тя залочи алчно като хищник.

Добре де. Наистина беше гадно и противно, но имаше определен еротичен привкус. Знам, че и двете се чувстваха добре. Трябваше да са добре. Защото така са устроени вампирите. Дори и да е начинаещ, и ухапаният (човекът), и хапещият (новакът) изпитват чувствено удоволствие, това е сигурно. Затова оцеляваме. Старите митове за вампири, които раздират гърлата на хората и вземат жертвите си със сила, са чисти измишльотини... освен ако някой не ядоса вампира така, че да му се вдигне кръвното. Но дори и да разкъса гърлото му, на човека пак ще му хареса.

Както и да е, ние сме такива, каквито сме. И наблюдавайки Стиви Рей и Афродита, стана ясно, че и червените вампири притежават нашата способност да доставят удоволствие на човека. Афродита се наклони подканващо към Дарий. Той подложи ръка под раменете ѝ и се наведе да я целуне, докато Стиви Рей продължаваше да смуче от китката ѝ.

Целувката между воина и Афродита беше толкова гореща, че, кълна се, видях да прехвърчат искри. Дарий я придържаше внимателно, за да може на Стиви Рей да ѝ е удобно, докато смуче. Афродита обви врата му със свободната си ръка и се отдаде на целувката толкова открито, че и на слепия стана ясно какво доверие има в него. Докато ги гледах, ме хвана страх, въпреки че това, което се случи между тях, беше красиво.

— Хм. Малко неловко, а? — разнесе се познат глас.

— Сериозно. Можех да мина и без това — обади се друг.

Отместих поглед от Стиви Рей и компания и погледнах към застаналите пред одеялото на входа близначки. Ерин държеше няколко пликчета с нещо червено, очевидно кръв. Шоуни носеше бутилка с някакво червено вино и чаша, като онези, в които мама сервираше студен чай.

Дукесата се шмугна между тях, което означаваше, че Джак също е тук.

— Леле-мале! Порно сцена с момичета! И мъжкар, който обира овациите! — извика Джак.

— Интересно е, като се замислиш. Някои момчета може да го сметнат за доста завладяващо — чух гласа и на Деймиън, който бе

влязъл след Джак с голям книжен плик в ръка и надничаше любопитно към Стиви Рей, Афродита и Дарий, сякаш наблюдаваше научен експеримент.

Дарий успя да прекъсне целувката, привлече Афродита към себе си и я притисна до гърдите си, за да я прикрие.

— Жрице, това ще я унизи — разтревожи се той.

Не исках да си губя времето в догадки коя точно визираше с думите си: Афродита или Стиви Рей. Още преди да завърши изречението си, тръгнах към близначките.

— Аз ще взема това — казах и грабнах пакета от ръцете на Ерин. Отвлечайки вниманието им от сцената, използвах зъбите си, за да разкъсам един от пликите, така, че да напълня устата си с кръв. — Дръж чашата — подвикнах на Шоуни и тя се подчини веднага, но ме изгледа така, сякаш ме вижда за пръв път. Без да ѝ обръщам внимание, излях по-голямата част от кръвта в чашата и облизах устни, обирайки червените пръски по тях. После повдигнах демонстративно единия край на плика и изсърбах останалата кръв. Хвърлих празната опаковка, после взех чашата от нея и казах: — Сега виното.

Бутилката беше вече отворена, така че единственото, което трябваше да направи Шоуни, бе да махне корка. Вдигнах чашата към нея. Три четвърти от съдържанието ѝ беше пълно с кръв, така че не ѝ отне много време да я допълни с вино.

— Благодаря — кимнах и отидох при леглото. Хванах делово Афродита за ръката, дръпнах я и я освободих от изненадващо нежната прегръдка на Стиви Рей. Пристъпих незабелязано напред и заставах така, че да прикрия голото тяло на най-добрата си приятелка от стъписаната публика (разбирай близначките, Деймиън и Джак).

Стиви Рей вдигна поглед към мен, очите ѝ блестяха, устните ѝ откриха остри и червени от кръвта зъби. И въпреки че бях шокирана, защото тя приличаше досущ на чудовище, запазих спокойствие и дори добавих леко раздражение към основния тон.

— Добре, стига вече. Сега опитай това.

Стиви Рей изръмжа към мен. Адски странно, но Афродита издаде звук, подобен на ръмженето на Стиви Рей, и измърмори нещо неразбираемо. Нещо като... *мамка ти!* Понечих да се обърна към нея и да видя какво ѝ става, по дяволите, но прецених, че е по-добре да

държа под око приятелката си, която продължаваше да ръмжи срещу мен.

— Казах, *стига*. — И прошепнах, с надеждата никой друг да не ме чуе: — Стегни се, Стиви Рей. Взе достатъчно от Афродита. Изпий! Това! Веднага!

Нарочно наблегнах на всяка дума и я изгледах продължително. После сложих чашата със смесената с вино кръв в ръцете ѝ. Лицето ѝ постепенно се промени, тя примига и се огледа объркано. Повдигнах чашата до устните ѝ и щом усети вкуса, тя загълта лакомо. Докато надигаше чашата, аз си позволих да хвърля един бегъл поглед към Афродита, която все още беше в прегръдките на Дарий. Изглеждаше добре, може би малко замаяна, но нищо повече. И гледаше Стиви Рей с широко отворени очи.

Взирайки се в опулената Афродита, аз усетих леки вълнички на страх да прибъгват по гърба ми, което беше сигурен знак, че се задава нещо страшно. Но бързо насочих вниманието си към шашнатите си приятели.

— Деймиън! — опитах се да бъда строга и делова. — Стиви Рей има нужда от чиста блуза. Ще намериш ли една?

— Погледни в купа с прането. Видях, че там има няколко чисти блузи — обади се между глътките Стиви Рей, която междувременно бе възвърнала нормалния израз на лицето си и вече приличаше на себе си. Тя посочи с трепереща ръка към една купчина с дрехи, Деймиън кимна и отиде натам.

— Дай да видя китката ти — каза Дарий на Афродита.

Тя обърна гръб на близначките и Джак и му подаде мълчаливо ръката си, така че единствено аз успях да видя какво направи той. Воинът вдигна китката ѝ до устата си и без да сваля поглед от нея, плъзна език по белезите от зъбите на Стиви Рей, където все още се виждаха капчици кръв. Тя притаи дъх и се разтрепери, но в мига, когато езикът му докосна раната, кървенето спря. Наблюдавах внимателно и не пропуснах внезапната изненада в очите на Дарий.

— По дяволите! — чух тихия глас на Афродита. — Истина е, нали?

— Истина е — отвърна той тихо, така че да го чуе само тя. И аз.

— Триста дяволи! — измърмори тя и лицето ѝ потъмня.

Той се усмихна и аз видях ясно закачливото пламъче в очите му. Целуна нежно китката ѝ и каза:

— Няма значение. Това няма да ни раздели.

— Обещаваш ли?

— Давам ти думата си. Ти постъпи правилно, красавице. Твоята кръв спаси живота ѝ.

И в този момент успях да видя истинската Афродита без обичайната маска на коравосърдечна кучка. Тя поклати леко глава. В усмивката ѝ проблесна искрено удивление, радост и, разбира се, и сарказъм, но в много по-малка степен.

— Нямам представа защо ми беше да спасявам дебелия задник на тази селянка. Знам само, че напоследък бях наистина, ама наистина лоша и трябваше някак си да компенсирам тази купчина глупости, която сътворих.

Тя се закашля, после прокара бавно опакото на ръката си по челото на Дарий.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — попитах я аз, докато се чудех за какво, по дяволите, говорят тези двамата.

— Да — изненада ме Стиви Рей, като отговори вместо Афродита.

— Ето ти блуза — каза Деймиън, който се бе приближил към леглото на полуголата Стиви Рей.

— Благодаря — усмихнах му се вместо нея, взех блузата от ръцете му и я хвърлих на Стиви Рей. После се обърнах към близначките. Онези няколко глътки кръв започнаха да си вършат работата. Умората, трупана от мига, когато трябваше да призова петте елемента и да ги държа под контрол, докато избягаме от „Дома на нощта“, най-после се отми от тялото ми дотолкова, че да започна отново да мисля нормално.

— Добре, приятели, донесете виното и кръвта насам. Имате ли още една чаша за Афродита?

Афродита изпревари отговора на близначките.

— Не искам кръв. Стане ли дума за кръв, в главата ми се завърта една-единствена дума: гадост. Но бих пийнала някакъв алкохол.

— Нямаме друга чаша — вдигна рамене Ерин. — Ще ѝ се наложи да лочи от бутилката, като селянка.

— Многоооо съжалявам — добави с удоволствие Шоуни и връчи бутилката на Афродита. — Понеже си човек, ще ни обясниш ли какво е

вамфир да ти смуче кръвта?

— Да, любознателни дами като нас се интересуват от такива работи, защото изглеждаше, че ти е приятно. Не знаехме, че можеш да се друсаш по този начин.

— Тъпознателните дами май не са внимавали много в часовете по социология на вампирите — изкриви устни Афродита и надигна бутилката с вино.

— Аз прочетох раздела по психология в наръчника за новациите — зае се да ни обясни Деймиън. — Слюнката на вампира съдържа коагуланти, антикоагуланти и ендорфини, които действат на определени центрове в мозъка на вампира и на човека. Афродита е права. Трябва да внимавате повече в часовете. Училището не е само място за социални контакти — завърши превзето той и Джек кимна ентузиазирано.

— Колко жалко, сестра ми, че при цялата олелия горе — освобождаването на падналия ангел и неговите демонични синове, както и хаоса в „Дома на нощта“, за известно време няма да имаме учебни занятия — въздъхна престорено Шоуни.

— Да, сестра ми — отвърна Ерин. — Но това означава, че поне за известно време няма да имаме нужда от кралицата на умниците Деймиън и нейното нравоучение.

— Значи можем да го хванем и да му смъкнем скалпа? Какво ще кажеш? — погледна я Шоуни.

— Фасулска работа — кимна Ерин.

— Страхотно, няма що! Да пия скапано вино направо от бутилката! Да ме смуче някаква селска вампирка. И то отново. А на всичкото отгоре да слушам кудкудякането на тези двете — въздъхна тя и веднага ми заприлича на старата злобна кучка. Поклати глава театрално, седна тежко на леглото до Дарий и продължи: — Поне ще мога да се натряскам като нормално човешко същество. И ако имам късмет, ще остана в това състояние и през следващите десет години.

— Няма да стигне виното.

Всички погледнаха към покрития с одеялото отвор. В същия момент едно червено хлапе от женски пол влезе в стаята, последвано от няколко други, които се скупчиха в сенките зад нея.

— И това не е евтино вино. Аз не правя нищо евтино.

Както казах, всички зяпаха към червеното хлапе, но аз все още следях престрелката между Афродита и близначките (готова да въдворя ред с едно: „Затваряйте си устата“), затова видях ясно неудобството в очите ѝ, но всичко беше само за миг. Тя се овладя бързо и каза подчертано равнодушно:

— За сведение на кокошарника — това е Венера. Няма как да не си спомняте за съквартирантката ми, която умря преди шест месеца.

— Но обявяването ми за мъртва явно е било преждевременно — заяви спокойно русото маце.

После се случи нещо странно. Венера замлъкна и помириxa въздуха. Вдигна брадичка, сбърчи нос и подуши буквално като куче — с няколко остри резки вдишвания по посока на Афродита. Червените хлапета зад нея последваха примера ѝ и също замърдаха нос. Сините очи на мацето се разшириха и то каза с едва прикрит присмех:

— Виж ти, виж ти! Колко интересно...

— Венера, недей... — започна Стиви Рей, но Афродита я прекъсна.

— Няма значение. Какво пък, нека всички научат.

Блондинката продължи с ехидна усмивка:

— Тъкмо щях да кажа: колко интересно, че Стиви Рей и Афродита са се обвързали.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Трябваше да стисна зъби, за да не зяпна от изумление, както направиха близначките.

— Боже мой! Обвързани? Наистина ли? — извика Джак.

Афродита сви рамене.

— Явно е наистина.

Стори ми се, че демонстрира прекален непукизъм. Старателно избягваше да гледа към Стиви Рей, но явно това беше само мое мнение. Мисля, че успя да заблуди всички останали.

— Фрасни ми един шамар да дойда на себе си — каза Шоуни.

— Само ако и ти ме фраснеш — обърна се към нея Ерин и двете избухнаха в истеричен смях.

— Наистина е интересно — нададе глас Деймиън, за да надвика кикота на близначките.

— И аз мисля така — присъедини се към него Джак. — По някакъв шантав, извратен начин.

— Май че съдбата най-после си го върна на Афродита — изсумтя Венера и красивото ѝ лице изведнъж доби змийско излъчване.

— Млъквай, Венера! Афродита току-що ми спаси живота. Отново. И не е честно да се държиш така гадно с нея — ядоса се Стиви Рей.

Афродита най-после погледна към нея и каза измъчено.

— Не го прави.

— Какво правя? — попита Стиви Рей.

— Да се застъпваш за мен. Достатъчно е, че може би сме обвързани. Но искам да запомниш: Не. Се. Дръж. Като. Моя НДП! — произнесе бавно и отчетливо тя.

— Добре, но да знаеш, че ако се държиш като кучка, това няма да промени нещата.

— Виж, опитвам се да забравя, че може нещо подобно да се е случило. — Новата вълна на кикот от страна на близначките накара

Афродита да кресне към тях. — Ей, двете патки, дето плачат за патки! Обещавам ви, че ще ви удуша, докато спите, ако не спрете да се хилите като побъркани.

Естествено, близначките избухнаха в нов пристъп на смях. Афродита им обърна гръб и погледна към мен.

— Та, както се опитвах да кажа, преди да ме прекъснат толкова грубо... най-малко десет пъти: това е Венера, трън в задника, а това е Зоуи, супер талантливата новачка. Сигурна съм, че си чувала много за нея. Това е Дарий, син на Еребус Воина, с когото няма да ти позволя да се лигавиш. И Джак. Той пък няма да се лигави с теб, дори и да му позволя, главно защото е френска петифура или иначе казано, лява резба. Половинката му се казва Деймиън, онзи, дето ме гледа, сякаш съм шибан научен експеримент. Вече знаеш, че двете хилещи се кокошки са близначките.

Усетих, че Венера ме гледа, и побързах да отместя очи от Афродита (Обвързани! Със Стиви Рей!) и да ги насоча към нея.

Русокосата червена новачка ме зяпаше напрегнато и това ме накара инстинктивно да заема отбранителна позиция. И преди да реша дали негативното ми отношение идва от факта (очевиден), че е кучка, защото се мотаеше из тунелите с Ерик, или просто защото таях лоши чувства към всички червени хлапета, тя заговори:

— Със Зоуи вече сме се срещали, но беше неофициално. Тогава тя се опитваше да ни убие.

Сложих ръка на хълбока си и срещнах студените ѝ сини очи.

— Щом ще се връщаме назад, нека те светна. Не се опитвах да убивам никого, а исках да спася човека, който вие искахте да излапате. За разлика от вас аз не обичам да ям футболисти, а палачинки с течен шоколад.

— Това не прави момичето, което уби, по-малко мъртво — озъби ми се Венера, а червените хлапета зад нея се размърдаха неспокойно.

— Наистина ли си убила някого, Зо? — попита Джак.

Отворих уста да му отговоря, но Венера се оказа по-бърза.

— Съвсем наистина. Момичето се казваше Елизабет Без Фамилия.

— Трябваше да го направя — казах простичко. Говорех подчертано на Джак, опитвайки се да игнорирам Венера и останалите

червени, въпреки че нещо в лицата им ме накара да настръхна. — Иначе нямаше да ни оставят с Хийт да се измъкнем живи оттук.

После отново насочих вниманието си към Венера. Истинска ледена красавица. Наистина беше секси парче в тесни дизайнерски дънки и впита в циците ѝ черна тениска с изрисуван диамантен череп отпред. Косата ѝ беше дълга, гъста и в златнорус оттенък. С една дума, беше достатъчно готина, за да движи с Афродита, което означаваше, че наистина е готина, защото Афродита беше супер готина. И също като Афродита от миналото, Венера очевидно беше омразна кучка. Вероятно си е била такава още преди да умре и да стане нежива. Присвих очи и изсъсках:

— Казах ви тогава да отстъпите и да ни оставите да се махнем оттук, но вие не ме послушахте. И аз направих това, което трябваше, за да защита човека, за когото ми пукаше. И бъдете сигурни, че ако се наложи, ще го направя пак.

Преместих поглед от Венера към хлапетата зад нея и с мъка потиснах желанието си да използвам два от елементите, и да им изпратя малко вятър и огън за по-голяма убедителност. Венера продължи да ме гледа втренчено.

— Добре, явно ще трябва да се научим да се търпим някак си. Нали не сте забравили, че целият външен свят е срещу нас или най-малкото е пълен с гнусни, слюзести чудовища? — чух да казва Стиви Рей. Гласът ѝ прозвуча уморено, но тя, слава богу, определено приличаше на себе си. Седна на леглото, оправи кокетно тениската си, подпря се на възглавниците, които Дарий бе натрупал за нея, и продължи: — Така че, както казва Тим Гън в „План за бягство“, хайде да се постареем, за да проработи.

— Ох, обичам това шоу! — въздъхна Джак.

Чух две от червените хлапета да сумтят в знак на съгласие и реших, че Стиви Рей може и да има право. При вечните ни спорове за телевизията, тя не спираше да ми повтаря: „Едно риалити шоу може да направи света по-добро място за живеене и да донесе мир на цялото човечество“.

— Да се постареем, за да проработи... — повторих аз и въпреки че вътрешната ми аларма продължаваше да нашепва, че щом става дума за червени хлапета, човек трябва да е нащрек, се усмихнах на Стиви Рей и тя ми отговори също с усмивка. Ясно. Тя наистина

вярваше, че ако се постареем, ще успеем да се спогодим. И може би вътрешният ми инстинкт ме алармираше не защото тя и онези зад гърба ѝ бяха олицетворение на злото, а просто защото Венера беше една развратна кучка.

— Добре. Но първо може ли да ми напълните отново чашата с кръв и вино? И кръвта да е повече — извика Стиви Рей и вдигна празната си чаша към близначките, които с готовност притичаха до леглото ѝ, по-далече от шайката на червените. Междувременно забелязах, че Деймиън, Джак и залепената за него Дукеса също бяха успели да се придвижат по-близо до мен.

— Благодаря — каза Стиви Рей, когато Ерин взе чашата от ръцете ѝ. — В чекмеджето има ножици, не е нужно да разкъсваш торбичката със зъби — измърмори тя и ме погледна многозначително.

Докато чакаше Ерин и Шоуни да забъркат кървавото вино, тя огледа малката групичка червени хлапета и заговори:

— Нали помните, че говорихме за това? Знаете добре, че трябва да се отнасяте мило със Зоуи и останалите новаци. — Тя хвърли бърз поглед към Дарий, усмихна се и добави: — Добре де, с останалите новаци и вампири.

— Извинявайте, но трябва да мина — чух познат глас и веднага застанах нащрек.

Докато Ерик си пробиваше път през тълпата на входа, аз не свалях поглед от червените хлапета. Ако някой (Венера) се опиташе да го ухапе, друг някой (аз) щеше да срита кльощавия ѝ задник на мига. Точка по въпроса. Дарий наруши настъпилата в стаята тишина.

— Ерик, какво казват по радиото за случващото се на горната земя?

Ерик поклати глава.

— Не можах да хвана нищо. Дори се качих горе, в сутерена, но не улових нищо, освен шум от статично електричество. Мобилният ми телефон също не работи. Но навън небето се дере от гръмотевици и светкавици. Не спира да вали и застудява сериозно, което означава, че скоро ще го обърне на сняг. Вятърът фучи като бесен. Но не бих могъл да кажа дали бурята е природно явление или е предизвикана от Калона и противните му птици.

— Афродита даде на Стиви Рей да пие от нейната кръв и я спаси — обади се ни в клин, ни в ръкав Шоуни и се изкиска.

— Да, и сега двете са обвързани — довърши Ерин и се присъедини към смеха на близначката си.

— Това някаква шега ли е? — облещи очи Ерик, шокиран от новината.

— Не. Не е шега — отвърна спокойно Венера.

— Ха! Ами... това е... доста интересно. — Видях как едва сподави усмивката си, като погледна към Афродита. Но тя не му обърна внимание и продължи да надига бутилката, която сякаш беше залепнала за ръцете ѝ. Ерик се изкашля, за да потисне смеха си, и се обърна към Венера. Кимна ѝ безгрижно, като онзи нормален суперготин Ерик, какъвто беше преди. — Здравей отново, Венера.

— Ерик — усмихна се като разгонена котка тя и на мен ми се прииска да я размажа като бълха.

— Афродита тъкмо щеше да представи двете групи една на друга — каза Стиви Рей и побърза да добави, преди Афродита да възрази: — И не, не го казвам, защото сме обвързани.

— Казах, че не искам да говорим повече за това — измърмори Афродита.

Стиви Рей продължи, сякаш не я бе чула:

— Мисля, че е добре да се отнасяме учтиво един с друг. Запознанствата винаги са учтиви. Вече познавате Венера — обърна се тя към нас, — затова ще започна с Елиът.

Едно червенокосо хлапе пристъпи напред. Умирането и не умирането не бяха допринесли с нищо за подобряването на външния му вид. Все още си беше онова трътлесто раздърпано момче с бледо лице и къдриви топки от несресана морковеночервена коса, стърчащи тук-там от главата му.

— Аз съм Елиът — каза то.

Всички кимнаха мълчаливо.

— Следващият е Монтоя — разнесе се гласът на Стиви Рей.

Едно момче, испански тип, което със смъкнатите си панталони и пиърсинги навсякъде по лицето си приличаше на уличен бандит, кимна и тъмната дълга коса покри лицето му.

— Здрасти — каза той със съвсем лек акцент и изненадващо топла усмивка.

— А това е Шанън Комптън. — Стиви Рей произнесе двете имена слято, така че името на момичето прозвуча като Шанънкомптън.

— Шанънкомптън? Хей, не беше ли ти момичето, дето чете думите на авторката Ева Енслър в „Монолози за вагината“ на представлението миналата година? — вдигна ръка Деймиън.

Лицето на Шанън се проясни.

— Да, аз бях.

— Помня ясно, защото много обичам „Монолози за вагината“. Толкова е завладяваща! — развълнува се Деймиън. — И после, веднага след постановката ти... ъъ... — Гласът му заглъхна и той се размърда неловко.

— Аз умрях — довърши услужливо Шанънкомптън.

— Да, точно — кимна Деймиън.

— Ох, колко неприятно! — каза Джак.

Афродита въздъхна:

— Но вече не е мъртва, малоумнико.

— А това е Софи — побърза да се намеси Стиви Рей и погледна намръщено Афродита, която вече плетеше език.

Една висока брюнетка пристъпи крачка напред и ни се усмихна приятелски.

— Здравсти — каза ведро тя.

Всички помахаме с ръка и я поздравихме. Сега, когато червените хлапета се сдобиха с индивидуалност, изведнъж се почувствах много по-добре. Особено когато се уверих, че индивидуалността им не се опитва да ни изяде. Поне за момента.

— Следващият е Далас. — Стиви Рей посочи към хлапето зад Венера.

Като чу името си, то подаде глава иззад русата кучка и измънка нещо, което единодушно приехме за „Здравсти“. Щеше да е абсолютно незабележимо като личност, ако не беше интелигентният блясък в очите и флиртаджийската усмивка, която хвърли към Стиви Рей. Хм, помислих си веднага, дали не става нещо между тях?

— Далас е роден в Хюстън, което според нас е странно и дори объркващо — добави Стиви Рей.

Момчето сви рамене.

— Какво да ви кажа, гадна история. Татко ми каза, че с мама са ме правили в Далас, но не поисках да чуя подробностите.

— Бррр, родителски секс — изкриви устни Шоуни.

— Пълна отврат! — съгласи се Ерин.

Забелязах, че коментарът на близначките предизвика лека вълна на смях у червените хлапета и висящото във въздуха между двете групи напрежение леко спадна.

— До него е Антъни. Всички го наричат Ант^[1].

Ант помахна непохватно с ръка за поздрав. Беше повече от очевидно защо всички го наричаха Ант. Беше от онези дребни хлапета, сигурно се сещате, дето изглеждат на десет, а всъщност са на четиринайсет и се предполага, че трябва вече да са минали пубертета. После, за да ни шокира с възможно най-големия контраст, Стиви Рей насочи пръст към следващото хлапе.

— Това е Джони Бий.

Джони Бий беше висок и як. С атлетичното си тяло и самоувереното си поведение ми напомни за Хийт.

— Здравейте — каза високо той и ни заслепи с бялата си усмивка. После инспектира с поглед близначките, които вдигнаха едновременно вежди и на свой ред го инспектираха.

— Следващата е Жерарти — най-добрата художничка, която познавам. Заловила се е да декорира част от тунелите и ви казвам, че като свърши, ще изглеждат фантастично — каза Стиви Рей и се усмихна на друга блондинка, но тя, за разлика от Венера, не беше висока и не приличаше на Барби. Беше симпатична, но косата ѝ не беше платиненоруса, а грозна като мокра вълна. Прическата ѝ напомняше за седемдесетте. Тя кимна притеснено. Личеше си, че се срамува.

— И последната, но не по значение, е Крамиша.

Едно чернокожо момиче се отдели от групата. Явно съм била прекалено залисана с Венера, Афродита и Стиви Рей, щом не я бях забелязала досега. Деколтетото на прилепналата по тялото ѝ яркожълта тениска беше изрязано толкова ниско, че се виждаше краят на черния дантелен сутиен. Впитите ѝ дънки с висока талия бяха пристегнати с широк кожен колан. Ниските жълти обувки допълваха ефекта. Късата ѝ прическа имаше геометрична форма — отзад беше вдигната високо, а отстрани краищата бяха заострени. Половината ѝ коса беше боядисана в яркооранжево, другата беше черна.

— Искам да се разберам отсега. Не споделям леглото си с никого — заяви наперено Крамиша. Изглеждаше едновременно отегчена и леко ядосана.

— Крамиша, казвала съм ти милион пъти, не прави проблем без причина — смъмри я Стиви Рей.

— Просто искам всеки да е наясно — отвърна Крамиша.

— Добре, наясно сме — кимна Стиви Рей и каза: — Окей, аз свърших с моята група. — И погледна въпросително към мен.

— Това са всичките червени, така ли? — попита Дарий, преди да започна представянето на моите хора.

Стиви Рей задъвка вътрешността на блузата си и избегна старателно погледа на воина.

— Да, това са всичките червени от моята група.

Ох, ох, я виж, как пусна в ход своя не-казвам-цялата-истина поглед. Разбрах го веднага, но тя ме погледна умолително и аз реших да си затрая за момента и да я разпитам за това по-късно, когато вниманието на другите не е фокусирано върху нас. Но отлагането на разпита на Стиви Рей не прогони тревожното чувство, предизвикано от поведението ѝ. В главата ми зазвъняха безброй камбанки, а предупреждението в тях беше чисто и ясно. Нещо ставаше с червените хлапета, това беше сигурно, и камбанките ми подсказваха, че ставащото не е добро.

Започнах представянето:

— Ами, аз съм Зоуи Редбърд. — Опитвах се да звуча любезно и нормално, но ситуацията не беше нито нормална, нито предразполагаше към любезничене.

— Вече ви разказах за Зоуи — намеси се Стиви Рей. — Тя е свързана с всичките пет елемента. Благодарение на нейната сила аз успях да премина през Промяната и всички си върнахме човечността.

Докато говореше, забелязах, че Стиви Рей гледа право във Венера.

— Заслугата за това не беше само моя. Приятелите ми също помогнаха. Предполагам, че всички познавате Афродита — казах и кимнах към Афродита, която продължаваше да пие от бутилката. — Сега тя е човек, но... нека да кажем, че не е съвсем нормален човек.

Реших да избегна напълно въпроса за обвързването ѝ със Стиви Рей. Афродита изсумтя, но не направи коментар.

— Това са Ерин и Шоуни, близначките. Ерин има връзка с водата, а Шоуни — с огъня.

Близначките кимнаха и казаха хорово „здрасти“.

— Деймиън и Джак са двойка — продължих аз. — Деймиън има връзка с въздуха. Джак отговаря за аудио и видеотехниката.

— Здравейте — махна с ръка Деймиън.

— Здравсти — каза и Джак и вдигна книжния плик, който все още беше в ръката му. — Направих сандвичи. Има ли гладни?

— Може ли някой да ми обясни защо това куче е тук? — попита Венера, игнорирайки любезната покана на Джак.

— Защото е мое куче — отвърна Джак, наведе се и погали плюшените уши на Дукесата. — Тя е с мен.

— Дукесата е с Джак — повторих твърдо и изгледах накриво русата кучка. С удоволствие бих я удушила, преди да продължа с представянето. — А това е Ерик Найт.

— Помня те от класа по актьорско майсторство — каза Шанънкомптън и бузите ѝ порозовяха. — Ти си много известен.

— Здравсти, Шанън — усмихна ѝ се Ерик. — Радвам се, че те виждам отново.

— Аз също те помня — обади се Венера. — Ти беше с Афродита.

— Но вече не е — обади се Афродита и погледна влюбено към Дарий.

— Естествено. Ти вече не си новачка — каза ехидно Венера и се обърна към Ерик. Разговорът явно я бе заинтригувал. — Кога премина през Промяната?

— Преди няколко дни — отвърна той. — Бях готов да замина за Европа, в академията по изкуствата, когато Шекина ме помоли да заема временно мястото на професор Нолан в „Дома на нощта“.

— Уау! Ето защо Висшата жрица ми изглеждаше позната. Била е Шекина — поклати глава Шанънкомптън. — Видях я точно преди да се хвърли срещу онзи крилат приятел и... — Тя спря изведнъж и облиза притеснено устни.

— И Неферет я уби — изтърсих, без да му мисля.

— Така ли е наистина? Сигурна ли си? — попита Дарий.

— Тя е мъртва и аз видях с очите си, че Неферет я уби. Мисля, че го направи със силата на психиката си.

— Кралица Тси Сгили — измърмори Деймиън. — Значи е истина.

— Бихте ли ми обяснили по-подробно? — попита учтиво Дарий.

— А това е нашият приятел Дарий, син на Еребус — представих го аз.

— Той е прав — подкрепи го Стиви Рей. — Искаме някой да ни обясни какво точно се случи тази нощ.

— И не само тази нощ — каза Дарий. Погледът му се спря на групата от странни червени хлапета до входа. — Имам нужда от повече информация, за да ви защита. Трябва да знам всичко, което се случва.

— Съгласни сме — кимнах аз. Нямах думи, за да изразя радостта си, че имахме в групата си опитен син на Еребус.

— Може да разговаряме, докато ядем — предложи Джак. Погледнах към него и той обясни с широка усмивка: — Съвместното ядене помага за сближаването. Когато си сит, нещата винаги изглеждат по-добре.

— Освен ако храната не си ти — чух Афродита.

— Джак е прав — каза разсъдливо Стиви Рей. — Защо не си вземете по някое яйце, пликчета с чипс и нещо друго, каквото намерите в кухнята?

— А може ли „каквото намерите“ да е с повече кръв? — попита Венера.

— Може — кимна Стиви Рей. Явно не искаше да поставя точно сега на дневен ред въпроса с кръвта.

— Добре. Ще отида да взема — каза Венера.

— Хей, като ще ходите за кръв, не може ли да ми донесете още една бутилка вино? — провикна се пиянски Афродита.

— Не съм благотворително дружество — отвърна Венера. — Ще трябва да ми се отплатиш за услугата.

— Бъди спокойна — каза Афродита. — Винаги си плащам дълговете. Запомни го.

— Да, преди беше така, но изглежда нещата при теб са се променили — сви устни Венера.

— Хайде стига бе! Чак сега ли забеляза, че съм се превърнала в човек?

— Не говорех за това. Та значи, искаш да ти донеса нова бутилка — повтори тя и излезе от стаята.

— Вие не бяхте ли съквартирантки? — попита Стиви Рей и погледна любопитно Афродита.

Афродита не ѝ обърна внимание.

— Да, бяха — отвърна вместо нея Ерик и това ми напомни, че предвид близките си отношения с Афродита в миналото, той вероятно познава добре съквартирантката. Може би прекалено добре.

— Да, но нещата се променят, ясно? — най-последно отговори Афродита.

— Хората също — казах аз и изгледах красноречиво Ерик.

Афродита улови погледа ми. Устните ѝ се накъдриха в хитра усмивка.

— Дяволски си права — кимна тя.

[1] Ant (англ.) — мравка. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

— Добре, имаме сандвичи с фъстъчено масло и желе, сандвичи с болонски наденички и сандвичи с чедър — каза Джак, произнасяйки „chedър“ с такова прискърбие, сякаш против волята си ни предлагаше червеи в кал. — И личното ми творение — специалитета на готвача: майонеза, фъстъчено масло, маруля и пшеничен хляб.

— Отврат! — поклати глава Шоуни.

— Да не си загуби ума? — припя Ерин.

— Това бяло гей момче наистина е извратено — добави Крамиша и взе един сандвич със сирене и болонска наденичка.

Близначките издадоха звуци, напомнящи за „да“, и Крамиша седна до тях на един от кафезите за яйца.

Джак изглеждаше смъртно обиден.

— Сандвичите са много хубави и преди да ги отхвърлите, трябва да ги опитате.

— Аз ще опитам един — каза сладко Шанънкомптън.

— Благодаря — усмихна се Джак и ѝ подаде един сандвич, увит в книжна салфетка.

Скупчени в стаята на Стиви Рей, всички грабнахме по един сандвич и въздуха се изпълни с шум от развиване на хартия и отваряне на пликчетата с чипс. Изненадах се, като видях огромното количество храна, чипс и безалкохолна бира (ура за бирата!). Смесена с червено вино и торбички с кръв, бирата образува странна космическа смес, която си предавахме от ръка на ръка. Аз седнах на леглото с Афродита, Дарий и Стиви Рей, която с всяка минута изглеждаше все по-добре. Заслушана в нормалните звуци на хранещи се деца и тихите разговори помежду им, лесно си представих, че сме в едно от общежитията на „Дома на нощта“, а не в тунел под града, преживявайки момент, след който животът на никой от нас нямаше да бъде същият. За момента ние приличахме на група обикновени деца, някои приятели, някои не, решили да прекарат няколко часа заедно.

— Кажи ми какво знаеш за създанието, което излезе от земята, и онези птицеподобни с него.

Думите на Дарий разрушиха цялата идилия и фасадата на деца, които прекарват приятно времето си заедно, падна, както пада построена от карти за игра къща.

— Щеше ми се да знам повече за него, но уви! Всичките ми познания идват от баба. — Преглътнах заседналата в гърлото ми буца, когато се сетих за нея, и продължих: — Но баба е в кома и не може да ни помогне.

— О, Зо! Много съжалявам! Какво стана? — извика Стиви Рей и хвана ръката ми.

— Официалната версия е, че е катастрофирала с колата, но истината е, че катастрофата е причинена от онези гарвани-демони, защото знае прекалено много за тях.

— Гарвани-демони ли казваш? Така ли се казват онези същества, които излязоха от земята след появата на крилатия човек? — попита Дарий.

Аз кимнах.

— Те са негови деца. Появили са се, след като той изнасилвил онези жени от народа на баба, но били безплътни. Това се е случило преди повече от хиляда години. Когато Калона излезе от земята, те си възвърнаха телата.

— И ти знаеш тези неща, защото те са същества от легендите на чероките, така ли? — погледна ме Дарий.

— Всъщност ги знаем от Афродита. Преди два дни стана ясно, че последното ѝ видение е пророчество за завръщането на Калона. Беше написано с почерка на баба, затова ѝ се обадохме и ѝ разказахме всичко. Тя разпозна и свърза текста, и дойде в „Дома на нощта“ да ни помогне. — Спрях за миг, за да успокоя треперещия си глас. — Това е причината гарваните демони да я нападнат.

— Много ми се ще да видя това предсказание още веднъж — каза Деймиън. — Може би сега, когато Калона е на свобода, смисълът му ще ми стане по-ясен.

— Няма проблем — каза Афродита, отпи голяма глътка от виното, оригна се тихичко и започна да рецитира.

*„Древна сила спи в очакване да се въздигне,
когато мощта на Земята
пролее своята алена свещена кръв.
Белегът сочи истината. Кралица Тси Сгили повелява
той да бъде изтръгнат от гроба си.
От ръката на мъртвеца той ще бъде освободен,
ужасяваща хубост, чудовищна гледка.
Властта си отново ще възвърне,
жените ще коленичат пред неговата мощ.
Песента на Калона звучи сладко,
докато сеем смърт навред.“*

— Браво на теб! — изръкопляска Джак.

Афродита наклони царствено глава, каза: „Благодаря, благодаря, нямаше нужда“, и се върна към бутилката. Отбелязах си наум да държа под око пиенето ѝ. Окей, да, напоследък ѝ се събра много, беше ухапана — и то на два пъти от Стиви Рей, и най-откаченото — беше обвързана с нея. Всичко това нямаше как да не се отрази на нервите ѝ, но последното нещо, което ми трябваше сега, беше момичето с виденията да се превърне в пияното момиче с виденията.

Дарий кимна замислено.

— Добре, Калона е древният. Но това не обяснява що за същество е той.

— Според баба най-лесният начин да го опишеш е да мислиш за него като за паднал ангел. Безсмъртно същество, което броди по земята от незапомнени времена. Изглежда, е имало много като него, защото присъстват в митологията на различни култури като древногръцката, например. Има ги и в Стария завет.

— Да, прогонените от рая или както там го наричат, решили, че земните жени са готини, и се чифтосали с тях — обади се Афродита, произнасяйки с мъка думите. — Чифтосали е малко странен начин да кажеш, че са ги чук...

— Благодаря, Афродита. Аз ще поема отгук — прекъснах я аз. Бях доволна, че престана с мълчаливия си бойкот, но не бях сигурна, че пиянският ѝ сарказъм е по-добър от него. Дарий ми връчи един

сандвич и посочи с глава към нея. Подадох ѝ сандвича с думите. — Хапни малко.

След това продължих разказа си:

— И така, Калона започнал да сваля жените чероки и се пристрастил към секса. Те го отхвърлили и той започнал да ги изнасилва и да заробва мъжете от племето. Една група от мъдри жени, наречени Гигуа, направили жена от пръст, за да го хванат в капан.

— Ха! — възкликна Стиви Рей. — Нещо като кукла от кал, а?

— Да, само че много красива. Всяка от жените дала на красавицата някакъв дар, после ѝ вдъхнали живот и я нарекли Ая. Калона пожелал Ая, но тя побягнала, като го повела към една пещера, разположена дълбоко в земята. Той я последвал, въпреки че по принцип избягвал да влиза под земята, и така успели да го хванат.

— Значи затова ни доведе в тези тунели — погледна ме Дарий. Аз кимнах. — Калона е опасен безсмъртен, а онези гарвануподобни са неговите слуги. Но кое е другото споменато в пророчеството същество? Онова Тси Сгили? — попита той.

— Баба ми каза, че Тси Сгили са ужасни вещици-чероки. Не си представяй готини готик мадами или мъдрите жени Гигуа. Тези изобщо не са добри, по-скоро са демони, само че са смъртни. Известни са със своите психически способности. Могат да убиват с мисълта си — обясних му аз. — Неферет е кралицата, за която се говори в пророчеството.

— Но докато бяхме в „Дома на нощта“, Неферет каза, че Калона е Еребус на земята и неин съпруг. Обяви се за живо превъплъщение на Никс — каза бавно Дарий, сякаш разсъждаваше на глас.

— Тя лъжеше. Всъщност е низвергната от Никс — казах. — Знам го от известно време, но нямаше начин да действам открито против нея. Видя ли какво стана тази нощ? Всички видяха Стиви Рей и червените хлапета, но никой не я обвини. Като изключим Шекина, останалите не посмяха да направят нищо, дори когато тя нареди на Старк да стреля по тях.

— Значи затова го прехвърли от чикагския „Дом на нощта“ тук, в Тулса — промълви Дарий. Всички го зяпнаха тъпо и той трябваше да обясни. — Старк е новакът Джеймс Старк, който спечели златен медал в лятното състезание по стрелба с лък. Неферет го е прехвърлила тук, за да застреля Стиви Рей.

— Има логика — провлече Афродита. — Вече знаем, че Неферет има нещо общо с неживите хлапета. Явно е искала да го използва и е успяла да го подчини, защото той определено беше нежив и под неин контрол. — Тя ни огледа победоносно, явно доволна от силата на думите си, и надигна бутилката за поредната яка глътка.

— Значи трябва да се чувствам щастливка. Сега, след като умря и се превърна в нежив, мерникът му вече не е толкова точен — каза Стиви Рей.

— Не е така — излезе от устата ми, преди да стисна зъби и да го спра. — Той нарочно пропусна сърцето ти.

— Какво искаш да кажеш? — погледна ме неразбиращо тя. — Преди да умре, Старк ми каза за подаръка на Никс. Той никога не пропуска целта си. Просто не може. Винаги улучва мишената.

— Ако не е убил Стиви Рей, значи не е искал и това трябва да означава, че не е напълно под влиянието на Неферет — разсъди Деймиън.

— Той произнесе името ти — каза Ерик. Сините му очи ме пронизаха и погледнаха дълбоко в мен. — Спомням си го много ясно. Преди да стреля по Стиви Рей, той те позна. Дори каза, че ще се върне при теб.

— Сигурно защото бях до него, когато умря — казах, като се опитах да не изглеждам толкова виновна, колкото се чувствах, заради увлечението си и по друг, освен него. — И му казах, че новациите от нашия „Дом на нощта“ се връщат от мъртвите. Предполагам, че е имал предвид такова завръщане.

— Не знам, но между вас съществува някаква връзка — замисли се Дарий — и вероятно това е спасило живота на Стиви Рей.

— Старк определено не беше на себе си — казах и отклоних поглед от Ерик. Бях целунала Старк, преди да умре в ръцете ми, и това се бе случило само преди два дни, но имах чувството, че оттогава измина цяла вечност. — Ако питате мен, беше изцяло под влиянието на Неферет. Но все пак може да се е опитал да ѝ се противопостави.

— Да, сякаш тя му беше направила магия или нещо такова — кимна Джак. — Чакай малко, сега си спомних! — извика Деймиън. — Не забелязахте ли, че всички изпаднаха в благоговение и изглеждаха странно замаяни, когато се появи Калона?

Венера изсумтя и ми заприлича силно на Афродита от най-саркастичните си (и най-неприятни) моменти.

— Всички, освен нас — каза тя и обходи с поглед всички червени хлапета. — Ние разбрахме, че е зъл и напопан с лайна, още в мига, когато го видяхме.

— Как? — попитах рязко. — Как разбрахте?

Щом го видяха, другите новаци, без нас, разбира се, паднаха на колене. Дори и синовете на Еребус не посмяха да се изправят срещу него. Аз също бях готова да преклоня глава пред него, но не исках да си го призная пред Венера. Тя сви рамене.

— Беше очевидно. Разбира се, той беше много готин и секси, но хайде стига! Та той излезе от земята, след като онова място беше наквасено с кръвта на Стиви Рей.

Докато я оглеждах внимателно, ми мина през ума, че може да е разпознала злия Калона, защото тя самата беше на „ти“ със злото.

— Вижте, той имаше крила. Това не е нормално, нали? — обади се Крамиша и отклони вниманието ми. — Мама все ми казваше: „Не вярвай на бял пич, дори и да е готин“. И аз си мисля, че готин бял пич с криле, който изскача от земята сред локва от кръв, последван от грозни като задници птицеподобни, заслужава още по-малко доверие, нали?

— Тя е права — каза Джак, забравяйки, че той самият е готин бял пич.

— Трябва да споделя нещо с вас — обади се Деймиън и лицата ни се завъртяха от Крамиша към него. — Ако не бях в средата на кръга, заобиколен от вас, и ако Афродита не крещеше като луда да не се разделяме и да бягаме оттам, вероятно аз също щях да падна на колене пред него.

При това признание усетих леко неудобство.

— Ами вие? — кимнах към близначките.

— Той беше доста... готин — вдигна рамене Шоуни.

— Много дори — добави Ерин и погледна към сестра си. Шоуни й кимна и тя продължи: — Подейства ни, няма какво да си кривим душата. Ако Афродита не беше извикала да държим кръга затворен, щяхме все още да сме горе и да въздишахме по него.

— Кое то нямаше да доведе до нищо добро — добави Шоуни.

— Това казвам и аз — кимна Крамиша.

— И кой спасява за пореден път кокошарника? Афродита — изсумтя Афродита.

— Яж си сандвича и си трай — срязах я и се обърнах към Ерик: — Ами ти? Той накара ли те да... — И замлъкнах, без да знам как да продължа.

— Да му стана фен ли? — погледна ме той и кимна. — Усетих ясно силата на чара му. Но не забравяй, че вече знаех нещичко за Неферет. И след като тя беше с него, значи аз не биваше да съм в същата група. Затова съсредоточих вниманието си върху други неща.

Погледите ни се срещнаха. Ерик знаеше, че Неферет не е тази, за която се представя, защото бе станал свидетел на разправията между нас. Освен това вече бе научил, че съм му изневерила с вампира поет-лауреат, Лорън Блейк, когото Неферет бе накарала да ме прелъсти и да ме изолира от приятелите ми.

— Значи Калона не е въздействал на червените хлапета както на останалите новаци — замисли се Дарий. — Въпреки че обикновените новаци могат да контролират ефекта от магическото му въздействие, ако се наложи. Разказаното от Ерик съвпада и с моята реакция, а това показва, че възрастните вампири са по-неподатливи на привлекателната му сила от новациите.

Той замълча за момент, после погледна към Джак.

— На теб прииска ли ти се да паднеш на колене пред Калона?

Джак поклати глава.

— Не. Но аз не гледах към него. Бях разтревожен за Стиви Рей. Другата ми мисъл беше да не се отделям от Деймиън. А и Дукесата се разстрои много за С-Т-А-Р-К. — Той произнесе името на стрелеца буква по буква, за да не натъжи Дукесата, и докато говореше, започна да я гали нежно по гърба. — Трябваше да се погрижа за нея.

— Ти защо не му се поддаде? — попитах Дарий.

Видях очите му да се вдигат към Афродита, която дъвчеше сандвича си с отнесен усмивка.

— Мислех за други неща — отвърна той и се замисли за момент. — Но усетих притегателната му сила. Все пак не забравяй, че аз съм в малко по-различна позиция от моите братя-воини. Никой от тях не е бил така интимно обвързан с вашата група. Когато син на Еребус поеме задачата да защитава някого, както аз се ангажирах с вас и ескортирах теб и Афродита, връзката става много силна. — Той ми се

— попитах и погледнах Стиви Рей. — Не, че искам да се заяждам, но леглото, масата, хладилниците и другите неща са сериозен напредък в сравнение с мръсните черги и другите вехтории, които заварих тук преди около месец.

Стиви Рей ми изпрати една от своите сладки усмивки и каза:

— Трябва да благодарим за тях отново на Афродита.

— Афродита? — вдигнах вежди и заедно с останалите я погледнах въпросително.

— Какво да кажа? Превърнала съм се в детето от плаката, дето ни призовава да вършим добри дела. Добре поне, че съм хубава, иначе наистина щях да заприличам на скаут — отвърна тя, оригна се просташки и се намръщи. — Ох, scusa^[1]!

— Скуза? — примигна Джак.

— Италиански, тъпако — сопна му се тя. — Разшири гейските си хоризонти!

— Какво общо има Афродита с тези неща? — намесих се аз, за да предотвратя това, което със сигурност щеше да се превърне в махленска кавга.

— Тя ги купи. Всъщност идеята беше нейна — отвърна Стиви Рей.

— Скуза? — възкликнах и дори не се опитах да прикрия смайването си.

— Останах тук цели два дни. Нали не очакваше от мен да живея в бардак? Имам кредитни карти, защо да не пооправя малко? Това е част от фамилията кръст, който трябва да нося на раменете си. Заедно със сухото мартини — изтърси тя. — На площад „Утика“, малко по-надолу по улицата, има мебелен магазин. Доставят каквото им поръчаш, както и в склада на едро, който също не е далеч оттук. Нямах представа, че наблизо има такива неща, преди една от червените шантавелки да ме светне, защото по принцип не пазарувам от подобни места.

— Те не са шантавелки — ядоса се Стиви Рей.

— Ох, ухапи ме! — озъби й се Афродита.

— Вече го направи — обади се Венера.

Афродита обърна блуждаещия си от виното поглед към нея, но преди да отвори уста, хлапето, което Стиви Рей бе нарекла Далас, каза:

— Аз ѝ казах за склада на едро. — Всички обърнахме глави от Афродита към него. Той сви рамене. — Ориентирам се добре в града.

— И магазините доставиха стоките тук, долу? — изуми се Ерик.

— Не точно — обясни Стиви Рей. — Доставиха ги за „Трибюн Лофтс“, които са в съседния вход. После, с малко въъ... приятелско убеждаване, свалиха стоката долу и след като се върнаха на земята, забравиха всичко. Така че, ето ти нови мебели!

— Все още не разбирам. Как сте успели да убедите хората да слязат долу? — зачуди се Дарий.

Аз въздъгнах:

— Има нещо, което трябва да знаеш за червените вампири...

— И за червените новаци също, само че при тях не е толкова силно — прекъсна ме Стиви Рей.

— Да, и за червените новаци — поправих се аз. — Те могат да контролират с психиката си нещата, които правят хората.

— Звучи по-гадно, отколкото е всъщност — побърза да го успокои Стиви Рей. — Аз просто пощипвам леко паметта на доставчиците на човешка кръв. Не контролирам действията им. Ние не използваме способностите си, за да им причиняваме зло. Нали така? — потърси тя подкрепа от червените.

Чу се едно нестройно „да, така е“, но Венера не каза нищо, а Крамиша погледна виновно в земята.

— Те могат да контролират умовете на хората, но не могат да търпят слънчевата светлина. Възстановителните им сили са невероятни. И за да се чувстват добре, трябва да имат връзка със земята — започна да изрежда Дарий. — Пропускам ли нещо?

— Да — обади се Афродита. — Хапят.

[1] извинете (итал.). — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

— Не знам кое му е смешното — промърмори Афродита, когато червените хлапета избухнаха в смях.

— Афродита е откачена, дори и когато не е пияна и обвързана — обади се Крамиша. — Но всички сме свикнали с простотиите ѝ.

— Но иначе си прав — продължих разговора си с Дарий, надвиквайки дивашкия смях на групата. — Всичко, което каза за червените хлапета, е вярно.

— Както и за червените вампири — добави Стиви Рей. Гласът ѝ беше уморен, но в него прозираше гордост. — О, и мога да ви кажа, че слънцето изгря точно преди... — Тя замълча и издаде глава, сякаш слушаше песента на щурците. — Преди шейсет и три минути.

— Всички възрастни вампири знаят кога изгрява слънцето.

— Но съм сигурна, че то не ги приспива, както приспива мен — каза Стиви Рей и подкрепи думите си с широка прозявка.

— Права си, обикновено не ги приспива — кимна Дарий.

— Ох, страшно ми се доспива, наистина — измърмори тя. — Особено днес. Обзалагам се, че това има нещо общо с шибаната стрела, която стърча цял ден от гърдите ми.

Докато слушах Стиви Рей, усетих, че и аз съм изтощена до смърт, особено след като задоволих жаждата си за кръв. Огледах смесената компания от червени и сини вампири, видях тъмните кръгове под очите им и сподавените им прозевки. Калона и проблемите в „Дома на нощта“ продължаваха да тормозят съзнанието ми, да не говорим за нарастващото подозрение, че нещата с червените хлапета не са такива, каквито изглеждат, но бях прекалено уморена, за да мисля логично.

Потиснах желанието си да избухна в нервен пристъп на плач, затова казах:

— Искате ли всички да поспим малко? Тук сме напълно защитени и никой от нас не може да помогне с нищо на хората отвън. Не и когато е толкова уморен, че направо заспива прав.

— Аз съм съгласен, но ми се струва, че трябва да поставим охрана при входовете на тунелите. Разбира се, ако жрицата одобри идеята ми. Просто за всеки случай.

— Да, това е умно — отвърнах аз. — Стиви Рей, има ли други входове към тунелите, освен онзи при склада?

— Мислех, че знаеш. Много от старите сгради в центъра на града са свързани с тунелите — отговори Стиви Рей. — Този сектор е част от системата.

— Но никой, освен вас не слиза долу и не използва този сектор, нали?

— Точно тази част наистина не се използва. Всички си мислят, че тук тунелите са отдавна изоставени, гадни и несигурни.

— Може би защото са отдавна изоставени, гадни и несигурни — подметна Афродита с подигравателна усмивка. Изобщо не бе обърнала внимание, че се опитвам да я изолирам, и вече започваше втора бутилка с вино.

— Не е вярно, не са гадни и изоставени — озъби й се Крамиша. — Ние сме тук и ги обзавеждахме. Ти трябваше да знаеш най-добре, защото използваме твоята златна карта за това.

— Обичайна практика ли ти е да смесваш граматичните времена? — изгледа я презрително Афродита.

— Виж, знам, че вече си човек и ти е гадно, че си обвързана със Стиви Рей, да не говорим, че си пияна като кирка, затова няма да използвам способностите си на червен новак и няма да ти сригам кльошавия задник, но ако продължаваш да плямпаш, ще забравя за добрите обноски — изсъска Крамиша.

— Може ли да се съсредоточим върху лошите, които вероятно искат да ни изядат, и да престанем да се джафкаме помежду си? — намесих се уморено. — Стиви Рей, другите тунели свързани ли са с тези?

— Да, но входовете им са запечатани или поне така изглежда от другата страна.

— Този сектор има само един вход към останалата част на тунелите и един изход нагоре, така ли? — попита Дарий.

— Да, поне аз знам за един. И той е затворен с тежка метална врата — отвърна тя и се обърна към останалите червени хлапета. — Вие намерихте ли други изходи?

— Ами... може би — отвърна Ант.

— Може би? — вдигна вежди Стиви Рей.

— Докато разучавах терена, намерих нещо, но отворът е тесен дори и за мен, затова не го проучих. Мислех да се върна по-късно и да разровя с лопата и с помощта на мускулестия Джони Бий, но не остана време.

Джони Бий се усмихна и ни се поклони театрално. Не му обърнах внимание, но близначките захихикаха в шепа.

— Хайде да обобщим. Искате да ми кажете, че освен входа при склада със сигурност знаем, че има и друг, който свързва нашите тунели с останалите? — обобщих аз.

— Така е — каза Стиви Рей.

— В такъв случай, моят съвет е да поставите охрана и на двете места — заключи Дарий. — При входа пред склада и при входа към останалата част на подземната система.

— Така е добре — каза аз.

— Аз ще поема първата смяна при входа откъм склада — продължи той. — Ерик, ти ще ме смениш. Това е най-уязвимото място, затова е добре да го пазят възрастни вампири.

— Добре — кимна Ерик.

— Джак и аз ще поемем първата смяна при запечатания вход към градските тунели — каза Деймиън. — Ако не възразявате, разбира се.

— Да, през това време може да нахвърлим менюто и да направим списък на нещата, които ще ни трябват за кухнята — предложи Джак.

— Не е зле — усмихнах им се аз.

— Аз съм съгласен. Шоуни, Ерин, ще поемете ли смяната след тях? — попита Дарий.

Близначките вдигнаха рамене.

— Няма проблем — отвърна Ерин.

— Фасулска работа — добави Шоуни.

— Добре. Струва ми се по-умно да не караме червените хлапета да охраняват входовете през деня.

— Хей, искаш ли да ти сритам задника? — изрепчи се Джони Бий, истински великан, напопан с тестостерон.

— Не е това, което си мислиш — намесих се аз, отгатнала точно какво има предвид Дарий. — Вие трябва да се наспите през деня, за да

поемете нощната смяна, когато сте много по-силни. Поне се надявам да сте по-силни от съществата, които биха застанали срещу вас.

Но запазих за себе си това, което си мислех и аз, и Дарий, и то не беше свързано с дневната светлина. Просто не бих искала да бъда охранявана от хлапетата на Стиви Рей, преди да съм сигурна, че няма да създават проблеми.

— Да, добре. Това е по силите ни. Аз лично ще се изкефя, ако стана „охрана“ на една жрица и нейната група — каза Джони Бий и ми смигна самонадеяно.

Едва се удържах да не въздъхна отегчено. Дори и да не беше от червените хлапета, последното нещо, което ми трябваше сега, беше още един футболист или нещо подобно. Очите ми се докоснаха до Ерик и едва не подскочих виновно. Да, той ме наблюдаваше. Супер! Откакто бяхме слезли в тунелите, се правеше, че не ме забелязва, но ето, че избра да ме погледне точно когато някакъв си тип реши да пофлиртува с мен.

Джак вдигна ръка като прилежен ученик.

— Какво, Джак? — кимнах към него.

— Къде ще спим?

— Добър въпрос — измърморих и побързах да го предам на Стиви Рей. — Къде ще спим?

Джони Бий изпревари отговора на приятелката ми.

— Държа да се знае, че нямам нищо против да споделя леглото си с някого. Моето сърце е по-широко от това на Крамиша.

— Само че ти не искаш да споделяш сърцето си, а нещо друго — сопна му се Крамиша.

— Не ревнувай, бейби — отвърна Джони Бий, опитвайки се (без успех) да говори като голям разумен батко.

Крамиша извъртя очи:

— Тъпак!

— Имаме няколко спални чувала — прекъсна заяждането им Стиви Рей. Гласът ѝ беше сънлив, сякаш едва държеше очите си отворени. — Венера, ще покажеш ли на Зоуи и на останалите къде са чувалите? Няма значение чия стая ще използвате. Настанявайте се и лягайте. — Но след кратка пауза добави: — Само не лягайте в леглото на Крамиша.

— Няма проблем да останете в стаята ми — обади се Крамиша.
— Това не ме притеснява. Но леглото си не давам.

— Всички ли си имате стаи? — попитах с равен тон, прикрила изненадата си. Колко различно беше всичко от първия път, когато слязох долу! Тогава хлапетата трудно можеха да минат за човекоподобни, а тунелите бяха мръсни, тъмни и страшни. Сега стаята, където се бяхме събрали, беше уютна, осветена с дебели свещи и газени лампи, а мебелите бяха удобни, очевидно нови. Възглавниците и чаршафите бяха в тон с цветовете на килима. Всичко изглеждаше съвсем нормално. Нима умората бе отнела способността ми да мисля логично? Може би затова си въобразявах, че нещо с тези червени хлапета не е наред?

— Всеки, който искаше самостоятелна стая, вече има такава — отвърна Венера. — Тук не е трудно да си устроиш уютно местенце. В тази част на тунелите има много ниши. Ние ги превърнахме в истински стаи. Аз също си имам отделна стая — каза тя и се усмихна многозначително на Ерик.

Трябваше да си напомня, че не е етично от моя страна да призова огъня и да изгоря бухналата ѝ коса, заедно със скалпа, за да остана спокойна на мястото си.

— Явно тук са складирали голяма част от контрабандния алкохол по време на Сухия режим — каза Деймиън. — Логично е, защото е на железопътните релси и е лесно стоката да се пренася през нощта.

— Колко романтично! — въздъхна Джак. — Имам предвид всички онези готини мацки, евтини ресторанти с танци и гангстерски престрелки през двайсетте години на миналия век.

Деймиън му се усмихна снизходително.

— Всъщност в Тулса Сухият режим е продължил до 1957 година.

— Няма значение. Ох, развали романтиката! Всичко заприлича на празни гейски приказки — въздъхна Джак, но веднага се изкикоти. — Но аз съм си такъв — празноглав гей.

— Ти си забавен и много сладък гей. Затова те обичам — каза Деймиън и млясна Джак по устата, което накара Дукесата да заджавка радостно.

— Стига лигавщини! — извика Афродита.

— Аз имам още един въпрос — вдигна отново ръка Джак, след като изгледа обидено пияната Афродита.

— Давай, Джак, какво искаш да питаш?

— Къде ще пишкаме?

— Да пишкаме? Пишкаме ли каза той? — изкиска се Афродита толкова силно, че чак загрухтя, но никой не ѝ обърна внимание.

— Няма проблем — каза Стиви Рей и устата ѝ едва не се разчекна от огромната прозявка. — Венера, ще им покажеш ли банята и тоалетната?

— Вие имате баня?

Какво? В тунелите имаше работеща водопроводна мрежа? Не беше за вярване.

Венера ме изгледа доволно, сякаш искаше да ми каже: „Видя ли, че не знаеш всичко?“.

— Точно така. Истинска баня с душове.

— И с топла вода? — ентузиазира се Джак.

— Естествено. Да не сме варвари?! — наежи се Венера.

— Как? — попитах аз.

— Душовете са в склада над нас — поясни Стиви Рей. — Проучихме сградата до основи. Складовете и гарата. Всички входове са заковани с дъски, така че никой да не може да се промъкне в нея отникъде, освен през мазето, така че следим неотлъчно кой влиза и кой излиза.

— И не оставяме никого да влезе безнаказано — добави Венера и на мен ми се стори, че ни изгледа зловещо.

Честно казано, харесвах я все по-малко и по-малко. И този път това нямаше нищо общо с лигавенето ѝ пред Ерик.

— Страхотно! Такива м-места... обичам — изхълца Афродита.

— Браво на теб — погледна я кисело Стиви Рей. — Та, докато изследвахме депото, намерихме две заключени стаи. За мъже и за жени. Съобразихме, че сигурно са били за служителите на гарата. Открихме дори и гимнастически салон. Далас направи останалото.

Тя се отпусна уморено върху възглавницата си и кимна към Далас в смисъл „давай, разкажи им останалото“. Далас сви скромно рамене, но усмивката му говореше, че знае колко важна работа е свършил.

— Просто намерих главния кран за гарата и го отворих. Тръбите все още са в добро състояние.

— И не само това, направи и друго — обади се Стиви Рей.

Той ѝ се усмихна и аз отново усетих, че между тях има нещо. Хм, по-късно определено ще трябва да си поговорим двете.

— Ами, успях да измисля как да включа електричеството. Водните нагреватели заработиха. А благодарение на кредитната карта на Афродита се снабдихме с всичко необходимо, за да пусна осветление из тунелите. С малко усилия вече си имаме топла вода горе и електричество долу.

— Уау — извика Джак. — Това е страхотно!

— Впечатляващо — съгласи се Деймиън.

Далас продължи да се усмихва.

— Е, ще ползвате ли банята, или не? — попита Венера.

Видя ми се кисела или може би гадна, като истинска кучка. Да, „кучка“ май беше по-точната дума.

— Да — ухили се доволно Джак. — С удоволствие ще си хвърля един душ преди дежурството.

— А как сте с шампоаните и балсамите? — попита Шоуни.

— Ох, момичета, това беше първото, за което помислих, след като дойдох на себе си. Не се тревожете, имам всичко необходимо — каза Крамиша, стана и избърса трохите от прилепналите по бедрата си дънки.

— Чудесно! — усмихна се Ерин. — Да вървим тогава.

Всички наставаха и тръгнаха към изхода на стаята. Аз изостанах назад.

— Хей, Зо, искаш ли отново да ми бъдеш съквартирантка? — Стиви Рей изглеждаше ужасно изтощена, но по лицето ѝ играеше познатата стара усмивка.

— Да — отвърнах бързо.

Погледите ни се насочиха едновременно към Афродита, която все още седеше на ръба на леглото, полуизлегната върху Дарий.

— Афродита, иди да си намериш спален чувал. После можеш да се тръгнеш тук — каза Стиви Рей.

— Слушай... няма никакъв начин да спя с теб — отвърна Афродита, полагайки огромни усилия да не заваля думите. — Нашето обвързване не е като онези. Дори и да бях хомосексуалистка, а аз не съм, ти не си мой тип.

— Не съм ти намеквала нищо такова — каза Стиви Рей. — Не ставай глупава. Само те осведомявам. И искам да ти е ясно, че ще

прекъсна това гадно обвързване в мига, когато измисля как може да стане. — Стиви Рей въздъхна. — Не прави нещо, което може да нарани и двете ни. Достатъчно рани получих напоследък.

Слушах размяната на реплики между тях с жив интерес. Самата аз бях обвързана известно време с човешкото си гадже Хийт, така че знаех какво е да си обвързан с човек чрез магията на кръвта. Знаех нещо и по въпроса за прекъсването на тази връзка. Беше адски болезнено.

— Зоуи, нали няма да ти се стори прекалено, ако те помоля да спреш да ме зяпаш? — провлече Афродита и ме накара да примигам виновно.

— Не те зяпам — излъгах аз.

— Както и да е, просто спри!

— Няма защо да се срамуваш от обвързването, красавице — каза Дарий и прегърна нежно Афродита.

— Все пак е откачено, нали? — каза Стиви Рей.

Дарий й се усмихна разбиращо.

— Трябва да знаете, че има различни видове обвързване.

— И нашето не е от рода на „пий от кръвта ми и ме люби“ — каза Афродита.

— Разбира се, че не е — целуна я по челото Дарий.

— Което означава, че можеш да спиш тук, без да се страхуваш, че ще те нападна — обади се Стиви Рей.

— И въпреки това ти казвам — не. Отивам с Дарий. Ще бдя на пост с него — заяви решително Афродита и вдигна наполовина празната втора бутилка с вино в странен пиянски жест.

— Дарий трябва да охранява входа към тунелите, а не да се занимава с пияния ти задник — възрази Стиви Рей.

— Аз. Отивам. С. Дарий! — натърти Афродита.

— Нека да дойде с мен — предложи Дарий, опитвайки се безуспешно да скрие усмивката си. — Аз ще й намеря спален чувал. Сигурен съм, че няма да ми създава неприятности. Предпочитам да ми е пред очите.

— Мислиш, че няма да ти създава неприятности, така ли? — казах смаяно и погледнах Стиви Рей.

Двете повдигнахме вежди в синхрон и се обърнахме към него. Кълна се, че високите му изсечени скули се обагриха в розово.

— Може би има предвид друга Афродита, която не познаваме — каза със съмнение Стиви Рей.

— Хайде — изправи се Афродита и се олюля на краката си. — Знам къде държат скапаните спални чували. Не обръщай внимание на тия кокошки. — Тя ни изгледа сърдито, оригна се мощно, хвана Дарий за ръка и тръгна, залитайки, под звучния смях на моя милост и Стиви Рей.

Преди да се измъкне изпод одеялото на входа, Дарий се обърна през рамо към Ерик, който все още се мотаеше из стаята, почти забравен от почти всички. Почти.

— Ерик, поспи малко. Аз ще те събудя за втората смяна.

— Добре... Сигурно ще поспя... — поколеба се Ерик.

— Стаята на Далас е надолу по тунела. Сигурна съм, че няма да има нищо против да се настаниш при него — каза Стиви Рей.

— Добре. Значи ще ме търсиш там — отвърна Ерик.

Дарий кимна.

— Жрице, ще провериш ли превръзките на Стиви Рей? Ако трябва да се сменят...

— Ако трябва, ще ги сменя — прекъснах го аз. По дяволите, щом успях да помогна да извадим стрелата от гърдите ѝ, сигурно щях да сменя и превръзката... без да повърна.

— Добре, ако имаш нужда от мен, просто кажи на някое от хлапетата...

Но думите на воина бяха прекъснати от Афродита, която събра достатъчно сили да го издърпа навън от стаята. След миг тя подаде главата си иззад одеялото, което служеше за врата, и каза:

— Лека нощ. И не ни притеснявайте — после изчезна.

— По-добре с него, отколкото с мен — измърмори Ерик, загледан в одеялото.

Не си направих труда да скрия усмивката си. Радвах се, че Ерик не се интересува повече от Афродита. Той се обърна бавно към мен, срещна очите ми и също се усмихна.

СЕДМА ГЛАВА

— Хей, вие двамата! Разкарайте се оттук. Отивайте при другите — извика към нас Стиви Рей, обърна се на една страна и внимателно, за да не засегне раната, се сви на кълбо.

В този момент се чу едно сърдито „мяу“, една малка оранжева топка влетя в стаята и скочи на леглото до нея.

— Нала! — почеса я по главата Стиви Рей. — Липсваше ми.

Нала кихна в лицето ѝ, претърколи се три пъти на възглавницата до главата ѝ, излегна се, включи мотора и запреше.

СПЕЦИАЛНА ЗАБЕЛЕЖКА:

„Дукесата, жълтият лабрадор на Джак, е аномалия. Старк я донесе със себе си при преместването си от чикагския «Дом на нощта». После умря и Джак я осинови. После Старк се съживи, но не беше истинският Старк, защото първото нещо, което направи, беше да забие стрела в гърдите на Стиви Рей. Като следствие от този факт Дукесата все още е с Джак. И ми се струва, че той започна истински да се привързва към нея.

Но когато избягахме от «Дома на нощта», котките и Дукесата ни последваха. И гледката как Нала се намества удобно до Стиви Рей превърна стаята в удобно и уютно местенце.“

— Казах, омитайте се! Вземете си душ или каквото там... — измърмори сънено Стиви Рей и гушна котката. — Ние с Нала ще поспим. Ако побързате, сигурно ще настигнете останалите. Тръгвате наляво и после все надясно. Входът е в стаята, където държим хладилниците.

— Дарий каза да проверя превръзките ти — напомних ѝ аз.

— Не сега — прозя се тя. — Сега са си добре.

— Щом казваш. — Вдигнах рамене, като се надявах да не издам облекчението си. Истината е, че не ме биваше за медицинска сестра. — Сега поспи. Аз ще се върна след малко — добавих и мога да се закълна, че тя заспа, преди с Ерик да се изнижем от стаята.

Завихме наляво и тръгнахме по тесния коридор. Известно време никой от нас не проговори. Тунелите не бяха толкова зловещи, колкото ми се сториха миналия път, когато бях долу, но това не ги правеше по-малко клаустрофобични, нито светли и приятни. На всеки два метра имаше лампи, прикрепени с конзоли от железопътни релси в бетона на височината на окото, но влагата и мракът се просмукваха навсякъде между тях. Не бяхме стигнали много далеч, когато с крайчеца на окото си долових някакво движение. Застинах на място и се взрях в плътните сенки между лампите.

— Какво става? — попита тихо Ерик.

Стомахът ми се сви на топка от страх.

— Не знам, аз...

В същия миг нещо в тъмнината пред мен експлодира и прекъсна думите ми.

Устните ми се отвориха за писък, докато мислите ми се лутаха от ужасните червени хлапета към нещо още по-лошо — гарваните демони. Но ръката на Ерик обгърна раменете ми и ме издърпа встрани от пътя на половин дузина прилепи, които профучаха покрай нас.

— Ти ги изплаши точно колкото и те теб — каза той и побърза да свали ръката си веднага, след като опасността отмина.

Потръпнах и се опитах да възвърна нормалния ритъм на сърцето си.

— Няма начин да са се уплашили колкото мен. Прилепите са плъхове с криле.

Той се засмя и ние продължихме напред.

— Аз пък си мислех, че гълъбите са плъхове с криле.

— Прилепи, гълъби, гарвани... точно в момента не ми пука за разликите. Всички летящи и размахващи криле същества са ми противни.

— Ясно — усмихна се той. Усмивката му не донесе успокоение нито на мислите, нито на сърцето ми. И през целия път напред мога да

се закълна, че усещах топлината от допира му по раменете си. След няколко стъпки се натъкнахме на сектор, толкова красив, колкото и изненадващ. Спряхме и зяпнахме от удивление.

— Уау! Това е супер готино! — смаях се аз.

— Наистина — съгласи се Ерик. — Трябва да е работа на онова момиче, Жерарти. Нали Стиви Рей ни я представи като художничка, която украсява тунелите?

— Да, но не очаквах да е толкова красиво.

Забравила за прилепите, прокарах ръце по прекрасните нарисувани по стените цветя, сърца, птици и всякакви заврънкулки, вплетени една в друга така, че да образуват светла и ярка мозайка, която вдъхваше живот на този мрачен потискащ тунел и го превръщаше в сцена от вълшебна приказка.

— Хората — и човеците, и вампирите — биха платили цял куп пари за това изкуство — отбеляза Ерик. Не добави „ако изобщо светът някога научи за червените хлапета и вампири“, но беше ясно, че си го мисли.

— Надявам се да стане така — промълвих замечтано. „Ще бъде прекрасно, ако останалият свят разбере за червените хлапета“ си казах и веднага си добавих наум, че ако излязат на светло, въпросите за тяхната реална сила и тенденциите в развитието им, които се въртяха в главата ми, може би най-после щяха да намерят отговори. Но на глас казах само: — Според мен хората и вампирите трябва да заздравят връзките помежду си.

— Както ти и твоето човешко гадже ли? — попита Ерик. Зададе въпроса си тихо, без нотка на сарказъм.

Вдигнах глава и го погледнах открито.

— Вече не съм с Хийт.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно.

— Добре — беше всичко, което чух.

Продължихме напред, мълчаливи, потънали в собствените си мисли. Тунелът зави леко надясно към посоката, която трябваше да следваме, и малко след това видяхме в стената малък сводест вход, покрит със завеса. Беше отляво на тунела. Завесата беше черна, имитираше кадифе с долнопробна щампа на образа на Елвис в бял концертен костюм.

— Сигурно е стаята на Далас — предположих аз.

Ерик се поколеба, но само за няколко секунди, после протегна ръка, повдигна края на одеялото и ние надникнахме любопитно вътре. Стаята не беше голяма и Далас нямаше легло, а няколко матрака, сложени един върху друг направо на пода. Имаше и яркочервен юрган, а калъфките на възглавниците му бяха в същия цвят (под юргана имаше голяма подутина — явно спящият Далас). Имаше и маса, отрупана с всякакви неща, но светлината беше мътна и не успях да ги разгледам добре. Видях и два черни стола. На неравната стена над леглото имаше плакат на... примижах, за да видя по-добре...

— Джесика Алба?

— Джесика Алба е страхотна актриса — прошепна Ерик, за да не събудим Далас.

Сбърчих нос.

— Какво? Да не би стаята да е моя? — вдигна той рамене.

— Хайде да настигнем другите — измърморих и забързах напред.

— Хей — чух гласа му след известна пауза. — Дълга ти едно „благодаря“.

— На мен? За какво? — извърнах се към него.

— Защото не ме остави в онзи ужас горе и ме спаси — срещна погледа ми той.

— Не те спасих аз. Ти тръгна с нас по собствена воля.

Той поклати глава.

— Не, абсолютно съм сигурен, че ти ме спаси, защото не мисля, че ако те нямаше, волята ми щеше да бъде свободна.

Ерик пристъпи към мен, хвана ръката ми и ме обърна към себе си. Взрях се в прекрасните му сини очи, оградени от татуировката на възрастен вампир — сложен мотив, който създаваше впечатление за маска и го правеше направо неустоим, нещо средно между Кларк Кент в Супермен и Зоро, направо да се побъркаш. Но Ерик беше много повече от супермен. Той беше талантлив и наистина добър човек и аз страдах, че вече не бяхме заедно. И особено страдах, че причината да скъсаме съм аз. Въпреки всичко станало между нас, аз исках да бъда неговото момиче. Исках да си върна доверието му и тъгувах, тъгувах толкова много...

— Липсваш ми — чух се да казвам, преди да реша дали искам да го кажа.

Очите на Ерик се разшириха и устните му се извиха в усмивка.

— Аз съм до теб.

Усетих, че лицето и врата ми стават червени като домати, и бях сигурна, че това ме загрозяваше.

— Нямах предвид просто да си тук — измънках смутено.

Усмивката му стана още по-голяма.

— Не те ли интересува как точно ме спаси от Калона?

— Да, интересува ме, разбира се. — Имах нужда да размахам пред лицето си нещо, ръка или ветрило, все едно, за да махна част от червенината от него.

— Ти ме спаси, защото вместо за магнетичната сила на Калона, аз мислех за теб.

— Наистина ли?

— Имаш ли представа колко невероятно красива беше, докато построяваше кръга?

Поклатих глава, омаяна от яркосините му очи. Затаих дъх. Не исках да дишам. Не исках да правя нищо, което би могло да развали вълшебния миг между нас.

— Ти беше... фантастична — красива, силна и самоуверена. Не можех да откъсна поглед от теб.

— Аз... порязах ръката ти — беше всичко, което успях да изрека.

— Трябваше да го направиш. Това беше част от ритуала. — Той повдигна ръката си и я обърна с дланта нагоре, за да видя тънката червена ивица, която разполовяваше месестата ѝ част и се губеше някъде към палеца.

Нежно прокарах пръст по нея.

— Не исках да те наранявам.

Той взе ръката ми и я обърна така, че сапфирената татуировка, която покриваше дланите ми, да се вижда ясно. После направи същото, което аз бях направила преди малко — прокара пръст по кожата ми. Потреперих, но не отдръпнах ръката си.

— Не почувствах никаква болка — каза тихо той. — Усещах единствено твоето присъствие. Топлината на тялото ти. Ароматът ти. Ръцете ти върху моите. Затова онези зловещи същества не успяха да ме омагьосат. Затова не повярвах на Неферет. Ти наистина ме спаси, Зоуи.

— И го казваш въпреки всичко, което се случи между нас? —
Очите ми се напълниха със сълзи и аз започнах да мигам усилено, за да не позволя да потекат по лицето ми.

Ерик пое дълбоко дъх. Приличаше на гмуркач, готов да скочи от висока и опасна скала. После изрече на един дъх:

— Обичам те, Зо, и онова, което се случи, не успя да промени нещата, въпреки всичко. — Взе лицето ми в шепите си и продължи: — Нито Калона, нито Неферет успяха да ме хипнотизират, защото аз вече бях хипнотизиран от теб. И все още искам да бъда с теб. Достатъчно е ти да кажеш „да“.

— Да! — бързо прошепнах аз, без грам колебание.

Той се наведе към мен и устните му докоснаха моите. Разтворих моите. Приех целувката му. Същият вкус. Същото докосване. Обвих ръце около широките му рамене и се притиснах в тях. Все още не можех да повярвам, че ми прощава... че още ме иска... че ме обича.

— Зоуи — поизнесоха устните му върху моите. — Толкова ми липсваше!

Целуна ме отново и, кълна се, че от целувката му ми се замая главата. Беше различно отпреди... преди да стане възрастен вампир... преди да изгубя девствеността си с друг мъж. Сега той сякаш знаеше някаква тайна за мен. Чух, не, по-скоро почувствах, страстния му стон. Той ме притисна към стената и гърбът ми усети хладината на твърдия камък. Ръката му се плъзна надолу по тялото ми, набра церемониалната ми рокля и се върна бавно нагоре по бедрото, пръстите му заровиха под ръба ѝ, топли и нежни върху хладната ми гола плът.

Гола плът? С гръб към стената на тунела? Опипвана в тъмнината? И най-лошата мисъл от всички — дали не си мисли: Зоуи вече е правила секс (веднъж), сега е моментът да я заковем? Мамка му!

Нямаше да го направя. Не и тук. Не така. По дяволите, та аз дори не знаех имам ли изобщо намерение да го правя отново. Онзи единствен път, когато правих секс, нещата приключиха катастрофално. Това се оказа най-голямата грешка в живота ми и определено не ме превърна в нимфоманка.

Сложих ръце на гърдите му, откъснах устни от неговите и го изблъсках. Той като че ли нямаше нищо против. Всъщност едва ли

забеляза промяната. Продължи да се усмихва като малоумен и да движи устни по врата ми.

— Ерик, спри, моля те! — прошепнах, останала без дъх.

— Ммм, толкова си вкусна!

Излъчваше толкова секс, че за миг се обърках. Не можех да реша какво точно искам. Искам да кажа: мечтаех да бъда с него, той беше толкова готин и познат, и... И тъкмо започнах да се отпускам в ръцете му, когато нещо зад рамото му се раздвижи и проблесна. Мина време, докато осъзная, че от разлюляното море от тъмнина, която плуваше из въздуха като черен призрак, ме наблюдават две горящи червени очи. Страхът ме хвана за гърлото.

— Ерик, спри! Веднага! — Натиснах ръцете си срещу гърдите му и той отстъпи крачка назад. Сърцето ми полудя. Отскочих встрани, за да видя какво става зад него. Нямах червени очи, но мога да се закълна, че в тъмната сянка отзад видях мастиленочерно петно. Примигнах, взрях се отново и странната сянка изчезна. Останахме само аз, Ерик и тихият тъмен тунел.

Изведнъж чух звук от стъпки по бетона от противоположната посока и поех дълбоко въздух, готова да призова нужния елемент и да се изправя пред тази нова, безлика заплаха, когато Крамиша излезе спокойно от мрака.

— Боже, какво правите из тунелите? Да не сте измислили нова игра?

Ерик ме притисна към себе си. Не беше необходимо да поглеждам към него, за да разбера, че по лицето му играе лека усмивка. Беше добър актьор и това, което демонстрира пред Крамиша, беше добре овладяно, със съвсем малка доза смущение, сякаш й казваше: „О-па! Хвана ме в крачка“.

— Здравей, Крамиша — чух да казва весело. Разбрах, че сега е мой ред. Но аз едва се държах на краката си, какво остава да говоря. Знаех си, че лицето ми е червено, а устните ми — влажни и подпухнали. По дяволите, сигурно цялата изглеждах влажна и подпухнала.

— Крамиша, видя ли нещо необичайно в тунела? Ей там? — кимнах с брадичка към сенките зад нас, като успях да намаля наполовина впечатлението, че говори задъхана от екшъна порнозвезда.

— Не, момиче, видях само теб и гаджето ти да се мляскате до стената — отвърна бързо Крамиша. Дори ми се стори, че беше прекалено бързо.

— Ау! Ерик и Зоуи са заедно? Толкова е сладко! — чух гласа на Джак, който се материализира зад Крамиша, буквално от нищото.

Дукесата изджавка и скоро цъфна до него.

— Зо, не откачай. Вероятно си видяла още прилепи — стисна успокоително рамото ми Ерик, после кимна към Джак. — Здравсти, Джак, мислех, че вече си под душа.

— Щеше да е, но той дойде да ми помогне да занесем малко кърпи и други неща нагоре — каза Крамиша. — Иначе тук наистина е пълно с прилепи, но ако не ги закачаме, те също няма да се разправят с нас. — Тя се протегна, прозя се, присви очи и заприлича на грамадна черна котка.

— Понеже вече сте тук, имате ли нещо против да помогнете на Джак да пренесе нещата до банята, за да мога да поспя малко?

— Няма проблем, с удоволствие ще помогнем — успях да се овладее аз. Боже, каква малоумница бях, щом позволих на някакви си прилепи да ми изкарат акъла! Явно имах остра нужда от сън. — С Ерик тъкмо отивахме към банята.

Крамиша ни хвърли дълъг лукав поглед и въпреки че беше съннена, не ни остави място за съмнения, че знае какво става.

— Ама разбира се! Изглеждахте точно, като че ли отивате в банята.

Бузите ми отново пламнаха. Крамиша ни обърна гръб и изчезна. Стори ми се (колкото и невероятно да беше), че влиза направо в стената зад нея. После чух, че запали клечка кибрит и в една ниша светна газена лампа. Тя закачи лампата на една скоба и ни погледна през рамо.

— Е, какво чакате?

— Ох, да, идваме — избъбрих аз.

С Джак, Дукесата и Ерик минахме покрай Крамиша, влязохме в стаята и се огледахме. Видях върху стените множество рафтове направо в бетона и помещението ми заприлича на добре подреден гардероб. Погледът ми се плъзна по стройните купчинки със сгънати кърпи и изненадващо големия брой пухкави хавлии, които

предизвикаха интереса на Дукесата и тя веднага се зае да ги подуши до една.

— Това куче чисто ли е? — сбърчи нос Крамиша.

— Деймиън казва, че устата на кучето е по-чиста от човешката — отвърна Джак и потупа големия жълт лабрадор по главата.

— Но ние не сме хора — засече го Крамиша, — така че кажи на животното да си държи мокрия нос по-далеч от мен.

— Добре, но не забравяй, моля ти се, че съвсем наскоро тя преживя голяма трагедия и сега е много уязвима.

Той дръпна Дукесата към себе си и докато провеждаше с нея сериозен разговор на тема „дръж си носа далеч от нещата“, аз се загледах в купчините кърпи и хавлии и попитах учудено:

— Откъде се снабдихте с тези неща?

— От Афродита — отвърна Крамиша, докато трупаше хавлиите върху протегнатите ми ръце. — Тя плати за тях. С парите от кредитната карта на майка си, естествено. Няма да повярвате какво може да си поръчате от мебелния магазин, ако имате неограничен кредит. Това ме накара да реша веднъж завинаги въпроса с бъдещата си кариера.

— Така ли? И с какво искаш да се занимаваш? — попита Джак и протегна ръце, за да поеме кърпите и хавлиите от Крамиша.

Дукесата чакаше търпеливо до него.

— Ще стана писателка. От онези, богатите, с неограничена златна карта. Знаете ли, хората се отнасят различно с теб, когато имаш сериозен кредит.

— Да, предполагам. Виждал съм как служителките в магазина целуват задниците на близначките — отвърна Джак. — Техните семейства също са богати.

Докато го казваше, сниши глас, сякаш споделяше кой знае каква тайна. Всички знаеха, че родителите на близначките са богати, не колкото на Афродита, но все пак и тях си ги биваше. За двете не представляваше никаква трудност за рождения ми ден да ми купят ботуши за четиристотин долара. За мен това означава богатство.

— Реших, че ще ми е приятно да целуват и моя задник. Ще се постарая да го постигна. Окей, засега тези кърпи са достатъчни. Хайде, ще повървя малко с вас, но като стигнем до моята стая, ви

оставям. Джак, сигурен ли си, че ще се справиш и ще намериш пътя до душовете?

— Да — отвърна той.

Тръгнахме надолу, следвайки десните завои на тунела. Поредният вход бе покрит с лъскави ленти от лилава коприна.

— Ето я моята стая — каза Крамиша и се усмихна, като видя, че оглеждам с интерес прекрасния лилав плат. — Това е завеса от „Пиер“. Магазинът не продава такива, но ако си с неограничена златна карта, всичко е възможно.

— Цветът е разкошен — казах аз. Каква тъпачка бях, да виждам чудовища из ъглите на място, декорирано от „Пиер“.

— Благодаря. Аз обръщам голямо внимание на цветовете. Те са важна част от декорацията. Искате ли да огледате стаята ми?

— Да — кимнах аз.

— Определено — потвърди Джак.

Крамиша погледна към Дукесата.

— Нали няма да се изпишка вътре?

— Разбира се, че не — възмути се Джак. — Тя е истинска дама!

— За нейно добро се надявам да е така — измърмори Крамиша, дръпна завесата встрани и със свободната си ръка направи грациозен жест. — Заповядайте, моля.

Стаята ѝ беше около два пъти по-голяма от тази на Стиви Рей. Вътре беше светло, горяха два фенера и дузина ароматни свещи. Въздухът беше приятен, с леко ухание на цитрусови плодове. Виждаше се, че овалните бетонни стени са боядисани съвсем наскоро в ярко лимоненожълто. Мебелите — легло, тоалетка, нощно шкафче и библиотечен шкаф — бяха от тъмно дърво. Нямахме столове, но из цялата стая бяха пръснати огромни сатенени възглавници в наситено лилаво и розово, като цвета на чаршафите върху леглото. Отстрани на леглото се виждаха пет-шест книги, някои от тях бяха с ленти за отбелязване на страниците, други бяха оставени отворени и човек можеше да си помисли, че четете всичките едновременно. Забелязах, че и те, и наредените в библиотечния шкаф на срещуположната стена книги, имаха стикери. Крамиша забеляза учудването ми.

— Всички са от Централната градска библиотека. Тя работи до късно дори и през уикендите.

— Не мога да си обясня как са ти позволили да вземеш наведнъж толкова много книги — каза Джак.

Крамиша сви нервно устни.

— Технически погледнато, не са. Не и преди да бръкна мъничко в мозъците им. Ще им ги върна веднага, след като се добера до „Бордърс“ и си купя собствени — добави тя троснато.

Въздъгнах, включих точката „кражби от библиотеки“ наум в списъка с практиките, които трябваше да накарам червените да прекратят веднъж завинаги, и веднага се скастрих наум. Виждаше се ясно, че Крамиша изпитва вина заради откраднатите от библиотеката книги. Би ли се измъчвало едно хлапе за такава дребна кражба, ако крие в себе си чудовището? Не, разбира се, че не, си казах машинално и се загледах в някои от заглавията. Видях всички томове на Шекспир и едно илюстрирано издание на „Джейн Еър“, поставено върху книга със заглавие „Металният любовник“ от Танит Лий. Имаше и един екземпляр на „Полетът на Дракона“ от Ан Маккафри с дебели корици. До нея мярнах „Със смъкнати гащи“, „Близалката“ и „Джи точка“ от писателка, чието име — Ноар — бе изписано с букви, от които излизаха пламъци. Последните три книги бяха отворени нагоре с кориците, по които имаше перверзни картинки. Изгаряща от любопитство, оставих купчината с кърпи върху яркорозовото й легло, взех „Близалката“ и зачетох отворената страница.

Кълна се, че ретините ми започнаха да парят от горещата сцена.

— Порно книга, а? Харесва ми — надникна през рамото ми Джак.

— Ъм, те са част от обучението ми — каза Крамиша, бързо измъкна книгата от ръцете ми и, стрелкайки с поглед Ерик, подметна: — Но, доколкото успях да видя в тунела, и двамата нямате нужда от допълнителни стимулатори.

Усетих, че лицето ми отново гори, и въздъгнах.

— Ама постерите ти са супер! — извика Джак.

Доволна от смяната на темата, обърнах поглед и видях да сочи към няколко постера, залепени с лепило за зеленикавата стена. На тях имаше стихове, изписани с плосък почерк в различни цветове на флуоресцентни маркери.

— Обичаш ли поезия? — попитах го аз.

— Да, много — отвърна Джак.

— Стихотворенията са мои. Аз ги написах — каза Крамиша.

— Майтапиш ли се? Божичко, помислих, че са от някаква книга. Много си добра — увери я Джак.

— Благодаря. Нали ви казах, че ще ставам писателка? Известна и богата, със златна кредитна карта.

Чух, че и Ерик се включи в разговора, но не разбрах какво казва, защото цялото ми внимание бе съсредоточено върху едно късо стихотворение, написано с черно върху кървавочервена хартия.

— И това ли е твое дело? — попитах, без да ми дреме, че им прекъсвам обясненията на тема: кого харесвам повече — Робърт Фрост или Емили Дикинсън.

— Казах ти, всичките са мои — отвърна тя. — Винаги съм искала да пиша, но след белязането просто не мога да спра. Римите сами идват в главата ми. Но ми се иска да напиша нещо по-голямо от стихотворение. Обичам поезията, но тя не носи пари. Намерих в библиотеката биографиите на много известни поети и ги проучих внимателно. Нали ти казах, че Централната библиотека работи до късно? И, не знам защо, но поетите не...

— Крамиша — прекъснах я аз, — кога написа това? — казах с пресъхнала уста. Стомахът ми се бунтуваше като за световно.

— Всичките са написани през последните няколко дни. След като Стиви Рей ни върна чувствата. Преди това не мислех за нищо друго, освен да си хапна човешко месо.

Тя ни се усмихна извинително и вдигна рамото си.

— Написала си това стихотворение — онова с черния маркер — през последните два дни? — посочих аз към стената.

*„Сенки, скрити в сенки, чрез сънищата вижда той.
Крилете му — по-черни от нощта, осанката му —
като канара,
той вече е дочакал на гарвана зова.“*

Джак го прочете и ахна.

— Господи! — чух реакцията на Ерик, което ме убеди, че и той го е прочел.

— Това е последното стихотворение. Написах го вчера. Бях... —
Изведнъж гласът ѝ секна и тя се взря в лицата ни. — По дяволите! Това
е за него!

ОСМА ГЛАВА

— Какво те накара да го напишеш? — попитах аз, все още вторачена в черните букви.

Внезапно уморена, Крамиша се отпусна тежко върху леглото, главата ѝ се затресе напред-назад, оранжевите и черни кичури затанцуваха около тъмното ѝ лице. Странно, но в този момент ми напомни за Стиви Рей.

— Просто изникна в съзнанието ми, като всички останали текстове. Те сами идват в главата ми, аз само ги записвам.

— И какво означават тези стихове според теб? — попита Джак и със същия успокояващ жест, с който потупваше Дукесата по главата (тя се бе свила на кълбо в краката му), я потупа по рамото.

— Не съм се замисляла. То просто дойде в главата ми и толкова. — Тя замълча, вгледа се в постера, после бързо отмести поглед, сякаш се изплаши от видяното.

— Всички ли са написани след обвързването на Стиви Рей? — попитах и се загледах в друг плакат. На него се виждаха няколко стиха в стил хайку.

*„Скрити в сенките на сенките очи
чакат падналия Черен с крилете.
Приет от първо и дори обичан,
предаден после той биде.
Отмъщението му негово ще бъде сладко.
Сладко като топчета.“*

— Благословена Никс! — достигна до мен ужасеният шепот на Ерик, съвсем тих, за да стигне само до моите уши. — Всичките са за него.

— Какво значи „сладко като топчета“? — попита Джак.

— Ами, не се ли сещаш? Като онези сладоледени топчета. Аз много ги обичам.

Тръгнахме с Ерик из стаята и започнахме да четем наред всички стихотворения. Колкото повече четях, толкова повече се затягаше възелът в стомаха ми.

*„Злото изригна като мастило от счупена писалка,
защото бе захвърлен надалеч
и силата използвана от друг бе,
ала се завърна той, облечен в нощ като крал
със своята кралица Злата Дева.
И злото ще царува там, където няма го доброто.“*

— За какво мислеше, докато пишеше това, Крамиша? — посочих аз към последното стихотворение.

Тя вдигна едното си рамо.

— Предполагам, че за „Дома на нощта“. Ние избягахме оттам, но мисля, че не биваше да го правим. Да, знам, че за нас е по-добре да останем под земята, но чувствам, че не е добре, дето само Неферет знае къде сме. Тя е лоша Висша жрица.

— Ще ми направиш ли услуга да препишеш всички стихове на един лист?

— Ти мислиш, че съм объркала нещата, нали?

— Не, не мисля, че си ги объркала — уверих я аз, молейки се този път инстинктът ми да ме отведе в правилната посока, не да ме праща да гоня прилепи из тунелите. — Мисля, че си получила дар от Никс. Само искам да се уверя, че използваме таланта ти правилно.

— Мисля, че тя е вампир поет-лауреат, при това доста подобрена версия на последния — обади се Ерик. Обърнах се към него и го изгледах остро. Той сви рамене и се ухили. — Просто ми мина през ума.

Добре, беше ми неудобно да мисля за Лорън, особено като се има предвид, че именно Ерик ми напомни за него, но дълбоко в себе си усетих, че е прав и думите му казват повече за истинската същност на Крамиша от предположенията на изтощеното ми съзнание и възбуденото ми въображение. Очевидно Никс бе протегнала ръка към

това хлапе. Какво толкова му мислех, по дяволите? Аз бях единствената налична Висша жрица и само аз можех да провъзгласявам.

— Крамиша, ще те направя пръв поет-лауреат.

— К-к-какво? Шегуваш ли се с мен. Шегуваш се, нали?

— Изобщо не се шегувам. Ние сме вампирска група от нов тип. Ставаме цивилизовани вампири, а това означава, че имаме нужда от поет-лауреат. Ти си нашият поет.

— Ъъъ, по принцип съм съгласен с теб, Зо, но не трябва ли Съветът да избере новия поет-лауреат чрез гласуване? — попита Джак.

— Да, и моят Съвет е тук, долу. — Съзнавах, че Джак говори за Съвета на Никс, онзи, който беше оглавяван от Шекина и управляваше всички вампири. Но аз също имах Съвет — от префекти, признат от училището, с членове: аз, Ерик, близначките, Деймиън, Афродита и Стиви Рей.

— Аз гласувам за Крамиша — обади се Ерик.

— Виждаш ли, той е съвсем легален — погледнах Джак.

— Супер — засмя се той.

— Идеята е щура, но на мен ми харесва — засия Крамиша.

— Така че препиши ми тези стихове, преди да заспиш, става ли?

— Ще ги препиша, разбира се.

— Хайде, Джак, нашият поет лауреат има нужда от малко сън — каза Ерик. — Крамиша, имаш моите поздравления.

— Да, големи поздравления — присъедини се и Джак и прегърна силно Крамиша.

— Хайде, вървете сега. Чака ме работа. А трябва и да си почина. Един поет-лауреат трябва да изглежда перфектно — каза строго Крамиша и хвана химикалката.

Първи напуснаха стаята Джак и Дукесата. Ние с Ерик ги последвахме надолу по тунела.

— Стихотворението наистина ли беше за Калона? — попита Джак.

— Според мен всичките са за него — казах и се обърнах към Ерик. — Ти как мислиш?

Той кимна мрачно. Изглеждаше разтревожен.

— Божичко! Какво означава това? — изплаши се Джак.

— Нямам представа, но знам, че е работа на Никс. Усещам го. Нали помните, че предсказанието за освобождаването на Калона дойде при нас под формата на стихотворение. Сега пак имаме стихове. Не може да е съвпадение.

— Ако е работа на богинята, тогава трябва да има някакъв начин да използваме стиховете в наша помощ — разсъди Ерик.

— Да, и аз си мисля същото.

— Само трябва да разберем как.

— Но за това ни е нужен някой с повече сиви клетки от моите — казах аз.

Настъпи кратка пауза, после и тримата извикахме в хор:

— Деймиън!

Призрачните сенки, прилепите и тревогите ми за червените хлапета — всичко беше временно забравено и аз забързах по тунела, следвана от Ерик и Джак.

— Вратата за депото е ей там — каза Джак и ни поведе през изненадващо уютната кухня към една странична стая, служеща явно за килер, въпреки че бях готова да се обзаложа, че някога на мястото на сега складираните пакетчета чипс и кутии със зърнени храни е имало каси с алкохол. По цялото протежение на една от стените бяха наредени догоре здраво навити спални чували и възглавници.

— Оттук ли се минава за депото? — Посочих към една спуснатата в ъгъла на килера дървена стълба, която водеше към отворена врата.

— Да — кимна Джак.

Той тръгна пръв. Аз го последвах, подадох предпазливо глава и огледах изоставената сграда. Първото ми впечатление беше за прашна тъмнина, насичана на всеки няколко минути от проникваща през закованите с дъски прозорци и врата ярка светлина с пулсиращ светлинен ефект. Почти веднага чух трясък от гръмотевица и си спомних думите на Ерик, че навън вилнее адска буря, което не е необичайно за Тулса, дори и в началото на януари.

Но днешният ден не беше нормален, затова нямаше как да не си помисля, че бурята също не е нормална. Преди да огледам подробно помещението, извадих телефона от чантата си и го отворих. Не работеше.

— Моят също не работи. Откакто сме тук, не е показал признаци на живот — каза Ерик.

— Моят се зарежда в кухнята, но когато се качихме тук, Деймиън провери своя и той също не работеше.

— Знаеш, че бурята може да прекъсне връзките — каза Ерик в отговор на тревожния ми поглед. — Спомняш ли си онази голяма буря преди около месец? Тогава телефонът ми не работеше цели три дни.

— Благодаря ти, че се опитваш да ме успокоиш, но аз просто... не вярвам, че тази буря е природен феномен.

— Да — каза тихо той. — Знам.

Поех дълбоко въздух. Добре, естествена или не, трябваше някак да се справим и с бурята, и със ситуацията. Точно в момента нямаше нищо, ама нищичко, което можем да направим, за да излезем от изолацията си. Навън вилнееше истинска вихрушка и ние не бяхме готови да се изправим пред нея.

Така че всичко по реда си. Огледах се. Намирахме се в малка стая с плътна стена до половината от височината ѝ, след нея имаше гишета, като изрязани в стената прозорци, и отдавна загубили блясъка си дървени плотове отпред. Бързо съобразих, че това трябва да е била стаичката, откъдето са продавали билетите. От нея се влизаше в огромна зала. Подът беше от мрамор. В сумрака изглеждаше като намазан с масло и все още лъскав. Но стените бяха доста странни. От пода до малко над главата ми бяха голи, на груба мазилка, нагоре имаше красива мозайка. Всичко тънеше в прах и отвсякъде висяха дълги паяжини (пфу, първо прилепи, сега паяци!), но старите Арт деко цветове бяха живи и разказваха стари местни легенди за хора с пера по главите, на коне и с ресни по кожените панталони.

Докато гледах тази корозирала красота, си помислих, че от това става страхотно училище. Тук беше просторно и се усещаше много от финеса на множеството сгради в центъра на Тулса, строени през двайсетте години на двайсети век по време на петролния бум и наложения в района стил Арт деко. Потънала в мисли за това, което един ден можеше да представлява това място, пресякох празната зала и тръгнах по коридорите, които водеха от нея към други по-малки стаи. Запитах се дали има достатъчно, за да се превърнат в класни стаи. Поехме по един от коридорите и той ни отведе до широка двойна стъклена врата. Джак посочи с брадичка към нея и каза:

— Това е гимнастическият салон.

Скупчихме се пред зацапаното от годините стъкло и погледнахме вътре. При липсата на светлина успях да видя само мъгляви силуети, които ми напомниха за огромни спящи чудовища от мъртъв свят.

— Там е вратата за мъжката баня — каза Джак, после посочи затворената врата отдясно на гимнастическия салон. — Там е дамската.

— Добре, аз отивам да изпробвам душовете — казах съвсем отпаднала. — Джак, заведи Ерик при Деймиън и му разкажете за стиховете на Крамиша. Кажете му, че ще бъда в стаята на Стиви Рей, да ме търси там, ако иска да говори с мен. Надявам се да поспя поне няколко часа, така че ако няма нещо спешно, ще се съберем след това и ще се опитаме да разгадаем какво означават тези стихове.

Преместих кърпите и хавлиите, които притисках към гърдите в едната си ръка, и избърсах потта от умореното си лице.

— Трябва да си починеш, Зо. Няма как да се справиш с всичко без сън — погледна ме загрижено Ерик.

— Да. Ако Деймиън не ми прави компания, страхувам се, че и аз ще заспя прав на поста си — каза Джак и подкрепи думите си с широка и звучна прозявка.

— Близначките ще поемат скоро смяната ви — усмихнах му се аз. — Трябва да устискаш дотогава.

— Скоро ще се видим. И с двамата.

Вече им обръцах гръб, когато Ерик ме хвана за ръката и ме спря.

— Хей, ние отново сме заедно, нали?

Срещнах очите му и усетих колко е уязвим, въпреки самоуверената си усмивка. Знаех, че няма да ме разбере, ако му кажа, че преди да се върна отново при него, искам да поговорим за... добре де, за секса. Това би наранило не само егото, но и сърцето му, а аз щях да си остана сама и да си ям парцалите, защото позволих да се разделим по моя вина.

Затова казах само:

— Да, заедно сме.

Чувството за сладка уязвимост се бе отразило и на целувката му и аз я усетих ясно, когато притисна устните си в моите. Целувката му не беше търсеща и настойчива, с послание: „сега ще правим секс“, а топла, нежна, нашепваща „щастлив съм, че отново си моя“ и направо ме разтопи.

— Хайде, поспи малко. Скоро ще се видим — прошепна в ухото ми той, целуна ме по челото и изчезна с Джак през вратата за мъжката баня.

Останах известно време загледана в затворената след тях врата. Дали не грешах в преценката си за Променения Ерик? Разчетох ли правилно скритото зад страстната му целувка в тунела послание? Все пак той вече не беше новак. Беше изцяло променен възрастен вампир. Това го правеше мъж, въпреки че беше само на деветнайсет, на колкото беше и седмица по-рано, преди Промяната.

Или нарастването на сексуалното напрежение между нас беше нещо нормално и не произлизаше от мисълта, че сега, след като се бях разделила с девствеността си, може би съм лесна плячка? „Ерик е вече мъж“, повторих си още веднъж аз. След трагедията с Лорън вече знаех, че да си с мъж е различно от това да бъдеш с момче или с новак. И сега Ерик беше изцяло променен вампир, като Лорън. Тази мисъл ме накара да потръпна нервно. „Като Лорън“ не беше много приятна аналогия. Но не, той определено не беше Лорън. Никога не си бе позволявал да ме използва или да ме лъже. Макар и преминал през Промяната, той все още си беше онзи Ерик, когото харесвах и в когото бях влюбена. Не беше необходимо да се стресирам с подобни мисли. А въпросът със секса щеше да се реши от само себе си. В сравнение с проблемите, които ни стовариха на главата, онзи безсмъртен, който ни преследваше, Неферет, която държеше в злите си ръце цялото училище, червените хлапета, за които не спирах да си блъскам главата дали крият нещо, или всичко около тях е наред, комата на баба и гнусните гарвани-демони, всяващи хаос из цяла Тулса, въпросът дали Ерик ще се опита да ме вкара в леглото, или не, изглеждаше като сладка почивка след дълъг напрегнат ден или поне междучасие между тревогите.

— Зо! Ето къде си била! Може ли да дойдеш за малко? — Ерин подаде глава през вратата на женската баня. Зад нея избълва огромен облак пара. Ерин беше само по сутиен и бикини (естествено, комплект от „Виктория Сикрет“).

Успях да изтикам Ерик от мислите си и с думите:

— Извинявай... Идвам. — И забързах към банята.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Груповият душ със свързани с водата и огъня момичета се превърна в тройно преживяване, защото премина през фазата на неловкост, после към отпускане, а накрая до истинско забавление.

В началото беше неловко, защото, ами... въпреки че сме момичета, не бяхме свикнали да се къпем заедно. Обстановката в банята не беше толкова отчайваща. Имаше около половин дузина душеве (всичките нови, лъскави и красиви, без съмнение по настояване на Крамиша, Далас или и на двамата, и с помощта на небезизвестната златна карта на Афродита). Всеки от тях беше отделен от другите с душ-кабина. Не, нямаше никакви врати, завеси или нещо подобно. Всъщност над входа на всяка имаше релса, което ме наведе на мисълта, че някога сигурно е имало завеси, но сега те липсваха. Виж, кабинките за тоалетните имаха врати, въпреки че не можеха да се заключват. Така че в началото ми беше неудобно да се появя гола пред приятелките си. Но всички бяхме момичета, при това хетеросексуални, затова не бяхме много впечатлени от телата и онези места на останалите две, колкото и да не им се вярва на момчетата, така че неловката част беше кратка. Освен това гъстата пара изпълваше цялото помещение и създаваше усещане за уединение.

Влязох в кабината, избрах си сапун и шампоан от богатата колекция и докато се сапунисвах, изведнъж ми се стори, че парата в помещението е прекалено много. Просто неестествено много. И това неестествено идваше от факта, че от всички душеве, включително и незаетите, шуртеше гореща вода, а топлата пара се носеше на гъсти плътни облаци.

Хм...

— Хей! — Подадох глава от кабинката и се опитах да намеря с поглед близначките. — Вие ли си играете с водата?

Шоуни изтри пяната от очите си и ме погледна невинно.

— Какво?

— Ето какво. — Посочих към гъстата пара, която вече криеше краката ми. — Това не може да се случи без помощта на хора, които знаят как да манипулират водата и огъня.

— Ти за нас ли говориш? За госпожица Огън и госпожица Вода? — подаде глава Ерин. Едва успях да видя част от русата ѝ коса през парата. — Какво намеква тя, сестра ми?

— Според мен иска да каже, че използваме дадените ни от богинята възможности за егоистични цели, като правим гъста топла ароматна мъгла, която ще ни помогне да се възстановим след този ужасен ден — каза Шоуни със смешния си южняшки акцент на расло в саксия мамино момиче.

— Бихме ли направили такова нещо, сестра ми? — попита Ерин.

— Абсолютно да, сестра ми — каза Шоуни.

— Срамота, сестра ми, срамота! — отвърна строго Ерин с едва прикрит смях в гласа, след което двете избухнаха в близнашки кикот.

Извъртях възмутено очи, но в същото време осъзнах, че Шоуни е права. Мъглата ухаеше прекрасно и ми напомняше за пролетен дъжд, примесен със свеж аромат на цветя и трева, водата беше топла — не, беше гореща като мързелив летен ден на плажа. И въпреки че в стаята проблясваше злоещо от раздиращите небето светкавици и гръмовният грохот беше обезпокояващ, създадената от близначките атмосфера беше уютна и отпускаща.

Така започна интересната част.

— Хей, изпратихте ли от тази наслада и в мъжката баня? — провикнах се, докато миех косата си.

— Не — изкиска се Шоуни.

— Абсолютно не — засмя се и Ерин.

— Ах, хубаво е да си момиче, нали?

— Да, дори и когато трябва да си гледаме голите задници, докато се къпем в нещо подобно на конюшня — каза Ерин.

— Конюшня? — изкисках се аз. — Това автоматично ви прави кобили.

— Кобили? Ние? — извика Ерин.

— Не, не, сестра ми, тя нямаше предвид трътлести кобили, а малки сладки кобилки — каза Шоуни.

— Така може — отвърна Ерин, тръсна ръката си в моята посока и водата заплющя по тялото ми от всички страни. Не ме заболя, само ме

разсмя още повече.

— Мисля да я позагрея малко — каза Шоуни, помръдна с пръст и водата стана толкова гореща, че кожата ми почервеня. Парата в кабинката ми се сгъсти още повече.

Хълцайки от смях, прошепнах:

— Вятър, ела при мен! — И веднага усетих полъха му. Раздвижих пръсти в заплашващата да ме погълне пара и казах: — Върни я на близначките!

Свих устни и духнах нежно към тях. Парата и горещата вода се завъртяха около мен няколко пъти, после се втурнаха към близначките, които се разписаха и със смях се опитаха да ми я върнат. Естествено, не можеха да победят. Искам да кажа, хайде сега, аз мога да призова всичките пет елемента, ако се наложи, но не исках, защото това си беше една забавна версия на бой с възглавници, само дето беше с вода и всички излязохме от него мокри до кости и останали без дъх от смях.

Най-после склучихме примирие. Ако трябва да сме точни, първо накарах близначките да изкрещят няколко пъти „Предаваме се, предаваме се!“ и едва след това благородно им разреших да капитулират. Усещането от меката хавлия беше прекрасно. Почувствах се пречистена и сънлива. Провесихме дрехите си близо до кабинките и призовахме водата и парата да ги изперат. После наредих на огъня и въздуха да ги изсушат. Облякохме се и слязохме в тунелите, без да обръщаме внимание на вилнеещото отвън шоу, спокойни, че сме заобиколени от земя и че ни пазят възрастни вампири, които по никакъв начин не биха позволили някой да се докопа до нас.

Върнах се в стаята на Стиви Рей и я заварих... бих казала „да спи като мъртва“, ако фразата не ме караше да потръпвам от страх. Тя бе умряла или почти умираше толкова пъти, че не ми бяха останали нерви за подобни шеги. Признавам, че преди да отида от другата страна на леглото и да се мушна под завивките, се приближих на пръсти и се взрях в нея, за да се убедя, че диша. Нала вдигна глава и изсумтя сърдито, недоволна, че нарушавам спокойствието ѝ, но после се примъкна сънливо към мен, сви се на възглавницата и сложи малката си бяла лапа върху бузата ми. Усмихнах ѝ се и чиста, затоплена и много, много уморена, потънах в дълбок сън.

После сънувах онзи ужасен сън, който ме върна в миналото. Реших, че припомнянето на всичко, случило се през последните

няколко часа, ще ми подейства като брое на овце и ще ми помогне да заспя отново, този път без сънища, но не стана така. Бях прекалено изплашена от Калона и разтревожена, защото не знаех какво трябваше да предприема.

Видях телефона си на масичката до леглото, взех го и проверих часа. Беше два и пет следобед. Значи съм спала само три скапани часа. Не беше чудно, че очите ми смъдяха, сякаш в тях имаше пясък. Бира. Имах нужда от малко безалкохолна бира. Преди да изляза от стаята, проверих отново Стиви Рей, като внимавах да не я събудя отново. Свита на кълбо в своята половина, тя похъркваше лекичко и спеше блажено като дванайсетгодишно хлапе. Беше ми трудно да си представя кървавочервените ѝ очи, камо ли да я видя да ръмжи заплашително и да смуче кръвта на Афродита толкова настървено, че двете да се обвържат. Въздъгнах дълбоко, с чувството, че целият свят лежи на раменете ми. Как щях да се справя с всичко това, когато добрите понякога изглеждаха толкова лоши, а лошите бяха... бяха... Образите на Старк и Калона преминаха през главата ми, объркаха мислите ми и ме накараха да почувствам неудобство от самата себе си.

„Не, казах си твърдо, ти целуна Старк, но преди той да умре. Тогава беше различен. После се намеси Неферет и го промени и ти трябва да го запомниш и да приемеш, че той вече не е същият. Трябва да запомниш също, че сподели кошмара си с Калона, но не се случи нищо повече. Това беше всичко.“

Това, че в този кошмар Калона ме бе нарекъл Ая, беше пълна лудост. И не беше истина. Да, бях привлечена от него, но на практика всички останали бяха усетили същото. Освен това аз си бях аз, а Ая беше, ами... тя е била просто кал, преди жените Гигуа да ѝ вдъхнат живот и да я надарят със специални способности.

„Колкото и да е странно, сигурно изглеждам като нея“, си казах. „Или ме нарече така, за да ме обърка?“ Този вариант също изглеждаше възможен, особено ако Неферет му бе разказала подробности за мен.

Нала се върна на възглавницата на Стиви Рей и запреше със затворени очи. Явно наоколо нямаше и пукнато чудовище, иначе щеше да скочи и да извие гръб. Благодарна за добрата вест, аз се пресегнах и погалих нежно нейната и главата на Стиви Рей. Нито едната, нито другата отвориха очи. После отметнах лекичко одеялото и се измъкнах в коридора.

В тунелите цареше пълна тишина. За радост газените фенери все още горяха, въпреки че точно в момента не успявах да се преборят с тъмнината по ъглите. Но въпреки че непрекъснато държах под око сенките между светлите петна около тях, страхувайки се от прилепи и какво ли още не, бях доволна, че съм под земята, а не на открито, сред облените в сребриста лунна светлина ливади или между призрачните сенки на дърветата в гората. Само мисълта за подобна възможност ме накара да потръпна. Не, не мисли за това!

На път за кухнята спрях пред стаята на Крамиша и надникнах вътре. Предположих, че онова нещо върху розовите възглавници в средата на леглото ѝ, което се подаваше от лилавия юрган, е главата ѝ и потърсих с поглед близначките. Те спяха на пода в спални чували, а омразната им котка Велзевул беше свита на кълбо между тях.

Пуснах завесата и се отдалечих безшумно. Не исках да ги будя, преди да е дошло време за смяната им. Изведнъж реших, че мога да си взема бирата, да освободя Деймиън и Джак от дежурството и да остана на тяхно място, като дам възможност на близначките да се наспят. Беше ясно, че нямаше да мога да заспя известно време, може би години. Добре де, пошегувах се. Почти.

В кухнята нямаше никого. Единственият шум идваше от лекото, напомнящо за дома, бръмчене на хладилниците. Отворих първия и отстъпих крачка назад, шокирана от видяното. Целият хладилник беше пълен със запечатани пликчета с кръв. Честна дума! И естествено устата ми се напълни със слюнка.

Затворих вратата му с трясък. После размислих и я отворих пак. Грабнах решително едно пликче. Не можех да спя. Бях под огромен стрес. Някакъв скапан паднал ангел, мощен и зловещ, ме преследваше и ме викаше с името на отдавна мъртва мръсница. Трябваше да си го призная, имах нужда от нещо много по-силно от бира, за да премина през всичко това.

Намерих ножица в най-горното чекмедже на огромния кухненски шкаф и преди да ме загложди чувството за вина и да се изругая наум, срязях пликчето и го надигнах. Знам, знам, да сърбам кръв, сякаш е плодов сок, звучи отвратително, но ми беше приятно. Нямаше вкус на кръв или поне не на онази медночервена, солена течност, която бях вкусувала, преди да получа белега. Беше хубаво и наелектризиращо, като да пиеш мед с вино (ако обичаш вино), примесено с „Ред Бул“

(само че мирише по-хубаво). Усетих как се разлива из тялото ми, как ме зарежда с енергия и прогонва напрежението от нощния кошмар.

Смачках празното пликче и го хвърлих в голямата кофа за боклук в ъгъла на стаята. После грабнах бутилка бира и пликче със сирене („Доритос“). Дъхът ми и без това вонеше гадно от кръвта, така че защо да не закуся с „Доритос“?

После ми дойдоха наум две неща: първо, не знаех къде да намеря Деймиън и Джак, и второ, непременно трябваше да се обадя на сестра Мери Анджела и да разбера какво става с баба. Да, знам, че звучи шантаво да се обаждам на монахиня. И още по-шантаво е да поверя живота на баба в ръцете ѝ. Но всичко престана да ми звучи шантаво в мига, когато се запознах със сестра Мери Анджела, игуменка на бенедиктинския манастир в Тулса. Освен за монахинските работи (молитви и други глупости), тя и другите монахини от манастира се грижеха за уличните котки в града и това беше поводът да се запозная с нея. Бях решила, че хлапетата от „Дома на нощта“ трябва да бъдат по-активни в обществото. Училището ни беше в Тулса вече пета година, но ние живеехме сякаш на необитаем остров в средата на града. Всеки, който има ум в главата, знае, че изолацията и липсата на внимание са еднакво вредни. (Какво толкова, прочетох „Писмо от затвора в Бирмингам“ на Мартин Лутър Кинг още в началото на втори курс.) След жестокото убийство на двама от преподавателите ни Шекина се съгласи да помогнем в някоя от благотворителните акции, при положение, че съм добре защитена. Ето как Дарий се запозна с мен и с моята група. Аз избрах да участваме в проекта „Улични котки“, защото ми се стори, че при всичките котки в „Дома на нощта“ за нас тази акция е най-смислена.

Сестра Мери Анджела и аз се харесахме от пръв поглед. Тя е готина личност, мъдра и не обича да съди хората. Мисли си, че Никс е поредната версия на Дева Мария (а тя е много важна за бенедиктинките). И сега мога да кажа смело, че двете със сестра Мери Анджела станяхме приятелки и когато гарваните демони нападнаха баба и тя влезе в болницата „Сейнт Джон“ в кома, аз се обадох на сестра Мери Анджела и я помолих да се погрижи за баба и да я пази от демоните. Когато земята се продъни и освобожденият с помощта на „Дома на нощта“ ад завладя света и Неферет уби Шекина, и накара Старк да простреля Стиви Рей, а Калона възкръсна заедно с гарваните

демони, тази, която спаси баба, като я прибра в подземията на манастира, беше сестра Мери Анджела.

Поне на теория, защото тя трябваше да отведе баба и останалите монахини в подземията. Но не се бях чувала с нея от вчера, когато телефоните ни излязоха от строя, и нямах представа какво е положението при тях.

Така че ако подредя задачите по важност, трябваше да се обадя на сестра Мери Анджела, но това можеше да стане само ако телефонът ми проработеше отново, а после да намеря Деймиън и Джак, за да ги заместя. С надеждата да убия с един куршум два заека, се върнах назад по тунела, който водеше към другия изход, където пазеше Дарий. Той щеше да ми каже как да намеря момчетата, а аз може би щях да откроя място, където телефонът ми ще заработи, освен ако горният свят не беше погълнат изцяло от апокалипсиса и мобилните телефони не бяха въвн от играта завинаги. За щастие солидната доза кръв ме бе изпълнила с оптимизъм и дори перспективата за един гаден свят от сорта на този въвн филма „Аз съм легенда“ не ми се струваше толкова безнадеждна.

Едно по едно. Трябваше да правя нещата едно по едно. Първо — да разбера как е баба. После да отменя Деймиън и Джак. И чак след това да се опитам да разнищя онзи кошмарен сън. Спомних си гласа на черния ангел и начина, по който болката и удоволствието се сляха в едно, когато ме докосна и ме нарече „моя любов“, но веднага прогоних неканения спомен. Болката не можеше да носи удоволствие. Това, което почувствах, си беше за съня, а по дефиниция „сън“ (или кошмар) означава нещо нереално. И в никакъв случай не бях любимата на Калона. Някъде по това време осъзнах, че тялото ми започва да се тресе от страх и това нямаше нищо общо с Калона. Залисана в мисли за него, не усетих навреме подсъзнателното свиване на мускулите по цялото ми тяло. Сърцето ми отново препусна в галоп из гърдите. Стомахът ми се преобърна. Обзе ме ужасяващото чувство, че ме наблюдават. Обърнах се назад, очаквайки да видя ято гадни прилепи, но нямаше нищо, освен мъртвата тишина на пустия тунел.

— Съвсем откачи! — си казах на глас.

Близката газена лампа като че ли се обиди от думите ми и угасна. Разтреперана от страх, започнах бавно да отстъпвам надолу по тунела, като държах очите си на четири за всичко, което можеше да се окаже,

че не е плод на въображението ми, а истинска заплаха. Така, на заден ход, стигнах до металната стълба, която водеше към приземния етаж на депото. Зави ми се свят от облекчение и хванала в една ръка бирата, а в другата — големия плик със сандвича със сиренето, вдигнах крак на първото стъпало. Тъкмо се питах как да продължа, когато през отвора отгоре се показва силна мъжка ръка и ми изкара ангелите.

— Подай ми бирата и сиренето, иначе ще се плъоснеш по задник.

Вдигнах поглед и видях усмихнатото лице на Ерик. Преглътнах бързо и извиках едно весело „благодаря“. Подадох му бирата и сиренето и изкачих с лекота останалите стъпала.

В сутерена беше с няколко градуса по-студено, отколкото в тунелите, което се отрази добре на зачервеното ми от уплаха лице.

— Радвам се, че все още те карам да се изчервяваш — каза Ерик и погали пламналата ми буза.

За малко не се изпуснах да кажа, че не той, а тъмните сенки в тунела са причина за червените ми бузи, но веднага си представих как се смее и ми се подиграва, че се страхувам от прилепи. Подозирах, че причината за прекалената плашливост е онзи скапан сън. Но наистина ли исках да разкажа на Ерик, или на когото и да било, за Калона?

Категорично не! Вместо това, отвърнах:

— Тук е много студено. И знаеш, че мразя да се изчервявам.

— Да, през последните няколко часа температурата падна рязко. Термометърът направо полудя. Навън е като във фризер. Знаеш ли, прекрасна си с тези розови бузки.

— Ти и баба ми сте единствените на света, които мислите така — засмях се малко накриво.

— Защото само ние разбираме от Зоуи — засмя се и той и отвори сандвича със сиренето.

Огледах внимателно помещението. Тук също беше тихо, но не така зловещо като в тъпите тунели. Ерик разполагаше със стол, беше го сложил близо до входа със стълбата. До него имаше две газени лампи, наполовина празна еднолитрова бутилка от „Планинска роса“ (Пфу, гадост!) и — изненада! — книгата на Брам Стокър „Дракула“. Картончето показваше, че е стигнал някъде до половината. Вдигнах вежди и го погледнах въпросително.

— Какво? Взех я от Крамиша — усмихна се виновно той и ми заприлича на малко сладко момче. — Добре де, признавам, стана ми

любопитно, понеже преди време ти ми каза, че е една от любимите ти книги. Но съм стигнал само до половината, затова не ми казвай как завършва.

Усмихнах се широко, поласкана, че чете „Дракула“ заради мен.

— Ох, моля ти се! Ти знаеш как завършва. Всеки знае. — Харесваше ми, че такъв як, висок и готин пич като Ерик чете подобни книги и гледа „Междузвездни войни“. — Значи ти харесва, а?

— Колкото и да е странно, да — усмихна се той. — Мислех си глупости някакви, приказки за вампири-чудовища, нали знаеш, старата школа.

Веднага се сетих за Неферет. За мен тя беше чудовище с красива маска. Мина ми през ума, че въпросите ми за червените хлапета така и не намериха отговор, но веднага обърнах гръб на всичко, не исках злото да развали специалния момент между нас. Върнах се на „Дракула“ и казах:

— Така е. Дракула е представен като чудовище, но на мен ми става жал всеки път, когато я препрочитам.

— Жал ти е за него ли? — изненада се Ерик. — Та той е олицетворение на злото!

— Да, но обича Мина. Откъде едно олицетворение на злото може да знае какво е любов?

— Хей, още не съм стигнал дотам. Не ми разваляй удоволствието.

— Вече знаеш, че Дракула се влюбва в Мина. Пие кръв от нея и тя започва да се променя. Мина е причината да проследят графа и накрая...

— Спри! — засмя се Ерик, грабна ме в прегръдките си и закри устата ми с ръка. — Не се шегувах, наистина не искам да ми казваш как завършва. — Устата ми не можеше, но очите ми се засмяха. — Обещавах ли да бъдеш добро момиче, ако махна ръката си?

Аз кимнах. Той свали бавно ръка от устата ми, но остана до мен. Беше чудесно да го усетя отново до себе си. Той ме гледаше право в очите, в ъгълчетата на устните му играеше закачлива усмивка. Помислих си, че няма по-готин от Ерик и че съм истинска късметлийка да съм с него.

— Да ти кажа ли как искам да свърши книгата?

— Как искаш ли? — вдигна вежди той. — Значи няма да ми разкажеш истинския край?

— Честен кръст! — казах и машинално се прекръстих. Бяхме толкова близко един до друг, че ръката ми докосна гърдите му.

— Кажи ми тогава.

— Искам Дракула да не позволи на никого да застане между него и Мина. Да я ухапе, да я направи като себе си и да я отведе някъде далече, да останат завинаги заедно... и да живеят щастливо векове наред.

— Защото тогава ще са еднакви и ще си принадлежат — прошепна той.

Погледнах в изумително сините му очи и видях, че закачливото пламъче е изчезнало.

— Да, дори и ако в миналото между тях са се случвали лоши неща. Ще трябва първо да си простят за всичко, но мисля, че ще го направят.

— Знам, че могат да го направят. Когато двама души се обичат, могат да си простят всичко.

Беше ясно, че не говорехме за измислените герои от старата книга, а за нас, изпитвахме се взаимно, за да се уверим, че този път между нас наистина ще потръгне.

Аз трябваше да му простя, че се държа толкова гадно с мен, след като ме хвана с Лорън. Беше направо ужасен, но истината е, че аз го нараних много повече, отколкото той мен... И не само с Лорън. Когато започнах да ходя с Ерик, все още имах връзка с Хийт, човешкото ми гадже. И Ерик много се измъчваше, че се виждам и с двамата, но твърдо вярваше, че накрая ще се вразумя и ще осъзная, че Хийт е част от предишния ми живот и няма място в бъдещето ми.

И се оказа прав. Сега вече не съм обвързвана с Хийт, а в това съм абсолютно сигурна, защото преди два дни, когато налетях на него, между нас се разигра грозна сцена. Глупавата ми грешка да спя с Лорън доведе до ефекта на доминото — едно след друго обърка много неща в живота ми. А най-голямата гадост беше болезненият начин, по който прекъснах обвързването си с Хийт. Тогава той ми показва ясно, че не иска да ме вижда никога повече. Разбира се, аз го предупредих за гарваните демони и за освобождения от земята Калона, казах му да вземе семейството си и да се скрие на безопасно място, но се разбра,

че между нас всичко е свършило, както свърши между мен и Лорън (още преди да го убият). И мисля, че беше правилно да стане така.

Очите ми продължаваха да се взират в неговите.

— Е, харесва ли ти моята версия на „Дракула“?

— Харесва ми краят. Дватамата стават вампири и живеят щастливо за вечни времена, защото се обичат толкова, че могат да загърбят грешките от миналото си...

Все още усмихнат, Ерик се наведе и ме целуна. Устните му бяха меки, топли и ухаеха на „Доритос“ и „Планинска роса“, чиято комбинация се оказа не толкова гадна, както може би си мислите. Той ме прегърна, приближи ме към себе си и задълбочи целувката. Беше толкова хубаво да съм отново в прегръдката му, толкова хубаво, че в първия момент, когато ръцете на Ерик се плъзнаха надолу и ме стиснаха за задника, не чух тревожния звън на малките камбанки в рационалната част на мозъка ми. Но когато се притисна в мен и завъртя похотливо таза си, прекрасната топла мъгла започна бързо да се разсейва. Харесваше ми да ме гали, но когато докосването му стана прекалено агресивно, прекалено настойчиво, прекалено „тя е моя, аз я искам и ще я имам още сега“, започна да не ми харесва. Той вероятно усети сковането на мускулите ми, защото се отдръпна, усмихна ми се леко и попита:

— Така и не ми каза какво правиш тук.

Примигнах, объркана от внезапната промяна у него. Отстъпих една крачка, грабнах бирата от стола, където я бе оставил, отпих голяма глътка и започнах бавно да идвам на себе си. Най-после успях да кажа:

— Ох, аз... въз... дойдох да говоря с Дарий и да проверя дали телефонът ми ще проработи отгук. — Бръкнах в джоба, извадих телефона и като пълна идиотка го заврях под носа му. После го обърнах към себе си и видях, че на дисплея му светят три чертички. — Ха! Май ще проработи!

— Да, дъждът спря преди малко и от известно време не чувам гръмотевици. Ако не ни връхлети нова вълна, телефоните може и да проработят. Надявам се това да е добър знак.

— Дано. Дай ми секунда да се обадя на сестра Мери Анджела и да проверя как е баба. — Сега, когато Ерик беше на разстояние от мен, думите излизаха лесно от устата ми. Докато въртях телефона в ръка, за

да търся сигнал, го огледах крадешком. Беше си добрият стар Ерик — готин и съвсем нормален, какъвто го помнех и харесвах. Не преигравах ли със страха си от него? Или случилото се с Лорън бе изострило прекалено сетивата и бе засилило подозренията ми? Изведнъж ми се стори, че тишината между нас продължава прекалено дълго и Ерик започва да се изнервя, затова побързах да попитам:

— Къде е Дарий?

— Смених го малко по-рано. Събудих се и после не можах да заспя, затова реших да го изпратя поне той да си почине добре. На практика той представлява цялата ни армия.

— Афродита още ли се налива?

— Накрая сдаде багажа. Дарий я отведе със себе си. Представям си какъв махмурлук ще я подгони, като се събуди.

Стори ми се, че тази вероятност не му е неприятна.

— Отидоха да спят в стаята на Далас. Не беше отдавна, така че Дарий може би все още е буден и няма да се наложи да го будиш.

— Всъщност исках да го попитам как да намеря Деймиън и Джак. Аз също не можах да заспя и реших да ги заместя и да оставя близначките да поспят.

— Няма проблем, аз ще ти кажа къде да ги откриеш. Те са близо до входа към депото, където бяхме преди.

— Добре, и без това не ми се искаше да нарушавам почивката на Дарий. Ти си прав, армията ни има нужда от сън. — Замълчах за миг и подхвърлих небрежно: — Хей, нали не си видял нещо... странно в тунелите, докато идваше насам?

— Странно ли? Като какво, например?

Не исках да казвам „тъмнина“, все пак това бяха тунели и няма как да наречеш един тунел „странен“ само защото е тъмен. Освен това още чувах в главата си подигравките на Ерик за прилепите, които ме изплашиха толкова много. Затова казах първото нещо, за което се сетих.

— Като например внезапно угасване на лампите.

Той сви рамене и поклати глава.

— Не, но това надали би било странно. Убеден съм, че се налага червените хлапета често да ги зареждат с газ, а последните събития сигурно са им объркали графика.

— Да, има логика в това.

И наистина имаше, затова си позволих да изпусна въздишка на облекчение и за един кратък миг да се отпусна, но дълбоко в себе си усетих, че напрежението си остава в мен. Усмихнах се на Ерик. Той също ми се усмихна и ето ни двамата, стояхме един срещу друг и се усмихвахме един на друг като малоумни. Напомних си, че Ерик е страхотен приятел. И че се радвам, че двамата отново сме заедно. Радвах се, че отново сме заедно, нали? Тогава защо не можех да си се радвам спокойно и да не допускам хубавите неща между нас да се объркват, да не треперя от страх, че видиш ли, той ще поиска нещо повече?

В този момент споменът за целувката на Старк изскочи от дълбините на съзнанието ми. После се сетих за появата на Калона в съня ми. Той ме бе накарал да почувствам неща, каквито другите момчета дори не се сещаха, че може да предизвикат у мен. Станах толкова рязко, че за малко не съборих стола.

— Трябва да се обадя на сестра Мери Анджела.

Ерик ме изглежда странно, но каза само:

— Добре, разходи се натам, но не се приближавай много до вратата. Ако отвън се въртят някакви същества, не бих искал да те чуят.

Кимнах и му се усмихнах с надеждата, че не изглеждам гузна или виновна. После се отдалечих и огледах помещението. Този път сутеренът не ми се стори толкова отблъскващо мръсен като първия път, когато слязох тук. Няма спор, Стиви Рей и останалите хлапета се бяха потрудили. Мястото беше почистено, а разхвърляните от бездомниците боклуци по пода вече ги нямаше. И за моя радост вече не вонеше на урина, което си беше истински напредък.

Набрах номера на сестра Мери Анджела и мислено стиснах палци, докато чаках да звънне веднъж, два пъти... три пъти... Тъкмо усетих, че стомахът започна да ме присвива, когато тя отговори. Връзката беше ужасна, но все пак се чувахме.

— Зоуи! Радвам се, че се обади! — каза тя.

— Добре ли сте, сестро, как е баба?

— Тя е добре... Всичко е наред. Ние сме... — Гласът ѝ се изгуби за момент.

— Не те чувам много добре. Къде сте? Баба в съзнание ли е?

— Ба... в съзнание. Ние сме под манастира, но... — Телефонът запращя и изведнъж я чух ясно. — Зоуи, ти ли правиш нещо с времето?

— Аз? Не! Ами баба? Тя добре ли е там? В безопасност ли е?

— ... добре. Не се безпокой, ние...

И връзката прекъсна.

— По дяволите! Връзката се скапа. — Закрачих нервно из сутерена, докато се опитвах да я набера отново. Нищо. Имах обхват, но дисплеят гаснеше. Опитах няколко пъти, докато накрая разбрах — не само че няма да се свържа, но като капак на всичко сигналът рязко отслабна. Това ме накара да повтора още по-ядосано. — По дяволите!

— Какво разбра? — приближи се Ерик.

— Не много. Връзката се разпадна и не можах да я набера отново. Но успях да разбера, че е добре. Баба също. Дори е дошла в съзнание.

— Прекрасна новина! Видя ли, няма за какво да се тревожиш? Всичко ще бъде наред. Сестрите са скрили баба ти в подземие, нали?

Кимнах, усещайки, че глупавите сълзи ще рукнат всеки момент от очите ми, повече от нерви, отколкото от страх за баба. Вярвах напълно на сестра Мери Анджела и щом тя твърдеше, че баба е добре, значи наистина беше така.

— Много е кофти да не знаеш какво става. Не говоря само за баба, но и за всичко там, горе. — Вдигнах палец към външния свят.

Ерик дойде при мен и топлите му пръсти покриха моите. Обърна ръката ми с дланта нагоре и палецът му нежно проследи новите татуировки върху тях.

— Обещавам ти, че ще се справим с това, Зо. Нали не си забравила, че Никс е на наша страна? Достатъчно е да погледнеш ръцете си, за да видиш доказателството за нейното благоволение. Групата ни е малка, но ние сме силни и знаем, че правото е на наша страна.

В същия момент чух сигнала на телефона си, който ме уведоми, че имам съобщение.

— Супер! Сигурно е сестра Мери Анджела.

Отворих го и го прочетох, без да разбирам нищо.

„Всички хлапета и вампири да се върнат незабавно в «Дома на нощта».“

— Какво!? — опулих се срещу дисплея аз.

— Дай да видя — каза Ерик.

Извъртях телефона така, че той да може да прочете съобщението, Ерик кимна бавно, сякаш потвърждаваше свое предположение.

— Това е Неферет. И въпреки че звучи като едно от многобройните ѝ съобщения до цялото училище, мога да се хвана на бас, че говори директно на нас.

— Сигурен ли си, че е тя?

— Да, познавам номера ѝ.

— Тя ти е дала телефонния си номер? — Опитах се да не звуча толкова ядосано, колкото всъщност бях, но не съм сигурна, че успях.

Ерик сви рамене.

— Да. Даде ми го, преди да замина за Европа. Каза да ѝ се обадя, ако имам нужда от нещо.

Аз изсумтях.

— Ревнуваш ли? — усмихна се Ерик.

— Не — излъгах аз, — но като знам каква манипулативна кучка е, не мога да не се тревожа.

— Защо ни вика? Сигурно нещо между нея и Калона не е наред?

— Сигурно, но ние няма да се връщаме в училище. Поне не сега.

— Мисля, че си права. Трябва да научим какво точно се е случило горе, преди да решим какъв ще е следващият ни ход. Освен това си мисля, че ако инстинктът ти нашепва да стоим по-далеч от училище, трябва да постъпим точно така.

Погледнах го изпитателно. Той ми се усмихна и отметна един непослушен кичур от лицето ми. Очите му бяха топли и мили, нямаше и помен от влудяващото желание за секс. Боже, трябваше да престана с тези глупости. С Ерик се чувствах в безопасност. Той вярваше в мен.

— Благодаря ти — промълвих само с устни. — Благодаря ти за доверието.

— Винаги съм ти вярвал, Зоуи — отвърна той. — Винаги.

После ме прегърна и ме целуна нежно. Изведнъж вратата се отвори с трясък и наред с мъждивата следобедна светлина, в

помещението влетя и вълна от леденостуден въздух. Бърз като мълния, Ерик ме закри с тялото си и се извъртя към вратата. Страхът задумка в гърдите ми.

— Бягай долу! Извикай Дарий! — викна той и тръгна решително към фигурата, която изпълни рамката на отворената към горния свят врата.

Вече хуквах към стълбата за тунела, когато гласът на Хийт ме спря:

— Зоуи, ти ли си?

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Хийт! — изтичах към него и едва не изкрещях, че виждам него, а не един от онези ужасяващи гарвани-демони или още по-страшно, безсмъртен демон с очи като нощно небе и натежал от тайни глас.

— Хийт? — извика Ерик, не толкова доволен, колкото аз, дръпна бързо ръката ми, спря ме и все още застанал пред мен, ме погледна ядосано. — Това човешкото ти гадже ли е?

— Не гадже, а бивше — извикахме в един глас с Хийт.

— А ти не си ли Ерик? Бившето гадже на Зоуи от новаците? — попита Хийт и прескочи наведнъж трите стъпала като истински футболист (висок най-малко метър и осемдесет и с къдрава пясъчноруса коса). Да, признавам си, няма как, бившето ми човешко гадже беше клише, но едно убийствено красиво клише.

— Не бивше, а гадже — изръмжа Ерик. — И не новак, а вампир.

— О, значи отново сте се събрали със Зоуи? Поздравления за това и поздравления, че вече никой няма да лочи кръвта ти. Но аз нямах това предвид... Ти всъщност знаеш какво имах предвид, нали, красавецо? — забъбри Хийт, заобиколи Ерик и протегна ръка към моята, но преди да ме дръпне към себе си, се наведе и видя покритите ми с татуировки длани. — Уха-а-а! Това е върховно! Значи все още си под крилото на богинята?

— Да — отвърнах аз.

— Радвам се за теб! — засмя се той и ме скри в прегръдката си, както и очаквах. — Да знаеш само колко се тревожех за теб. — Отдръпна ме на една ръка разстояние и ме огледа от главата до петите. — Както виждам, цяла и невредима?

— Добре съм, наистина — отвърнах смутено. Последния път, когато се видяхме, Хийт скъса с мен, затова сега се чувствах малко неловко. Освен това, докато ме прегръщаше, улових аромата му и той беше просто неповторим. Хийт миришеше на „у дома“ и на детство, примесено с нещо вкусно и вълнуващо, което ме примамваше и

палеше кожата ми там, където тя се докосваше до неговата. Знаех добре какво беше това — кръвта му. И това смути не само мислите, но и чувствата ми.

— Супер, тогава! — усмихна се Хийт и пусна ръката ми.

Използвах момента да се отдръпна от него и да се приближа половин крачка по-близо до Ерик. Болката помрачи усмивката му, но всичко продължи не повече от секунда, след което той се ухили нехайно и сви рамене, за да покаже, че прегръдката не беше нещо специално, защото нали сега двамата бяхме само приятели?

— Така си и мислех. Имам предвид, че все още усещам, когато ти се случва нещо лошо, въпреки че оная работа с кръвта вече е в миналото.

„Оная работа с кръвта“ прозвуча толкова секси от неговата уста и той ме погледна така многозначително, че Ерик се размърда неспокойно.

— Но исках да се убедя със собствените си очи — продължи Хийт. — И да попитам какво беше онова шибано обаждане по телефона миналата нощ.

— Обаждане? — погледна ме кръвнишки Ерик.

— Да, обаждане — вирнах брадичка аз. Ерик може и да ми беше отново гадже, но това не означаваше, че щях да търпя досадното му чувство за собственост и ревността му. През главата ми мина, че след всичко, случило се между нас, той има основание да не ми вярва и че този, на когото трябваше да се сърдя, бях аз. Но вместо това, казах хладно: — Исках да го предупредя за гарваните, за да изведе семейството си от града. Хийт не ми е вече гадже, но това не значи, че искам да му се случи нещо лошо.

— Гарвани ли? Какви гарвани? — попита Хийт.

— Някой ще ми обясни ли какво става тук? — изнерви се Ерик.

— Какво става ли? Какво имаш предвид? Оная шибана буря, дето вилня до среднощ и после се обърна на ледена вихрушка, или питаш за цялата лайняна история с онази банда? И кои са гарваните?

— Банда ли? Каква банда? — стресна се Ерик.

— Не, няма да ти кажа нищо, преди да ми отговориш на въпроса. Гарваните са птицеподобни демонични същества от митологията на чероките — отговорих вместо Ерик. — Миналата вечер докъм полунощ те бяха само зли духове, но всичко се промени, когато баща

им, един безсмъртен, на име Калона, се освободи от подземния си затвор и настоящият му адрес е: Тулса, „Дома на нощта“.

— Дали е добра идея да го запознаваме с всичко това? — погледна ме Ерик.

— Защо не оставиш Зоуи да прецени какво да ми каже и какво не? — изпуктя Хийт. Беше явно, че едва се сдържа да не се метне на врата му.

Ерик не остана по-назад.

— Ти си човек! — изсъска той, сякаш Хийт беше болен от сифилис. — Не можеш да проумееш някои неща. Не помниш ли, че само преди два месеца се наложи да ти спасявам тъпия човешки задник от банда вампири?

— Не ме спаси ти, а Зоуи. И, ако обичаш, набий си най-послед в тъпата глава, че познавам Зоуи от милион години и „проумявам“ какво ми говори още от времето, когато ти дори не си знаел, че тя съществува.

— Така ли? А аз да ти припомня ли колко пъти миризливият ти човешки задник я е излагал на опасност?

Това укроти Хийт.

— Виж, не мисля, че съм я изложил на опасност, като дойдох тук. Искях само да се уверя, че е добре. Опитах се няколко пъти да й звънна, но връзките са объркани.

— Хийт, не се тревожа, че аз съм в опасност, а защото мисля, че ти си в опасност — казах аз и хвърлих към Ерик поглед с ясно послание: „Затваряй си устата“.

— Да, вече знам за онези гадни хлапета, дето се опитаха да ме ухапят миналия път, когато бяхме тук. Не мога да си спомня всичко, което се случи тогава, но това го помня ясно. — Той бръкна в джоба на страхотните си дизайнерски дънки и извади един страховито изглеждащ черен револвер с къса цев. Вдигна го към очите ми и каза гордо: — На татко е. Имам и допълнителни амуниции. Ако ми налетят отново, ще мога да застрелям тези, които вие не успеете да убиете.

— И ходиш по улиците със зареден пистолет в джоба!

— Спокойно, Зо. Спуснал съм предпазителя. И първото гнездо е празно. Не съм идиот.

Ерик изсумтя подигравателно и Хийт веднага присви очи. Реших да се намеся, преди да започнат да се бият в гърдите, и заговорих

бързо, като се целех в изпълнения с тестостерон въздух между тях.

— Те вече не ядат хора, Хийт. Няма да се наложи да убиваш никого. Когато казах, че се тревожа за теб, имах предвид гарваните.

— Ето, че тя отговори на въпроса ти. Кажй сега, за каква банда говореше?

Хийт сви рамене.

— По новините говорят само за това. Естествено, електричеството непрекъснато спира и кабелната цял ден я няма никаква, както и телефоните. Но навсякъде тръбят, че снощи към полунощ някаква шайка се развилняла из Мидтаун. Устроили си истински Хелюин. Чера Кимико от „Фокс Нюз“ го нарече „кървава баня“. Ченгетата не успели да реагират навреме заради бурята. Онези започнали да избиват хората по улиците, което побъркало всички, защото в онзи богатшки квартал досега не бяха виждали улична банда. Така че богатите дебелаци си изкарвали акъла. Когато последния път гледах новини, всички крещяха, че трябва да извикаме Националната гвардия въпреки уверенията на полицията, че вече всичко е под контрол. — Той замълча за момент и аз почти видях как се въртят зъбните колела в мозъка му. — Хей, става дума за Мидтаун! Където се намира училището за вампири. — Той премести поглед от мен на Ерик и обратно. — Значи не е била банда. Били са онези адски птици.

— Умник — измърмори Ерик.

— Да, наистина са били те. Атаката им започна, докато бягахме от „Дома на нощта“ — побързах да кажа, преди двамата да се счепкат отново. — Изобщо ли не са споменали, че хората са нападани от страни същества?

— Не, казаха, че това, което вилнее из района и реже гърлата на хората, е банда. Това ли правят тези... гарвани?

В главата ми изникна споменът за един от тях, който ме атакува в „Дома на нощта“ и за малко не изпълни видението на Афродита за смъртта ми. Той се опита да ми пререже гърлото, при това още преди той и другите изроди да си върнат напълно физическите тела. Потръпнах от ужас и казах:

— Да, изглежда, правят точно това. Всъщност не знам много за тях. Баба знае повече, но те предизвикаха катастрофа...

— Баба ти е катастрофирала? Ох, Зи, много съжалявам! Добре ли е сега? — Хийт се разстрои искрено. Той много обичаше баба, беше идвал с мен във фермата ѝ с лавандула толкова пъти, че не бих могла да ги преброя.

— Ще се оправи. Трябва да се оправи — казах убедено аз. — Монахините бенедиктинки се грижат за нея в подземие на манастира, онзи на ъгъла на „Луи“ и Двайсет и първа.

— Подземие? Монахини? Не трябва ли да е в болница?

— Беше, преди Калона да възкръсне и гарваните да възвърнат своите шибани наполовина човешки, наполовина птичи тела.

— Наполовина хора, наполовина птици? Бррррр, побиват ме тръпки. — Лицето му се изкриви от отвращение.

— По-лошо е, отколкото си го представяш. И са много големи. Огромни. Трябва да ме изслушаш внимателно, Хийт. Калона не е човек, той е паднал ангел.

— Като казваш „паднал“, имаш предвид, че вече не е готин пич с бели криле и арфа в ръцете?

— Има криле, но неговите са черни — обади се Ерик. — И не е готин пич. Всичко, което знаем за него, говори, че винаги е бил зъл.

— Не, невинаги. — Добре де, устата ми го изрече, не мога да го отрека, но аз не го мислех. В същия момент двамата срещу мен изсумтяха. Усмихнах се нервно и се опитах да обясня: — Ами... според баба Калона някога е бил ангел, затова... предположих, че е бил добър. Имам предвид отдавна.

— Аз мисля, че трябва веднъж завинаги да приемем, че е лош. Сто процента лош — каза Ерик.

— Снощи бяха избити много хора. Не знам броя им, но това е гадно. И ако зад тази касапница стои Калона, аз съм съгласен, че е зъл — каза твърдо Хийт.

— Добре де, предполагам, че сте прави.

Какво ми ставаше, по дяволите! Знаех по-добре от всички тук колко зъл беше Калона. Бях почувствала черната му мощ. И знаех, че Неферет е в комбина с него. Двамата бяха толкова близки, че заради него тя обърна гръб на Никс. Това можеше да се нарече по един-единствен начин: ЗЛО.

— Чакай, чакай, за малко да забравя! — извика Ерик и се върна при стола. Аз и Хийт го последвахме. Ерик се наведе и извади от

сянката до стола чудовищно огромния радиокасетофон CD-комбайн.
— Да видим дали няма да хванем нещо.

Започна да върти грамадните метални копчета и много скоро чухме Осми канал. Въпреки пращането гласът на говорителя, сериозен и забързан, се чуваше ясно:

„... в своя втори извънреден доклад за кървавата баня в източната част на Мидтаун полицията повтаря многократно, че градът е под контрол и улиците са обезопасени. Ще цитирам началника на полицията: «Това беше кървав ритуал, с който една новопоявила се банда, която нарича себе си „Демоните“, заявява за себе си. Лидерите на бандата са арестувани и гражданите на Тулса са в пълна безопасност». При това положение Тулса се връща към...“

Радиото припука, после чухме отново гласа на говорителя:

„При нас постъпиха още две изявления от ръководството на «Дома на нощта». В първото се съобщава, че целият училищен персонал и учениците се разпускат във връзка с връхлитащата града буря. Второто съобщение гласи: молим целия персонал и учениците на «Дома на нощта» да се върнат в училището. Ръководството преминава към нормалния си работен график и възобновява учебните занятия.“

— Никаква банда не е имало миналата нощ — извиках аз. — Това е най-голямата глупост, която съм чувала.

— Тя го е измислила. Манипулира медиите, а вероятно и обществото — изрече мрачно Ерик.

— Това да не е онази жрица, която ми бръкна в мозъка? — попита Хийт.

— Не — отвърна Ерик.

— Да — казах заедно с него и го изгледах зверски. — Той трябва да знае истината, за да може да се защити.

— Колкото по-малко знае, толкова по-добре за него — възрази Ерик.

— Не, изслушай ме. Преди и аз си мислех така и затова всички ми се разсърдиха. И понеже крих всичко от приятелите си, направих няколко големи грешки — прехвърлих поглед от Ерик на Хийт. — Ако не бях пазила за себе си толкова много тайни, ако им се бях доверила, сигурно щях да се справя по-добре и нещата нямаше да се объркат така ужасно.

— Окей, разбирам накъде биеш — въздъхна Ерик, после се обърна към Хийт. — Казва се Неферет и е Висша жрица на „Дома на нощта“. Притежава огромна сила. И е медиум.

— Да, вече знам, че може да четете мислите ми. Тя разбърка мозъка ми и направи така, че да забравя много неща. Едва сега започвам да си припомням някои от тях.

— Боли ли те главата? — попитах го, припомняйки си каква болка трябваше да преживея, докато разбивах стената, с която Неферет беше блокирала спомените ми.

— Да, боли, но постепенно намалява — каза той. На лицето му се появи познатата прощаваща всичко усмивка и сърцето ми се сви.

— Неферет е и нещо като кралицата на Калона — продължи Ерик.

— Това е кофти факт с опасни последици. Не го забравяй — допълних аз. — И трябва да знаеш, че Калона не понася да е под земята. Не я е обичал още преди мъдрите жени-чероки да го затворят там и по наша преценка сега, когато най-после се е освободил от този затвор, я ненавижда още повече. Затова най-безопасното място е под земята.

— Ами онези гарвани-демони?

Поклатих глава.

— За тях не знаем нищо. Не са се появявали из тунелите досега, но това не означава нищо.

Сетих се за непрогледната тъмнина в тунелите и за страха, който вселяваше в мен. Нямах никаква представа откъде идваше той и с какво беше свързан. С червените хлапета? С гарваните демони? Други безлики същества, изпратени от Калона? Или беше просто игра на

въображението ми? Не знаех. Но със сигурност знаех, че щях да заприличам на дърдореща идиотка, ако изредя на глас всичките „може би“, които се въртяха из главата ми, затова предпочетох да си мълча.

— Добре, днес е събота, но зимната ваканция свършва в сряда, и ако тази ледена буря ни удари с цялата си сила, както предвиждат по радиото, сигурно ще я удължат до края на седмицата — заговори Хийт. — Няма да е проблем да се скрием от опасността, дори и ако гарваните преместят атаката си от Мидтаун към моя квартал.

Изведнъж ми прималя.

— Неферет сигурно знае къде живеят близките ми.

— И може да изпрати гарваните там само за да те изкара от нерви — погледна ме Хийт.

Аз кимнах.

— Особено когато разбере, че аз и групата ми няма да отговорим на съобщението ѝ и няма да се приберем в училище.

— Я, почакай. Ти трябва да си в училище сред възрастни вампири, иначе и ти, и останалите новаци ще се разболеят, нали?

— Аз съм тук — обади се Ерик. — Има и още един възрастен вампир. Плюс Стиви Рей.

— Тя не е ли от неживите?

— Вече не — отвърнах аз. — Стиви Рей се обвърза в друг вид вампир, нейните татуировки са червени. И всички онези гадни хлапета, които се опитаха да те изядат, ъм... те сега са червени хлапета и вече не са толкова гадни.

— Аха — погледна ме замислено Хийт. — Е, радвам се, че твоята НДП вече е добре.

— Аз също — усмихнах се аз.

— И тези трима възрастни вампири достатъчни ли са, за да ви поддържат в добра форма? — продължи с въпросите той.

— Трябва да сме им достатъчни. Хийт, време е да си тръгваш — каза малко грубо Ерик.

Двамата с Хийт обърнахме глави към него. През последните няколко минути се бях разчекнала от усмивки и признавам, че ми беше много приятно да разговарям отново с Хийт.

— Ледената буря — обясни Ерик. — За него няма да е добре, ако го застигне тук, а ако остане още малко, ще се случи точно това. — Той замълча за миг и се заслуша в нещо, което нашите уши не можеха да

доловят. — Слънцето ще залезе след около... половин час. Колко време ти отне да се придвижиш от „Счупената стрела“ дотук, Хийт?

Хийт се замисли.

— Близо два часа. Пътищата са ужасни. А би трябвало да вземе разстоянието за около половин час.

Ерик беше прав. Хийт трябваше да си върви. Освен че нямахме представа колко опасен би могъл да е Калона, на всичкото отгоре аз не бях сто процента сигурна, че Хийт е в безопасност сред червените хлапета. Но в момента трябваше да забравя за множеството въпроси, които тяхното поведение предизвикваше в мен. В момента нямаше никакво значение какви са те. Хийт беше стопроцентов човек с вкусна, прясна, топла, секси пулсираща кръв (затворих си очите за факта, че моята уста също се напълни със слюнка, докато мислех за него), а аз не можех да кажа дали силата на волята им щеше да е достатъчна, за да ги спре.

— Ерик е прав, Хийт. Не бива да оставаш при нас през нощта, особено тук, толкова близо до „Дома на нощта“. Ледената вихрушка е едно на ръка, но освен нея ние не знаем какво става с гарваните демони.

Хийт ме погледна така, сякаш бяхме съвсем сами.

— Ти се безпокоиш за мен.

Гърлото ми пресъхна. Не беше разговор, който исках да водим пред Ерик.

— Разбира се, че се безпокоя. С теб сме приятели от цяла вечност. — Усещах очите на Ерик в гърба си и добавих, като се постарях да не показвам чувство за вина. — Приятелите се тревожат за своите приятели.

Хийт ми се усмихна мило, интимно.

— Да, така правят приятелите.

— Време е да тръгваш. — Ерик нямаше търпение да сложим точка на всичко това.

— Ще тръгна, когато Зо ми каже — отвърна Хийт, без да поглежда към Ерик.

— Време е да тръгваш, Хийт — повторих и аз.

Той продължи да ме изпива с поглед. Сърцето ми прескочи два-три пъти, докато най-послед го чух да казва:

— Добре, както кажеш. — После се обърна към Ерик: — Значи, вече си истински вампир?

— Да.

Той го огледа внимателно от глава до пети. Двамата имаха горедолу еднакъв ръст. Ерик беше малко по-висок, но Хийт беше помускулест. И двамата бяха настръхнали, сякаш всеки момент ще се хвърлят един към друг. Напрежението хвърляше искри из въздуха. Кой щеше да нападне пръв?

— Казват, че завършените вампири били верни на жриците си. Това истина ли е?

— Да — отвърна Ерик.

— Добре. Тогава се надявам, че ще се грижиш за Зоуи.

— Докато съм жив, няма да позволя да ѝ се случи нещо — каза Ерик.

— Внимавай много. — Гласът на Хийт изгуби вродената си мекота и смеха, който обикновено придружаваше думите му. — Защото ако позволиш да ѝ се случи нещо, ще те намеря и вампир или не вампир, ще ти извия врата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Застанах между двамата и извиках:

— Стига вече! Имам достатъчно тревоги на главата си, не ме карайте да ви ставам рефер. Боже, какви деца сте и двамата!

Двамата продължаваха да се измерват с поглед над главата ми.

— Казах, престанете! — Ядосах се и забих по един юмрук в гърдите им. Те примигаха изненадано и най-после обърнаха глави към мен. Сега беше мой ред да гледам страшно. — Стига сте си мерили мускулите! Вашето перчене толкова ми писна, че ми идва да призова елементите и да ви наричам и двамата.

Хийт пристъпи смутено от крак на крак. После ми пусна една от огромните си усмивки и заприлича на малко сладко дете, току-що нахокано от майка си.

— Извинявай, Зо, забравих какво ти се е насъбрало на главата.

— Да, и аз съжалявам — разкая се и Ерик. — Знам, че няма причина да се притеснявам за него и теб. — И завърши с усмивка към Хийт.

Хийт ме погледна така, сякаш очакваше да кажа: знаеш ли, Ерик, всъщност има причина да се притесняваш, защото аз все още харесвам Хийт, но не казах нищо. Не можех да го кажа. Каквото и да ставаше между мен и Ерик, Хийт беше част от стария ми живот и трябваше да си остане там. Просто не пасваше на настоящето, нито на бъдещето ми. Той беше стопроцентов човек, което означаваше, че е сто процента по-уязвим от нас при евентуална атака отвън.

— Добре, тръгвам си — наруши неловката тишина той. Пристъпи от крак на крак, после тръгна бавно към изхода. Беше почти до вратата, когато се обърна и добави: — Но първо трябва да поговоря с теб насаме, Зо.

— Не мърдам оттук — обади се Ерик.

— Никой не те е молил за това — наежи се Хийт. — Зо, ще излезеш ли за минутка отвън?

— В никакъв случай — приближи се до мен Ерик. — Тя няма да ходи никъде.

Тъкмо смръщвах вежди с намерението да му кажа, че не ми е началник, и той направи нещо, което ме накара да побеснея. Хвана ме за ръката и ме дръпна към себе си, въпреки че не бях направила и една крачка към Хийт. Инстинктивно се дръпнах и освободих ръката си.

Той присви сините си очи. Изглеждаше ядосан и зъл, сякаш не беше моето гадже Ерик, а непознат.

— Никъде няма да ходиш! — изскърца със зъби той.

Кръвта ми кипна. Не мога да търпя да се отнасят така с мен. Това беше една от причините да не се понасяме с втория съпруг на мама. Дълбоко в себе си Загубеняка не беше нищо повече от един голям грубиян. Сега виждах същото поведение и у Ерик. Знаех, че по-късно ще съжалявам, но в онзи момент яростта ми клокочеше толкова силно, че не можех да мисля за нищо друго. Не се развиках. Не се разплаках, нито му фраснах шамар, въпреки че много ми се искаше. Вместо това, поклатих глава и казах с леденостуден тон:

— Достатъчно, Ерик! Не мисли, че ще ми казваш какво да правя, само защото отново сме заедно.

— А ти не мисли, че ще ти позволя отново да ми изневериш с човешкото си гадже — извика Ерик.

Зяпнах от възмущение и направих крачка назад, сякаш ме бе зашлевил.

— Кое, по дяволите, те кара да си мислиш, че можеш да ми говориш така? — Стомахът ми се сви до такава степен, че се изплаших да не повърна в лицето му, но бързо се взех в ръце и посрещнах гневния му поглед със стомана в очите. — Като твое гадже ти казвам, че ми дойде до гуша от теб. Като Висша жрица ти заявявам, че токущо ме обиди. А като човек с мозък в главата ме караш да се питам дали в твоята има изобщо сиво вещество. Какво си мислиш, че мога да направя с Хийт за минута-две на открит паркинг по време на снежна буря? Мислиш ли, че ще легна на цимента и ще си разтворя краката за него? За такава ли ме имаш?

Ерик не отговори, продължи да ме фиксира с поглед. В изпълнената с напрежение тишина кикотът на Хийт прозвуча като супер подигравка.

— Нека да ти дам един съвет относно Зоуи, Ерик. Тя наистина, ама наистина не обича да ѝ казват какво да прави. Такава си е още от... чакай да се сетя... някъде от трети клас. Още далеч преди да получи онзи белег от богинята. Винаги е мразила някой да я наставлява. — Той протегна ръка към мен и каза: — Е, ще дойдеш ли за малко да поговорим на спокойствие?

— Да, разбира се. Мисля, че имам нужда от малко свеж въздух — отвърнах аз, игнорирах възмутения поглед на Ерик и протегнатата ръка на Хийт и тръгнах с решителни крачки към металната врата. Макар да изглеждаше тежка и солидна, щом ѝ ударих едно рамо, излязох в студената зимна нощ. Леденият въздух ме блъсна и подежда добре на пламналото ми лице. Вдишах дълбоко, опитвайки се да успокоя нервите си и да не изкрещя към оловносивото небе цялата насъбрала се в сърцето ми ярост.

Отначало реших, че вали, но бързо осъзнах, че беше друго. Сякаш небето пръскаше по земята малки късчета лед. Не беше силно, но постоянно. Паркингът, релсите и площадката пред депото вече блестяха като вълшебни ледени фигури.

— Камионът ми е ей там — посочи Хийт към края на пустия паркинг под едно дърво, очевидно някога посадено там да украсява тротоара около гарата. Но дълги години никой не бе полагал грижи за него и вместо да си стои примерно в кръглата дупка на бетона, то бе пораснало и корените му бяха разбили тротоара наоколо. Заскрежените му клони се люлееха застрашително близо до старата сграда, някои от тях почти лежаха на покрива ѝ. Това ме изплаши. Ако небето продължеше да сипе лед, горката стара постройка щеше да се срути и да се разбие на хиляди парченца.

— Ела. — Той кимна към камиона и повдигна едната страна на палтото си върху главата ми. — Хайде да се качим, за да не ни намокри.

Огледах замръзналия сив пейзаж. Не видях нищо обезпокоително — никакви простотии от рода на половин човеци — половин птици. Беше само мокро, студено и пусто.

— Добре — отвърнах и оставих Хийт да ме отведе до камиона.

Може би не трябваше да му позволявам да ме крие под палтото си и да върви толкова плътно до мен. Не трябваше и да се притискам в него под предлог да не падна по заледения тротоар, но ми беше

толкова познато и лесно да бъда до него, че изобщо не се поколебах. Няма какво да се лъжем, Хийт беше част от живота ми още от началното училище. Като изключим баба, той беше най-близкият ми човек и с него винаги ми е било уютно и леко. Без значение какво ставаше или не ставаше между нас, Хийт беше моето семейство, да не кажа, че беше по-добър от повечето ми роднини. Не можех да си представя, че някога ще се държа с него като с непознат. Той ми беше приятел много преди да ми стане гадже. Но повече никога няма да ми бъде само приятел, *между нас винаги ще има нещо повече*, прошепна един глас в главата ми, но аз побързах да му затворя устата.

Стигнахме до камиона. Хийт се качи и ми отвори вратата. Отвътре ме лъхна познатата стара миризма на Хийт и „Армър“. (Хийт е маниак на чистотата, особено когато се отнася до камиона му, кълна се, че почиства седалките всеки ден.) Поколебах се за миг. Да седна до него в кабината беше прекалено интимно. Щеше да ми напомни за дните, когато му бях гадже. Качих се все пак, но седнах на ръба на седалката и се наведох толкова силно навън, че усещах ледените късчета да се топят по мен. Хийт се усмихна тъжно, изглежда, разбираше какви огромни усилия полагам, за да стоя по-далеч от него. Отдръпна се към вратата и се облегна на нея.

— Добре, за какво искаше да говорим? — попитах делово.

— Не искам да оставаш тук. В главата ми е истинска бъркотия, но си спомням достатъчно, за да знам, че тези тунели са гадна работа. Ти каза, че онези неживи хлапета са се променили, но въпреки това не искам да си с тях. Според мен не е безопасно — каза той. Гласът му беше сериозен и разтревожен.

— Нормално е да си мислиш, че долу е пълна отврат, но нещата наистина се промениха. Хлапетата също са различни. Върнаха си човечността. А и в момента там за нас е най-безопасно.

Хийт се вгледа продължително в лицето ми, сякаш искаше да запомни всяка негова извивка, после изпусна дълбока въздишка.

— Ти си жрицата, ти знаеш какво да правиш. Но аз не съм спокоен. Сигурна ли си, че не трябва да се върнеш в „Дома на нощта“? Може пък този паднал ангел да не е толкова лош, колкото си мислиш.

— Не, Хийт, много е лош, повярвай ми. И гарваните са много опасни. Не бива да се връщам в училище. Ти не беше там да го видиш, когато излезе от земята. Сякаш омагьоса и хлапетата, и вампирите.

Направо ми се изправиха косите. Знаеш колко силна и страшна е Неферет. Мисля, че Калона е по-опасен от нея.

— Тогава наистина е лоша работа — съгласи се Хийт.

— Да.

Той кимна, но не каза нищо. Само ме погледна. Аз също го погледнах и не знам как се случи, но се предадох на неговите мили кафяви очи. Стоях мълчаливо, гледах го и изведнъж цялото ми същество закопня за него. Може би всичко идваше от онази негова сладка миризма на сапун и на Хийт, с която бях израснала. Или от топлината на тялото му. Стояхме достатъчно близо един до друг, за да я усетя.

Без да каже дума, Хийт взе бавно ръката ми, обърна я с дланта нагоре и се загледа в сложните плетеници на татуировката. Проследи с пръст една от шарките и каза тихо:

— Това, което се случва с теб, е наистина удивително. Понякога сутрин, когато отворя очи, съм забравил, че си Беязана и че живееш в „Дома на нощта“, и първата ми мисъл е за теб. И си мечтая за петък вечер. Нямам търпение да дойде, защото знам, че ти ще гледаш мача и ще викаш за мен. Или скачам от леглото, за да ти купя хотдог и безалкохолна бира и да те видя преди училище. — Хийт вдигна поглед от ръцете ми и ме погледна в очите. — После се разбудям напълно и си спомням, че ти няма да си там. Това се понасяше, докато бяхме обвързани, защото чувствах, че все още има някаква надежда, че все още част от теб ми принадлежи, но сега и тази надежда угасна.

Думите му разтърсиха душата ми.

— Съжалявам, Хийт! Просто не знам какво да кажа. Знаеш, че не мога да променя нещата.

— Можеш, Зо. — Той вдигна ръката ми, притисна я към черната тениска на екипа на „Счупената стрела“ и прошепна: — Усещаш ли как бие?

Кимнах бавно. Сърцето му биеше силно, макар и малко забързано. Ритъмът му ми напомни за невероятно вкусната кръв, която изтласкаше по неговите вени. Колко добре щеше да бъде, ако можех да поема поне една глътка... Сърцето ми намери ритъма на неговото и двете забиха в синхрон.

— Последния път ти казах, че боли много да те обичам. Но сгреших. Истината е, че боли повече да не те обичам — промълви

Хийт.

— Не, Хийт, замълчи! Не можем... — Опитах се да говоря, превъзможвайки желанието си. Гласът ми беше като чужд, дрезгав и приглушен, сякаш идваше от далече.

— Защо да не можем? И на двамата ни е добре заедно. Свикнали сме един с друг. — Той се приближи до мен. Хвана показалеца на ръката ми и прокара нежно палец по красиво лакирания ми нокът. — Наистина ли ноктите ти са толкова твърди, че можеш да разкъсаш кожата ми?

Кимнах мълчаливо. Знаех, че трябва да се махна оттук и да се върна в тунелите, към живота, който ме чакаше там, но просто не можех. Хийт също беше живот, който чакаше мен и, правилно или не, нямах сили да си тръгна от него.

Той хвана нокътя ми и го притисна към меката кожа на врата си, точно на извивката към рамото.

— Срежи ме, Зо. Пий отново от кръвта ми. — Гласът му натеза от желание. — Ние вече сме свързани. И винаги ще бъдем. Обвържи ме отново, моля те! Ние си принадлежим.

Той натисна нокътя ми върху врата си. Сега и двамата задишахме тежко. Нокътят ми пробих кожата, направи лека резка и аз се втренчих като хипнотизирана в малката ивица върху бялата му кожа, която започна бавно да се изпълва с кръв.

Миризмата ме удари веднага. Тази до болка позната, любима миризма на кръвта на Хийт. Онази, която някога беше част от моята. Нищо не можеше да се сравни с аромата на прясна човешка кръв. Нито кръвта на хлапетата, нито на зрелите вампири има такава притегателна сила, толкова хипнотично въздействие. Неволно се наведох над него.

— Да! Пий от мен! Спомни си колко хубаво ни беше — прошепна Хийт, обви ръка около кръста ми и ме придърпа към себе си.

Не можех ли да поема само една глътчица? И какво толкова, ако отново се обвържех с Хийт? Ние и така си бяхме свързани. Не може да е толкова лошо. Чувствах се страхотно, когато бяхме обвързани. Той също, докато... докато аз не развалих всичко и не разбих сърцето му.

Избутах го от себе си и изскочих от кабината. Леденият дъжд охлади страстите и жаждата ми за кръв. Заобиколих откъм мястото на шофьора и вдигнах поглед към него.

— Трябва да се връщам — казах, опитвайки се да успокоя дишането и бесния бяг на сърцето си. — Ти трябва да се върнеш към света, на който принадлежиш. Той не е тук, Хийт.

— Какво стана, Зо? — Хийт излезе от камиона и пристъпи към мен.

Аз моментално отстъпих една крачка назад.

— Сбърках ли нещо?

— Не, Хийт. Проблемът не е в теб — казах и отметнах мократа коса от лицето си. — Ти си върхът. Винаги си бил върхът и аз те обичам. Точно затова не можем да продължим. Обвързването не е добро за теб, особено сега.

— Защо не оставиш аз да преценя кое е добро за мен и кое не?

— Защото когато става въпрос за мен и теб, ти не мислиш трезво! — извиках аз. — Помниш ли колко те болеше, когато разкъсахме връзката? Тогава ми каза, че си се чувствал толкова ужасно, че си искал да умреш.

— Тогава не я прекъсвай повече.

— Не е толкова лесно. Животът ми вече не е така прост.

— А може би ти го усложняваш излишно. Ти си тук и аз съм тук. Ние се обичаме. Обичаме се още от деца, затова трябва да останем заедно. Точка по въпроса.

— Животът не е книга, Хийт. Няма гаранция, че крайт ще е щастлив.

— Ако те имам, не ми трябва гаранции.

— Точно тук е проблемът. Ти не можеш да ме имаш. Вече не. — Поклатих глава и вдигнах ръка да го спра, когато понечи да заговори отново. — Не! В момента не мога да направя това. Искам да се качиш в камиона и да се върнеш в „Счупената стрела“. Аз ще сляза в тунела. При моите хлапета и моето вампирско гадже.

— О, моля ти се, стига! Ти и този вампирски задник? Няма начин да се примириш с неговата тъпа ревност, Зо.

— Сега не става дума за мен и Ерик. Истината е, че ти и аз не можем да сме заедно. Трябва да ме забравиш и да продължиш живота си. Човешкият си живот, Хийт. — Обърнах му гръб и тръгнах към входа. Чух стъпки зад себе си и извиках, без да се обръщам. — Не! Искам да си тръгнеш и да не се връщаш повече. Никога.

Затаих дъх и чух, че стъпките спират. Но и този път не се обърнах. Страхувах се, че ако се обърна, ще хукна към него и ще падна в прегръдките му.

Вече достигах до старата метална врата, когато чух първия грак. Грозният звук ме накара да се закова на място, сякаш се ударих в тухлена стена. Обърнах се назад. Хийт стоеше под ледения дъжд до дървото, на няколко крачки от камиона. Не задържах поглед върху него. Очите ми се впериха в черните клони на натежалото от лед дърво.

Нещо помръдна между сенките на голите му клони. В главата ми проблесна неясен спомен и аз примигнах няколко пъти, преди да погледна отново натам. Опитах се да си спомня къде бях виждала подобно нещо. Внезапно тъмнината се раздвижи... промени се... аз различих сянката и ахнах. Неферет! Държеше се здраво за заледения клон, онзи, който почти лежеше на покрива на депото. Очите ѝ светеха в червено и косата ѝ се мятеше диво около нея, като подхваната от ураганен вятър.

Тя ми се усмихна, но усмивката ѝ беше толкова зла, че кръвта във вените ми замръзна. Докато стоях там, ужасена и вцепенена, образът ѝ заплува, затрептя и на мястото на Висшата жрица се появи лицето на огромен гарван-демон. Кацналото на покрива на депото противно създание не можеше да се нарече нито човек, нито животно. Беше отвратителна смесица от двете и ме изпиваше с кървавочервените си човешки очи. Ръцете и краката му също бяха човешки, голи и отвратителни, те стърчаха извратно от гигантското му тяло на гарван. Видях раздвоения му език и потеклата от гнусната му паст блестяща лига и потръпнах от отвращение.

— Зоуи, какво става? — извика Хийт. И преди да му кажа да не мърда, той проследи погледа ми към надвисналите над покрива клони. — Какво е това, мамка му!

Преди да регистрирам ефекта на видяното по лицето му, птицеподобното изчадие премести поглед от Хийт към мен и издиша името ми със страшен нечовешки глас:

— Ззззоуииии! Търсссехме тееее!

Отново се вцепених. Нещо изкрещя в главата ми: „Те са ме търсили?“. Но от устата ми не излезе звук. Нито предупреждение към

Хийт, нито дори надигацият се в гърлото ми писък на изплашено момиче.

— Бащща ми ще бъеде мнооого доволеннн, коггато те отнеса прри него — изсъска изчадието и раздвижи големите си криле, сякаш се готвеше да се спусне и да ме грабне в лапите си.

— Само дето няма да стане! — извика Хийт.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Откъснах ужасения си поглед от гарвана и видях Хийт на две крачки пред мен. Беше извадил пистолета и го насочваше към чудовището на дървото.

— Хилаво човече! — изскърца съществото. — Мислиш ли, че можеш да спреш древната сила с тази играчка?

След това всичко се разви светкавично. Съществото размаха криле, в същото време мускулите ми се раздвижиха и аз хукнах напред. Хийт натисна спусъка и над паркинга се разнесе оглушителен трясък, но демоничното същество се отмести с нечовешка бързина и миг преди куршумът да разцепи въздуха и да се забие в покритото с лед дърво, мястото, където се целеше Хийт, се оказа празно. Гарванът се спусна към Хийт, остриите му нокти се извиха като на хищник и аз си спомних как в съня ми създание, подобно на това, но без физическо тяло, едва не разкъса гърлото ми. Сега гарваните имаха тела и беше ясно, че ако моментално не предприема нещо, с Хийт ще бъде свършено.

Изкрещях и със силата на страха и яростта си скочих към Хийт и го избутах встрани, точно преди гарванът да забие нокти в него, но докопа мен. Не усетих никаква болка, само странен натиск, започващ от върха на лявото рамо, който обхвана цялата горна част на гърдите ми над бюста и достигна до дясното рамо. Силата на удара ме завъртя така, че се оказах лице в лице с гарвана, който кацна на земята с отвратителните си човешки крака.

Той ме съзря и кървавите му очи се разшириха.

— Не! — изкряска с човешки глас той. — Той те иссссска жива!

— Зоуи! Божичко, Зоуи, скрий се зад мен — извика Хийт, докато се бореше да се изправи на крака, но отново се подхлъзна на заледения тротоар.

В същия момент ледената покривка, незнайно как, почервения. Той падна тежко. Гледах го и не можех да си обясня защо. Въпреки че

беше до мен и крещеше неистово, имах чувството, че гласът му идва от дъното на дълъг тунел.

Кръв? Кръв ли е това на тротоара? Колко странно! Отдръпнах съзнанието си от кървавото езеро около нас и извиках:

— Вятър, ела при мен! — Поне ми се стори, че викам, но от устата ми успя да излезе само измъчен шепот. Слава богу, вятърът имаше добър слух, защото веднага се завихри около мен. — Закови това нещо на земята.

Вятърът ми се подчини на минутата и едно възхитително мини торнадо погълна гротескната фигура на птичечовека, чиито криле се оказаха безполезни. Съществуто подви криле с ужасяващ крясък и запристъпва към мен, привело уродливата си глава срещу пронизващия вятър.

— Зоуи! По дяволите, Зоуи! — Хийт се оказа до мен за секунди. Силната му ръка беше на раменете ми и добре, че стана така, защото усещах, че всеки момент ще се срина на земята. Усмихнах му се и с изненада установих, че плача.

— Само секунда. Трябва да приключа с това нещо — казах аз и отново се съсредоточих върху гарвана. — Огън, имам нужда от теб!

Огънят вече беше до мен и затопляше ледения въздух около нас. Вдигнах кървавия си пръст към съществуто, което продължаваше неотклонно да настъпва към нас.

— Изгори го! — изкомандвах без капчица жал.

Заобикалящата ме топлина се промени от нежна вълна до стълб от всепоглъщащ огън. Направляван от волята ми, той се задвижи в посоката, определена от показалеца ми, обгради гарвана и гневните му жълти пламъци го изпепелиха. Въздуха се изпълни с отвратителна миризма на опърлено месо и горящи пера. Помислих си, че ще повърна.

— Ърх! Благодаря ти, огън! Вятър, преди да си идеш, би ли издухал тази воня далеч оттук?

Имах чувството, че произнасям думите на висок глас, но всъщност те излизаха от мен като немощен шепот. Въпреки това елементите ми се подчиниха, което беше добре, защото изведнъж ми се зави свят, заля ме вълна на слабост и аз залитнах към Хийт, неспособна да се държа повече на краката си.

Опитах се да разбера какво става, но съзнанието ми беше така замъглено, че не можех да мисля. Затова реших, че в момента не е толкова важно да разбирам какво става. Чух далечен тропот на бягащи крака и вдигнах поглед към Хийт.

— Помощ! Тук сме! Зоуи има нужда от помощ! — извика той.

Следващото нещо, което си спомням, беше лицето на Ерик до това на Хийт. Страхотно! Сега ще започнат отново да се карат, си помислих, но не стана така. Изразът в очите на Ерик, когато се вгледа в мен, ме накара да се разтревожа за себе си, но по един странен начин сякаш наблюдавах всичко отстрани.

— По дяволите — извика той и пребледня като мъртвец. Без да каже друго, разкъса ризата си (онази готината, с дълги ръкави, марка „Поло“, която носеше при последния ни ритуал), и всички копчета се разхвърчаха наоколо. Зяпнах от изненада. Отдолу се показва тясна, плътно очертаваща всеки мускул на тялото му тениска — разбивач на женски сърца, и трябваше да призная, че изглежда невероятно. Ерик имаше страхотно тяло. Той приклепна от другата ми страна и каза:

— Съжалявам, но сигурно ще те заболи.

Сви ризата си на топка и я притисна към гърдите ми. Преряза ме адска болка и аз изстенах.

— Ох, извинявай, Зо, извинявай! — запелтечи той.

Погледнах надолу, за да видя какво може да боли толкова силно, и изпаднах в шок, когато видях, че цялото ми тяло е в кръв.

— К-какво... — Опитах се да формулирам въпрос, но болката, примесена с нарастващо чувство за вкочаняване, не ми позволи да продължа.

— Трябва да я пренесем при Дарий — каза Ерик. — Той ще знае какво да прави.

— Аз ще я нося — каза Хийт. — Хайде, води ме при този Дарий.

Ерик кимна и направи знак с ръка.

— Да вървим.

Хийт се наведе към мен.

— Трябва да те преместим, Зо. Ако можеш, хвани се за врата ми.

Опитах се да кимна, но движението на главата ми завърши с нов стон. Хийт ме вдигна, притисна ме до гърдите си като дундесто бебе и, залитайки по леда, тръгна след Ерик. Пътуването обратно през тунелите беше кошмар, който няма да забравя никога. Хийт прекоси

сутерена след Ерик. Стигнахме до металната стълба, която водеше надолу, двамата спряха и се разбраха за секунди.

— Ти слез пръв, аз ще ти я подам — каза Хийт.

Ерик кимна и се скри в дупката. Хийт застана на ръба ѝ.

— Съжалявам — ми прошепна. — Знам, че е ужасно за теб. — Целуна ме лекичко по челото, клекна и не знам как, но успя да ме предаде на Ерик, който чакаше долу.

Казвам „не знам как“, защото бях заета да крещя от болка и нямах време да следя какво точно правят двамата. Когато дойдох на себе си, видях Хийт да се приземява на пода на тунела и Ерик ме върна отново в ръцете му.

— Ще изтичам напред да намеря Дарий. Ти продължавай по главния тунел. Не се обръщай, не се отклонявай и застани там, където е най-осветено. Аз ще се върна с Дарий — нареди Ерик.

— Кой е Дарий? — попита Хийт, но се оказа, че говори на празното пространство. Ерик вече беше изчезнал.

— Много по-бърз е, отколкото си мислех. — Опитах се да кажа, но от устните ми излязоха нечленоразделни звуци. Забелязах, че лампата, която бе угаснала точно преди да се изкача горе, свети отново.

— Това е странно — исках да кажа, но вместо това промълвих нещо подобно на „ттттта е сттр“. Поне това успях да чуя между бумтящите удари на сърцето ми в ушите.

— Шшшт — промълви успокояващо Хийт и тръгна възможно най-бързо напред, като внимаваше да не ме разтърсва много, защото това ме караше отново да крещя. — Остани с мен, Зо. Не затваряй очи. Гледай ме, Зо, гледай ме!

Хийт не спираше да говори и говори, което беше наистина изнервящо, защото гърдите ме боляха ужасно и всичко, което исках, беше да затворя очи и да заспя.

— Искам да спя — промълвих.

— Сега не е време за сън, скъпа. Искаш ли да си представим, че сме във филма „Титаник“, който ти гледа поне хиляда пъти? Нали се сещаш, онзи, с Леонардо ди Тъпако.

— Ди Каприо — прошепнах, ядосана, че след всичките тези години Хийт все още не може да ми прости залитането по Леонардо като дете. Тогава го наричах „гаджето ми Лео“.

— Както и да е — продължи той. — Помниш ли, когато веднъж ми каза, че ако беше Роуз, никога нямаше да ме изпуснеш? Хайде да изиграем онази сцена. Представи си, че аз съм онова педерастче Ди Каприо, а ти си Роуз. Ти трябва да не сваляш поглед от мен и да ме държиш здраво, иначе ще ме изпуснеш и аз ще се превърна в огромен плод и много замръзнал сладолед за обратни.

— Кретен! — успях да прошепна.

Хийт се ухили.

— Не ме пускай, Роуз. Не ме пускай.

Възстановката беше тъпа идея, но признавам, че се закачих. Първия път, когато гледах „Титаник“, си изплаках очите точно на това място от филма (и като казвам, че си изплаках очите, беше точно така — с тресене на рамене, течащи сополи и хълцане — изобщо, пълна програма). Онази глупачка Роуз каза, че никога няма да го пусне, но направи точно това. Не можеше ли да се посмести малко и да вземе Лео (Джак) при себе си на онази дъска? Имаше достатъчно място, видях добре.

И докато замъгленото ми съзнание кръжеше около тази разбиваща сърцето сцена от любимия ми филм, Хийт продължаваше да ме държи здраво в ръцете си и да тича.

Тъкмо направи плавния завой на тунела, когато Ерик изникна пред нас. Дарий беше до него. Хийт спря и чак тогава чух колко тежко диша. Хм, запитах се разсеяно, дали не трябва да се засрамя от теглото си.

Дарий ми хвърли един поглед и веднага се разпореди.

— Ще я занеса в стаята на Стиви Рей. Ще стигна там много по-бързо от вас, но ми трябва помощта на този човек, така че, Ерик, покажи му накъде да върви. След това извикай близначките и Деймиън. Събуди и Афродита. Може да ни потрябва. — После се обърна към Хийт. — Аз ще взема Зоуи.

Хийт се поколеба за миг. Явно не искаше да ме остави. Каменният израз на лицето на Дарий се смекчи.

— Не се страхувай, човеко. Аз съм син на Еребус и ти давам дума, че ще я пазя.

Хийт ме предаде неохотно в силните му ръце. Воинът ме погледна в очите и каза:

— Ще се движа много бързо. Довери ми се.

Кимнах едва и макар да знаех какво следва, ахнах от възхищение, когато Дарий полетя напред с такава скорост, че всичко около нас изгуби очертанията си и се сля в едно. Веднъж вече бях станала свидетел на удивителната му способност на практика да се телепортира от едно място на друго, но сега номерът беше също толкова зрелищен и спиращ дъха. Стори ми се, че са минали няколко секунди, когато Дарий се закова пред входа на стаята на Стиви Рей, дръпна завесата и влезе вътре. Стиви Рей седна в леглото и разтърка очи, после ни погледна тъпо. Изведнъж устата ѝ се отвори от изненада и тя скочи от леглото.

— Зоуи! Какво стана?

— Гарваните демони — отвърна Дарий. — Би ли разчистила онази маса?

Стиви Рей избута с едно движение всичко от масата до леглото. Искях да ѝ кажа да не разхвърля всичко по земята, защото бях сигурна, че е счупила поне две чаши и видях как DVD дискове се разхвърчаха из цялата стая, но гласът не ми се подчини. Отказах се и съсредоточих всичките си сили в опита си да не умра от ужасната болка, която прерязваше на две горната част на тялото ми, докато Дарий ме поставяше на масата.

— Какво ще правим сега? Какво ще правим? — попита няколко пъти Стиви Рей и се разплака. Заприлича ми на изгубено дете.

— Хвани ръката ѝ. Говори ѝ нещо. Не ѝ позволявай да изпадне в безсъзнание — каза Дарий, отвори един комплект за първа помощ и започна да вади нещата оттам.

— Зоуи, чуваш ли ме?

Усещах, че Стиви Рей държи ръката ми, но гласът ѝ идваше някъде от километри. Трябваша ми нечовешки усилия, за да прошепна едно „да“.

Тя стисна ръката ми.

— Ще се справиш, Зоуи! Чуваш ли ме? Нищо няма да ти се случи, защото какво бих правила тогава аз... — Гласът ѝ се изгуби сред риданията, но тя превъзмогна сълзите и продължи: — Не може да умреш сега, Зоуи! Ти винаги си вярвала в мен и затова аз се опитвах да бъда доброто момиче, за което ме мислиш. Страх ме е, че без теб доброто ще си иде от мен и аз ще се предам на мрака. Освен това има толкова неща, които трябва да ти кажа. Важни неща.

Исках да ѝ се скарам да не циври като глупачка и да не говори дивотии, защото нямах намерение да ходя никъде, но през болката и вкочаняването в мен се зароди странно чувство. Единственият начин да го опиша е да го сравня с чувството, че не е справедливо. Това, което беше станало и ставаше с мен, не беше справедливо и новото усещане, повече от кръвта и повече от страха в очите на приятелите ми, ме убеди, че нещата наистина отиваха на зло и аз може би наистина се бях запътила за някъде.

Изведнъж болката изчезна и аз реших, че ако това означава да умреш, е сто пъти по-добре от онази адска болка.

Хийт връхлетя в стаята, дойде до мен и хвана ръката ми. Дори не погледна към Стиви Рей.

— Как си? Държиш ли се? — попита той и махна нежно влажните кичури от лицето ми.

Опитах се да се усмихна, но той изглеждаше толкова далеч от мен, че се усъмних дали усмивката ми ще достигне до него.

Малко след това дотичаха и близначките. Крамиша ги следваше по петите.

— Ох, не! — Ерин спря на няколко крачки пред мен и запуши уста с ръка.

— Зоуи? — погледна ме объркано и Шоуни. Очите ѝ пробягаха по окървавеното ми тяло и тя избухна в сълзи.

— Не изглеждаш добре — поклати глава Крамиша. — Никак даже. — Замълча за момент. Очите ѝ се преместиха към Хийт, който не откъсваше поглед от мен. Толкова се тревожеше, че и бял слон да беше влязъл в стаята и да се бе разтанцувал, пак нямаше да забележи.

— Това не е ли онзи човек, дето беше тук и преди? — попита Крамиша.

Не знам защо, но освен тялото си, което сякаш вече не ми принадлежеше, усещах всичко останало, което ставаше в стаята, болезнено ясно. Близначките се държаха за ръце и плачеха толкова силно, че им потекоха сополи. Дарий все още ровеше из комплекта за първа помощ. Стиви Рей продължаваше да потупва ръката ми и се мъчеше (без успех) да задържи сълзите си. Хийт ми рецитираше безсмислени откъси от „Титаник“. Всички бяха съсредоточени в мен, с изключение на Крамиша. Тя поглъщаше с гладни очи Хийт. Малките камбанки започнаха да звънят предупредително в главата ми и аз

поведох истинска битка, за да възвърна контрола върху тялото си. Трябваше да предупредя Хийт да се пази. Трябваше да му кажа да се маха оттук, преди да му се е случило нещо лошо.

— Хийт! — успях да промълвя.

— Тук съм... Нямам намерение да мърдам от теб.

Въздъгнах наум. Хийт и героичните му пози бяха много сладки, но се страхувах, че няма да го опазят от червените хлапета на Стиви Рей.

— Хей, ти не си ли онова човешко същество, дето беше тук преди няколко дни? — доближи се до него Крамиша, решила да го попита директно, след като не получи отговор от нас. Очите ѝ се спряха върху червената му драскотина и това ми се стори обезпокоителен знак. Аз ли бях единствената, която подушваше опасност в напрегнатия ѝ поглед?

— Дарий! — произнесох едва. За моя радост воинът вдигна глава от комплекта и ме погледна. Аз преместих очи от него към Крамиша, която вече се приближаваше все по-близо до Хийт, и той ми кимна с разбиране.

— Крамиша! Напусни веднага стаята! — изкомандва воинът.

Тя се поколеба, после премести червените си очи от Хийт и ги забодде в мен.

— Махай се — изрекох само с устни.

Погледът ѝ не се промени, но тя кимна и бързо напусна стаята.

В този момент Афродита повдигна със замах одеялото на входа и влезе.

— По дяволите! Този моя... обвързана е истински трън в задника! Стиви Рей, не можеш ли да си затвориш устата и да държиш пикливите си емоции под контрол? Покажи поне малко уважение към онези от нас, които имат такъв махмурлук, че ако се случи на някоя въшка като теб, например...

Най-последно успях да фокусира размътения си поглед, поне до толкова, че да ме види. Лицето ѝ, и без това бледо и с хлътнали очи, пребледня като корема на умряла риба.

— Богиньо! Ау, Зоуи! — Тя се втурна към мен. Главата ѝ се затресе напред-назад, напред-назад. — Ох, Зоуи, не съм виждала такова нещо — призна си искрено тя. — Никога, никога. Точно като в

първото ми видение за теб. Второто не ми показваше, че ще бъдеш разкъсана. Във второто ти се давеше. Не! Това не е правилно.

Опитах се да кажа нещо, но тя вече бе насочила вниманието си към Хийт.

— Ти! Какво правиш тук, да те вземат мътните?

— Аз... дойдох да видя дали е добре — заекна Хийт, явно стреснат от нападателността ѝ.

Афродита отново поклати глава.

— Не, точно ти не бива да си тук. Това не е правилно. — Тя замълча и го изгледа с присвити очи. — Ти ѝ причини това, нали?

Очите на Хийт се напълниха със сълзи.

— Да, мисля, че аз съм виновен.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Деймиън, Джак и Ерик влязоха в стаята, следвани от Дукесата. Джак ме погледна, изписка като момиче и припадна. Деймиън успя да го хване навреме, за да не си разбие главата в пода. Остави го да легне на леглото на Стиви Рей, а малкият объркан лабрадор започна да вие нещастно и да мести големите си изплашени очи от него към Деймиън, мен и обратно към Джак. Деймиън се присъедини към групата, която ме бе наобиколила. Ерик също беше до мен. Дарий влезе в кръга, разделяйки хлапетата, сякаш беше Мойсей, прокарващ път през морето за своите хора, и се обърна към Афродита.

— Хлапетата трябва да образуват кръга и да призоват елементите да помогнат на Зоуи — каза той.

Тя кимна, докосна леко челото ми и раздаде заповеди на останалите.

— Хей, вие от кокошарника, заемете местата си! Хайде да се справим с този кръг.

Шоуни и Ерин примигаха възмутено. Деймиън заговори през сълзи:

— Аз... аз не знам накъде е изток.

Стиви Рей стисна ръката ми, после я пусна и каза:

— Аз знам. Винаги знам къде е север, така че не е проблем да ти покажа и изток.

— Разположете кръга около масата — каза Дарий. — И ми дайте един чаршаф от леглото.

Деймиън грабна горния чаршаф от леглото на Стиви Рей, прошепна в ухото на събудилия се Джак, че всичко ще е наред, и го подаде на воина. По бузите на Джак потекоха сълзи.

— Остани с нас, жрице — каза Дарий, после се обърна към Хийт и Ерик. — Продължавайте да ѝ говорите.

Ерик хвана току-що пуснатата от Стиви Рей ръка и вплете пръсти в моите.

— Тук съм, Зо — каза тихо. — Слушай, трябва да се справиш с това. Ние имаме нужда от теб. — Красивите му сини очи срещнаха моите. — Аз имам нужда от теб и съжалявам за държанието си там, горе.

Хийт вдигна другата ми ръка към устните си и я целуна леко.

— Зи, казах ли ти, че повече от два месеца не съм пил нито глътка?

Беше адски странно да видя и двамата си приятели до мен. Бях доволна, че вече не се бият в гърдите като горили, но разбихах, че явлението не предвещава нищо добро. То можеше да означава само едно — че съм по-зле, отколкото предполагах.

— Това е хубаво, нали? Че спрях да пия? — погледна ме той.

Опитах се да му се усмихна. Това наистина беше хубаво. Защото причината да скъсам с него, преди да бъда Белязана, беше именно неговото пиене. Той беше започнал да губи контрол и...

Дарий махна навитата на топка риза на Ерик от гърдите ми, разкъса с един замах горната част на роклята ми и аз усетих студения влажен въздух върху напоената си с кръв кожа.

— Божичко, не! — извика Ерик.

— Мамка му! — Главата на Хийт се затресе напред-назад. — Това е гадно. Много гадно. Никой не може да живее с...

Допуснах грешка и погледнах надолу. Добре, че нямах сили да крещя. Видях дългата разкъсана рана, която започваше от лявото ми рамо, пресичаше гръдния кош няколко сантиметра над гърдите ми и завършваше в кожата на дясното рамо. Разрезът беше дълбок, с разкъсани краища. Ръбовете на кожата ми се бяха обърнали и отвътре се подаваха мускули, мазнини и месища, каквито се бях надявала никога да не видя. От ужасната рана бликаше кръв, но не толкова, колкото очаквах. Дали защото по-голямата част беше вече изтекла? По дяволите! Сигурно беше точно заради това, защото усещах, че се задъхвам и започнах да поемам въздух на малки истерични глътки.

— Зоуи, гледай в мен! — заговори Ерик.

Дарий забеляза, че гледам раната, и побърза да притисне към нея голямо парче марля. Ерик хвана брадичката ми, извъртя я и ме принуди да го погледна.

— Ще се справиш, Зо. Трябва да се справиш.

— Да, Зи. Само не гледай надолу — додаде Хийт. — Нали си спомняш какво ми казваше, когато се контузех на игрището? Казваше ми: „Не го гледай и няма да те боли толкова“.

Ерик пусна брадичката ми и аз успях да кимна. Ако можех да говоря, щях да кажа и на двамата: По дяволите, не! Не бих я погледнала повече за нищо на света. Вече ме бе изплашила до смърт. Нямахме защо да си изкарвам ангелите за втори път.

— Заемете се с кръга — заповяда Дарий.

— Готови сме — отвърна Деймиън.

Огледах се (като старателно избягвах да гледам към гърдите си) и видях, че Деймиън, Стиви Рей и близначките са заели позиции.

— Тогава започвайте, в името на богинята! — извика Дарий.

Настъпи неловка тишина. След дълго мълчание Ерин се престаши.

— Досега винаги Зоуи е водела. Ние не знаем как.

— Аз ще го направя. — Афродита влезе в кръга и се приближи към Деймиън. Той я погледна и дори и аз с размътения си поглед видях съмнение в очите му, но тя продължи уверено. — Не е необходимо да си новак или възрастен вампир, за да призовеш елементите. Трябва само да си свързан с Никс. Аз съм свързана с нея. — Огледа всички поред и добави: — Но вие трябва да ме подкрепите.

Деймиън ме погледна въпросително. Усилието изсмука и последните ми сили, но успях да му кимна утвърдително. Той ми се усмихна и на свой ред ми кимна.

— Аз съм с теб — каза на Афродита.

Тя премести поглед към близначките.

— И ние сме с теб — отвърна Ерин и за двете.

Накрая Афродита се обърна към Стиви Рей, която избърса сълзите си, усмихна ми се широко и ѝ каза:

— Афродита, ти ми спаси два пъти живота. Вярвам, че ще направиш същото и за Зоуи.

Лицето на Афродита пламна, брадичката ѝ се вирна нагоре, раменете ѝ се изпънаха и разбрах, че за пръв път от много време тя се чувстваше част от групата.

— Добре, хайде да го направим! Започваме с първия елемент, онзи, който прегръщаме още с първата глътка въздух и той остава в нас до последната. Призовавам вятъра в нашия кръг.

И аз видях със собствените си очи как неочакван ветреца повдигна косите на Афродита и Деймиън. По лицето на Афродита се изписа израз на облекчение. Тя се премести по часовниковата стрелка на кръга и застана пред Шоуни.

После престанах да им обръщам внимание... или вниманието ми намаля, всичко пред мен се умали, по краищата на взора ми затрептяха черни сенки, сякаш бях в тунел.

— Зоуи, чуваш ли ме? — попита Дарий и сложи нов топ марля върху гърдите ми.

Не успях да отговоря. Главата ми олекна, но останалата част от тялото ми натежа като камък. Предполагам, че бих се чувствала по същия начин, ако някакъв тъпак реши да паркира огромния си тир отгоре ми.

— Зо — чух гласа на Ерик. — Зо, погледни ме!

— Зоуи? Зоуи! — Хийт щеше да се разплаче отново всеки момент.

Исках да кажа нещо, за да ги успокоя, но мускулите на устните ми не ми се подчиниха. Имах чувството, че наблюдавам отстрани цялата сцена. Можех да гледам, но не можех да участвам.

— Всички елементи, освен Духа са призовани — каза Афродита и погледна Дарий, който стоеше до нея. — Този елемент винаги е призоваван от Зоуи и се чувствам малко неудобно да застана на нейно място.

— Призови го — насърчи я воинът. Хвърли бърз поглед към мен, после огледа застаналите в кръг хлапета. — Съсредоточете силата на елементите си върху Зоуи. Мислете как я изпълвате със сила, топлина и живот.

Чух като в просъница, че Афродита призовава Духа, въпреки че не усетих прилива на енергия, който обикновено ми носеше появата му. Но почувствах лека топлина и за секунда ми се стори, че подушвам аромата на дъжд и на окосена трева, но всичко продължи съвсем за кратко, после тъмната рамка около визията ми стана още по-плътна.

— Ти ли си човекът, с когото Зоуи беше обвързана? — чух Дарий да пита приятеля ми. Чувах думите, но не разбирах за какво говорят.

— Да — отвърна Хийт.

— Добре. Твоята кръв ще ѝ подейства по-добре от тази на Афродита.

— Това е първата добра новина, която чувам през последните няколко часа — подсмръкна Афродита и избърса с опакото на ръката си бликналите от очите ѝ сълзи.

— Ще позволиш ли на Зоуи да пие от теб?

— Естествено — отвърна Хийт. — Само ми кажи какво трябва да направя.

— Седни тук. Вземи главата ѝ на коленете си. После ми подай ръка — нареди му Дарий.

Хийт седна накрая на масата и с помощта на Ерик и Дарий главата ми скоро усети топлината на скута му, като че ли бях върху жива възглавница. После си подаде ръката и воинът вампир я хвана здраво. Бях прекалено замаяна и осъзнах какво правят чак когато Дарий се пресегна зад себе си и взе ножица, нож, тирбушон или каквото там беше, от комплекта за първа помощ, отвори го и вкара острието в меката кожа на вътрешната страна на ръката на Хийт.

Миризмата на кръвта му ме обгърна като сладка мъгла.

— Притисни устните ѝ върху това — каза Дарий. — Накарай я да пие.

— Хайде, Зоуи. Пийни малко. Ще се почувстваш по-добре.

Съзнанието ми знаеше, че Ерик стои до мен и ме гледа заедно с най-добрите ми приятели. При нормални обстоятелства никога не бих направила това, което всъщност направих, независимо от изкусителния аромат, който се разнасяше от Хийт.

Но обстоятелствата дори не напомняха на нормалните и когато той притисна ръката си до устните ми, аз отворих уста, забих зъби дълбоко в плътта му и засмуках. Хийт изстена и обви раменете ми с другата си ръка. Светът изведнъж се сви до мен и него, когато кръвта му избухна в тялото ми. Още първата глътка проясни съзнанието ми, а заедно с това дойде и болката. Беше толкова силна, че бях готова да отдръпна устни от него, ако не бяха силните му ръце. Той ме притисна към себе си и прошепна:

— Не! Не бива да спиращ сега! Ако аз мога да изтърпя това, значи можеш и ти.

Знаех, че зъбите ми не му причиняват болка, по-силна от обикновеното леко гъделичкане, което изпитваха вампирът, докато се хранеше, и неговата жертва. Имаше нещо друго. Още с първата глътка ние отново се обвързахме. Разбрах го веднага, въпреки състоянието, в

което се намирах. Заедно с кръвта му бях поела и част от него, и двамата изплетохме за миг онази вълшебна материя, която беше в основата на привличането между човек и вампир. Вплетохме здраво плътта и душите си и изгъкахме общата си дреха, подчинени изцяло на тази древна, древна зависимост. Всъщност аз не само пиех от него. Аз се хранех като диво животно, водено от инстинкта за оцеляване. И станал неотделима част от мен, Хийт усещаше болката, нуждата и страха ми — всичко, което физическото ми тяло, изправено пред фаталния завършек, не можеше да изкаже. Но неговата кръв промени нещата. Вля живот в мен, извади ме от смъртоносния шок и ме хвърли директно в пламъците на болката и съзнанието, че съм на една крачка от смъртта.

Осъзнах всичко това и изскимтях като пребито куче. Продължих да пия от него, но душата ми стенеше, защото знаех какво му причинявам. Естествено, той също разбра какво чувствам и колко много съжалявам, че го карам да страда.

— Всичко е наред. Всичко е наред. Наистина не е толкова зле — прошепна в ухото ми със стиснати зъби, преодолявайки жестоката смес от болка и наслада.

Нямам представа колко време измина, докато осъзная, че въпреки непоносимата болка в гърдите, тялото ми се затопли и усети милувката на вятъра, който донесе аромата на пролетен дъжд и прясно окосени ливади. Духът ми също укрепна, кръвта на Хийт ми даде достатъчно енергия, за да приема целебната помощ на елементите. Те успокоиха измъченото ми тяло и дадоха покой на душата ми.

Някъде по това време разбрах, че вече не чувам гласа на Хийт. Отворих очи и го погледнах. Той се наклони напред и щеше да се свлече върху мен, ако железните ръце на Дарий не бяха хванали раменете му. Очите му бяха затворени, лицето му доби цвета на тебешир.

Моментално отдръпнах устни от ръката му. Хийт! Божичко, дали не го убих? Изплашена, аз се опитах да седна, но болката ме преряза и спря движението ми.

— Човекът е добре, жрице — успокои ме Дарий. — Сега затвори раната му, за да не губи повече кръв.

Машинално прокарах език по разреза и по голямата рана, която му бях направила, докато забивах зъби в него, като не спирах да

повтарям наум: „Моля те, Хийт, спри да кървиш, спри да кървиш!“. Когато прибрах език, раната от ножа и белезите от зъбите вече не кървяха.

— Може да разпуснеш кръга — каза Дарий и погледна към Афродита, която ме зяпаше с неприкрито любопитство.

„Виж — исках да ѝ кажа, — има различни видове обвързване. Връзката между мен и Хийт няма нищо общо с тази между теб и Стиви Рей.“ Но не успях да събера сили, за да отворя уста. Всъщност няхах желание да се изправя пред милионите въпроси, които без съмнение тя имаше към мен. Освен това видях, че преди да се обърне към приятелите ми, да благодари на всеки от тях и да освободи елементите, тя изпрати изпълнена с обещания усмивка към Дарий и си спомних, че първото обвързване с Хийт бе прекъснато в мига, когато си легнах с Лорън. Ясно беше, че този, който щеше да се бори с въпросите ѝ, е Дарий. И по трепетния поглед, с който ѝ отвърна на усмивката, разбрах, че този разпит ще му бъде много по-приятен отколкото на мен.

Докато ухилената до уши Афродита затваряше кръга, воинът се зае с Хийт.

— Ерик, помогни ми да го сложим на леглото — каза той.

С каменно лице Ерик вдигна главата ми от коленете на Хийт, пренесе го с помощта на Дарий до леглото и го остави на наскоро овакантеното от Джак място (който гледаше всичко с широко отворени очи и трескаво галеше главата на Дукесата). Дарий се съжали над него и му предложи:

— Джак, иди да си намериш нещо за ядене. Ох, и намери още от виното на Венера. И предупреди червените хлапета да стоят настрана от Хийт — добави бързо, преди Джак да кимне и да офейка от стаята с Дукесата по петите си.

— Те няма да го атакуват — каза Стиви Рей, дойде до мен и хвана ръката ми. — Особено сега, когато отново е обвързан със Зоуи. Кръвта му вече не мирише хубаво.

— Сега нямам време да проверявам теорията ти — тросна ѝ се Дарий. Приблужи към мен, огледа отново раната и кимна доволно. — Добре, кръвта е спряла.

— Ще се доверя на думите ти. Не искам да поглеждам натам — казах аз. Бях на седмото небе, че гласът ми се бе възвърнал, въпреки че

беше слаб и трепереше. Погледнах към приятелите и се усмихнах. — Благодаря ви за кръга!

Всички закимаха и ме наобиколиха.

— Не! — вдигна ръка Дарий и спря ентусиазма им. — Трябва ми пространство, за да работя на спокойствие. Афродита, намери от онзи комплект готовата превръзка и ми я донеси.

— Хей, спрях ли да умирам? — попитах го аз.

Воинът вдигна поглед от раната към мен и аз видях облекчение в очите му, което ми каза ясно колко близо съм била до смъртта.

— Няма да умреш... — каза той и остана с отворена уста, сякаш имаше да каже още нещо.

— Но? — погледнах го уплашено аз.

— Няма никакво, но — каза бързо Стиви Рей. — Ти няма да умреш и точка.

Продължих да гледам Дарий и той най-последно довърши изречението си:

— Но за да се възстановиш напълно, ти трябва повече помощ, отколкото аз мога да ти дам.

— Какво имаш предвид под „повече помощ“? — попита Афродита и се приближи, стиснала в ръка набор от странно изглеждащи превързочни материали.

Дарий въздъхна.

— Раната е жестока. Човешката кръв ѝ спаси живота, като замести изгубената ѝ кръв и я подсили достатъчно, за да може да приеме помощта на елементите, но дори и Зоуи не би могла да се възстанови с такава дълбока рана. Все още е новачка, но дори да беше зрял вампир, не би могла да се изправи на крака с рана като тази.

— Но сега изглежда по-добре и разговаря с нас — възрази Деймиън.

— Хей, аз съм тук и ви чувам — обадох се аз.

Дарий кимна.

— Това е добре, но раната трябва да се зашие, за да може да се затвори и заздравее.

— Ами тези? — Афродита вдигна превръзката. — Няма ли да помогнат?

— Това е само временно решение. Трябва ѝ истински шев.

— Тогава ме заший. — Опитах се да покажа смелост, въпреки че при мисълта за голямата игла ми се прииска да повърна, да се разплача или и двете.

— В комплекта няма конци — обясни Дарий.

— Не може ли да намерим отнякъде? — попита Ерик, като гледаше навсякъде, но не и в мен. — Мога да отида с камиона на Хийт до някоя болница и Стиви Рей да наложи нейния психически контрол на лекарите там. Ще донесем, каквото трябва, и ще можеш да я зашиеш.

— Да, можем да свършим тази работа. Ако искате, мога дори да ви доведа доктор. После ще изтрием паметта му и ще го върнем — предложи Стиви Рей.

— Добре, Стиви Рей, това може и да става — казах, леко притеснена, че си говорим за отвличане и промиване на мозъци. — Но на мен не ми харесва.

— Проблемът не е толкова прост — отвърна Дарий.

— Я ми обяснете какво му е сложното — повдигна се на лакът Хийт. Макар и в ужасно състояние, той намери сили да ми се усмихне.

— На Зоуи ѝ трябва повече от лекарска грижа. Тя трябва да бъде сред възрастни вампири, за да прескочи трапа.

— Чакай малко — обадох се аз. — Нали каза, че съм свършила с умирането?

— Да, що се отнася до конкретната рана. Но ако не си сред сборище от вампири, което значи повече от един, двама или трима от нас, щетите, нанесени на организма ти, ще те оставят без енергия и тялото ти ще започне да отхвърля Промяната. — Воинът замълча за момент, за да даде възможност на мозъците ни да смелят казаното, после продължи тихо: — И ще умреш от това. Може да се завърнеш при нас като Стиви Рей и останалите червени хлапета, но може и изобщо да не се върнеш.

— Или да се завърнеш като оня ненормалник Старк и да ни избиеш — добави Афродита.

— Така че просто нямаш друг избор — продължи Дарий. — Трябва да те върнем в „Дома на нощта“.

— Отврат! — простенах аз.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Но тя не може да се върне. Калона е там — поклати глава Ерин.

— Да не споменаваме за гарваните демони — добави Шоуни.

— Нали един от тях ѝ причини това? — намеси се и Ерик. — Така ли беше, Хийт?

— Да. Чудовището беше отвратително — кимна Хийт.

Видях, че надига една кутия с бира, която Ерик му подаде, докато го гледаше как се тъпче с „Доритос“. Зарадвах се за него. Изглеждаше много по-добре, почти приличаше на себе си, което доказва, че „Доритос“ и бирата наистина са здравословни храни.

— Може да я нападнат отново, затова си мисля, че ако я върнем там, няма да е безопасно за нея. Така ще им дадем възможност да я довършат — каза Ерик.

— Може и да не стане така — замислих се аз. — Гарванът не ме нападна, не и с умисъл. Искаше да атакува Хийт и аз му се изпречих на пътя. Всъщност се ужаси, когато видя, че ме е наранил.

— Защото каза, че баща му те е търсел — кимна Хийт. — Сега си спомням ясно. Той направо полудя от страх, че те е наранил. Зоуи, много съжалявам! Едва не умря заради мен.

— Казах ли ти аз? — извика в лицето му Афродита. — Всичко е станало по твоя вина. Не трябваше да си там!

— Споко, Афродита — извиках. Искях да вдигна ръка, за да я накарам да замълчи, но Дарий ме спря с едно „не мърдай“. И беше прав, защото наистина болеше много, когато се движех. Затова реших да зарежа жестовете и да се справя само с думи, което щеше да бъде трудна работа. — Продължаваш да нападаш Хийт. Какво толкова ти е направил?

Тя ме погледна и мога да се закълна, че се смути... Афродита се смути!

— Какво става, Афродита? — изгледах я строго. Вместо нея чух Стиви Рей да въздъхва и да казва:

— Става й. Нали е момичето с виденията, дето знае всичко? Само че този път се оказа на тъмно.

— Я не ровичкай в мозъка ми! — ядоса се Афродита.

— Ами тогава отговори на въпроса на Зоуи. В момента е прекалено зле, за да го изкара сама от главата ти — сви рамене Стиви Рей.

Афродита й обърна гръб и замънка:

— Просто очаквах да знам, ако ще умираш. Това е всичко.

— Ха! — възкликнах от името на всички, които я гледаха с ням въпрос.

Тя въздъхна.

— Знаеш много добре, че имах две видения за твоята смърт, така че е съвсем естествено да знам, ако ти е дошъл краят. Най-малкото, трябваше да има някакъв знак. Но Никс не ми изпрати друго видение и предположих, че футболистчето е объркало нещата. Богинята не е очаквала той да се появи тук. — Тя изгледа злобно Хийт и поклати глава. — Какво си ти, за бога? Изпълняваш някакви специални задачи или какво? Забрави ли, че миналия път, когато беше тук, за малко не те убиха?

— Да, но Зоуи ме спаси, затова реших, че ако нещата отново тръгнат на зле, тя пак ще се превърне в супер герой и всичко ще е наред — отвърна нещастно Хийт. Сладкото глуповато изражение беше изчезнало от лицето му и сега ми заприлича на хлапе, на което току-що са откраднали рождения ден. — Но не мислех, че ще стана причина гадните същества почти да убият Зоуи.

— А казват, че футболистите не мислели. И как стигна до това брилянтно умозаключение? — извъртя саркастично устни Афродита.

— Хайде, стига вече — намесих се аз. — Хийт, не си виновен ти, че за малко не умрях, а онзи гарван. Мислиш ли, че бих се забъркала в това по своя воля? Да не съм луда?

— Но аз... — започна той.

Аз го прекъснах:

— Хийт, дори и да не беше дошъл, все някога щях да подам глава навън. Гадното птицеподобно каза, че ме издирват, което означава, че рано или късно щяха да ме намерят и щеше да се наложи да се бия с тях. Точка по въпроса. И, Афродита, не е задължително да знаеш всичко само защото имаш видения. Понякога нещата се случват

непредвидено. Набий си го в главата и стига с тази твоя злоба. Освен това тук не става дума само за гарваните демони. Преди да ме нападне, той изглеждаше като Неферет.

— Какво? — ахна Деймиън. — Как може да е изглеждал като Неферет?

— Нямам представа, но се кълна, че когато погледнах нагоре, тя беше там. Усмивката ѝ беше зловеща, направо ме побиха тръпки. Примигнах и когато погледнах отново, беше изчезнала, а на нейно място стоеше онзи гарван. Само това знам.

Знаех, че има още нещо, което трябва да си спомня от случилото се, но мозъкът ми се замъгли от болката и аз се отпуснах върху възглавницата, изтощена до смърт.

— Трябва да я върнем в „Дома на нощта“ — настоя Дарий.

— И да я хвърлим в лапите на Неферет? Не ми звучи много разумно — начумери се Хийт.

— Въпреки това тя трябва да е там — каза Дарий.

— Няма ли друг начин? — погледнах го аз.

— Не, ако искаш да живееш.

— Тогава трябва да я върнем в училището — заключи Деймиън.

— Страхотно, няма що! Да им я поднесем на тепсия, защото чудовищата и Неферет я искат точно там — извика Афродита.

Вгледах се в нея и разбрах, че зад злобната маска, която носеше като броня, се криеше искрена тревога за мен. Беше изплашена и не можех да я виня за това. Аз също се страхувах — за себе си и за приятелите си. По дяволите, страхувах се за целия скапан свят.

— Те ме искат там, но ме искат жива — казах тържествено. — Това означава, че преди да ми направят нещо друго, първо ще ме излекуват.

— Нали не си забравила, че лечителят в „Дома на нощта“ се нарича Неферет — попита Деймиън.

— Разбира се, че не съм — подразних се аз. — Просто се надявам, че Калона ще запази живота ми.

— Ами ако ти направят нещо ужасно, след като те излекуват — прошепна Афродита.

— Тогава ще се наложи да дойдете и да ме спасите — отвърнах.

— Ъъ... Зоуи — заекна Деймиън. — Говориш така, сякаш се каниш да се върнеш там сама. Тая няма да стане.

— Да, няма начин — добави Ерин.

— Няма да те оставим — долетя като ехо гласът на Шоуни.

— Ние сме с теб. — Това беше Джак.

— Точно така. Няма да се делим — каза Стиви Рей. — Спомни си, че единственото общо между виденията на Афродита беше, че и двата пъти си сама. Не бива да те оставяме сама.

— Не можем всички да се върнем там — разкъса единството Ерик.

— Виж, Ерик — подсмихна се Афродита, — всички разбираме, че си умираш от ревност, като гледаш гаджето ти да пие кръв от друг. Сигурно не ти е лесно, но трябва да се научиш да търпиш, когато нещата са сериозни.

Ерик се направи, че не я чува. Погледна ме и аз забелязах, че отново, за пореден път, е бръкнал в торбата с номерата си и е извадил маската на непознат. Взрях се внимателно в него, но не открих и грам от момчето, което само преди час ме бе пожелало толкова силно, че страстта му ме бе изплашила. Но също така нямаше и следа от онзи ревнив неандерталец, който искаше да насини задника на Хийт и да ме командва като куче. Беше прикрил и двете версии на себе си толкова успешно, че започнах да се питам кой, по дяволите, е истинският Ерик.

— Стиви Рей не може да се върне с теб. Ако отиде, кой ще остане да наглежда червените хлапета? Афродита също не може да дойде. Тя е човек и, колкото и да ми се ще някой да я изяде, предполагам, че ти и Никс предпочитате да я запазите цяла.

— Преди този фукльо да изгърси още нещо, искам да ти заявя, че идвам с теб, каквото и да става — каза Хийт.

Ерик дори не мигна:

— Иди и тъпият ти задник ще бъде излапан дори по-бързо от този на Афродита. А като добавка, вероятно и Зоуи ще бъде убита този път наистина. За нея няма спор, тя трябва да се върне, защото иначе ще умре, но мисля, че единствено Дарий трябва да отиде с нея. Всеки друг поема огромен риск. Ще бъде затворен в „Дома на нощта“ и вероятно убит.

Залата гръмна от възмущение при лишеното от нормални емоции изказване на Ерик.

— Приятели... приятели — опитах се да ги надвикам, но не ми бяха останали сили.

— Тишина! — заповяда Дарий и всички най-после замлъкнаха.

— Благодаря — усмихнах му се аз, после се обърнах към другите. — Мисля, че Ерик е прав. Всеки, завърнал се с мен, ще бъде в опасност, а аз не искам да ви губя.

— Няма ли да сте по-силни, ако сте заедно? — попита Хийт.

— Да, по-силни ще сме — отговори Деймиън.

— Така си и мислех — кимна на себе си Хийт. — Защо тогава онези, които са в специални отношения с природните стихии, не отидат със Зоуи?

— Ние го наричаме връзка — обясни Деймиън. — Но иначе съм напълно съгласен с теб. Трябва да запазим кръга цял.

— Няма начин — възрази Дарий. — Стиви Рей трябва да остане с червените хлапета. Ако я затворят в училището или пък я убият, сигурни ли сме, че присъствието на Ерик като единствен, преминал през Промяната вампир, ще е достатъчно, за да ги държи в добро здраве и под контрол? В случай че никой, освен мен и Зоуи не е забелязал, държа да ви обърна внимание, че Крамиша не беше в състояние да се контролира около Хийт. Ако Стиви Рей не е тук, ефектът може да е катастрофален. Както виждате, кръгът не може да остане цял.

— Чакай, може и да може — замисли се Афродита.

— Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

— Ами, аз вече не мога да представлявам земята. Стиви Рей се промени и връзката между нея и природната стихия се възстанови. Всички видяхте, че когато се опитах да я заместя отново, елементът се ядоса и едва не ме уби.

Кимнах и си спомних колко се разстрои Афродита, когато реши, че Никс се е отказала от нея, макар че всъщност не беше. Но оттогава тя вече не можеше да призовава земята.

— Но Зоуи може да призове земята, както може да призове всеки от петте елемента — продължи Афродита. — Нали така?

Кимнах отново.

— И аз току-що призовах Духа без никакъв проблем. Защо тогава да не опитаме да променим позициите си? Зоуи да представлява земята, а аз да призова Духа? Направихме го само преди няколко минути и се получи. И докато Зоуи е с нас, за да насочи Духа към мен, няма причина да не се получи отново.

— Така ще можете да затворите кръга без мен — каза Стиви Рей. — Зо, много ми се иска да дойда с вас, но Дарий е прав. Не мога да поема този риск, трябва да държа под око моите хлапета.

— Има още една причина, поради която не можете да се върнете със Зоуи, и мисля, че всички забравяте за нея — заговори Дарий. — Неферет, а сигурно и Калона, могат да четат мислите ви. Кое то означава, че ще научат всичко за червените хлапета и за нашия спасителен рай тук, под земята.

— Чакайте, дойде ми нещо наум — извика Хийт. — Не разбирам много от вашите вампирски работи, така че може и да греша, но не може ли всеки от вас да поиска помощ от своя елемент да... как да го кажа... да издигне някакъв предпазен щит около мислите ви?

Изгледах изненадано Хийт, после се усмигнах.

— Има логика в това. Ти какво мислиш, Деймиън?

Деймиън видимо се оживи.

— Мисля, че сме кръгли идиоти. Как не се сетихме сами? Браво на теб, Хийт! — усмигна му се той.

Хийт сви рамене и се огледа доволно.

— Няма проблем, понякога нещата трябва да се погледнат от страни, за да се видят по-ясно.

— Наистина ли мислите, че ще се получи? — усъмни се Дарий.

— Трябва да се получи — увери го Деймиън. — Поне при онези от нас, които наистина имат връзка с елемента. Аз и близначките и преди сме търсили защита от стихииите. Няма причина да се затруднят, ако ги помолим да сложат някаква бариера в съзнанието ни. — Той се поколеба за момент и погледна към Афродита. — Но не знам как ще стане с теб. Ти не си свързана истински с елемента Дух. Не искам да съм гадняр, но не мисля, че си способна да общуваш с него самостоятелно само защото веднъж си заела мястото на Зоуи в кръга и си го призовала.

— Само че на мен не ми трябва да се свързвам с Духа, за да защитя мислите си — вирна нос Афродита. — Още от деня, когато бях Белязана, Неферет не може да чете мислите ми, както не може да чете и тези на Зоуи. И държа да ви кажа, че започва адски да ми писва да ме подритват непрекъснато само защото отново съм човек.

— Добре, извинявай! Сбърках. Явно си права в онази част с четенето на мисли — каза Деймиън. — Но все пак предлагам, преди да

хукнем обратно към „Дома на нощта“, да се уверим, че Духът ще работи за Афродита.

— Така си е — обади се Джак. — Виж, Афродита, тук изобщо не става дума дали си човек, или не. Просто искаме да се убедим, че Духът те слуша.

Изведнъж ми хрумна нещо.

— Знаете ли, няма никакво значение дали Афродита може да общува с Духа извън кръга, защото аз мога. Дух — произнесох тихо, — ела при мен. — Беше лесно, като да си поемеш въздух. Призовах елемента и усетих неповторимото му присъствие. — Сега отиди при Афродита. Защиатавай я и ѝ служи вярно. — Вдигнах треперещия си пръст към Афродита и почувствах, че Духът ме напуска. Миг по-късно големите сини очи на Афродита се разшириха и тя се усмихна.

— Получи се! — възкликна зарадвана.

— Колко време можеш да поддържаш това? — попита ме Ерик.

Ядосана от пълната липса на емоции в гласа му, го срязах набързо.

— Колкото трябва.

— Значи запазваме кръга? — попита Деймиън.

— Да, връщаме се в училището със Зо.

— И петимата — добави Шоуни.

— Имам чувството, че съм шибан мускетар — измърмори Афродита, но видях, че лицето ѝ сияе в усмивка, докато намотаваше бинта около гърдите ми.

— Да обобщим тогава — каза делово Дарий. — Вие петимата и аз се връщаме със Зоуи. Стиви Рей, Джак, Ерик и Хийт остават тук.

— По дяволите, не! Той не бива да остава тук! — почти извика Ерик, най-после развълнуван.

— Нямам никакво шибано право да ми нареждаш какво да правя. Но аз наистина няма да остана тук. Отивам със Зоуи.

— Не може, Хийт, не разбра ли най-после — казах аз.

— Афродита също е човек, но може да дойде, значи мога и аз — заинати се той.

— Хей, слушай, празноглаво футболистче: първо, може да съм човек, но съм специална и затова отивам. Второ, ти не бива да идваш, защото може да те използват, за да се докопат до Зоуи. Вие отново сте

обвързани. Ако те наранят, все едно нараняват Зоуи. Така че покажи малко здрав разум и замъкни дебелия си задник у дома.

— О... не бях помислил за това — обърка се Хийт.

— Трябва да си тръгнеш, Хийт. Ще поговорим по-късно, когато нещата се оправят.

— Не трябва ли да остана тук, за да съм по-близо до теб? Така ще можеш да ме намериш по-лесно, ако имаш нужда от мен.

Въпреки мъртвешкото изражение на вторачилия се в мен Ерик и въпреки личното ми убеждение, че за Хийт е по-добре повече да не се виждаме, цялото ми същество искаше да каже „да“. Този път връзката ни беше невероятно силна, много по-силна от първия път. Искях го близо до себе си и въпреки всичко, бях готова да го задържа тук. Но си спомних как го гледаше Крамиша и как ѝ течаха лигите. Знаех, че кръвта му няма да се хареса нито на хлапетата, нито на вампирите, защото бяхме обвързани, но не бях сигурна, че въпреки това няма да опитат. Мисълта, че някой друг може да пие от Хийт, ме побъркваше.

— Не, Хийт — казах твърдо аз. — Трябва да си отидеш вкъщи. Тук си в опасност.

— Не ме интересува дали съм в опасност, или не. Искам да бъда с теб, и това е — тръсна глава Хийт.

— Да, но мен ме интересува. Върви си, Хийт, ще ти се обадя при първа възможност.

— Добре, но да знаеш, че ще се върна в мига, когато ме повикаш.

— Искаш ли да го изпратя до горе? — попита Стиви Рей, без да обръща внимание на драмата на Хийт. — Той не познава добре тунелите и може да се обърка.

„Освен това ще спра всяко от червените хлапета, което реши да забие зъбите си в него.“ Тази мисъл остана неизказана, но беше там, във въздуха между нас.

— Добре, благодаря, Стиви Рей — кимнах леко.

— Ерик, не позволявай на Зоуи да заспи — разпореди се Дарий. — Афродита, свършвай вече с тази превръзка. Не го ли намота този бинт? Зоуи, аз също ще придружа Хийт до камиона му.

— Дарий, гарванът беше на дървото до камиона — предупредих го аз. — Сякаш беше кацнал на покрива на депото — казах аз.

— Ще се оглеждам, жрице — отвърна воинът. — Хайде, момче, време е да се прибираш вкъщи.

— Връщаме се след минутка, Зо — каза Стиви Рей.

Но вместо да последва Дарий и Стиви Рей, които излязоха от стаята, Хийт се върна при мен, хвана лицето ми в шепите си и каза тихо:

— Пази се, Зо!

— Ще се опитам. Ти също — отвърнах. — И, Хийт! Благодаря ти, че ми спаси живота!

— За теб винаги, Зи. Винаги.

После, сякаш бяхме сами в стаята, а не сред цяла група приятели (и едно гадже), вперили поглед в нас като в екран на телевизор, той се наведе и ме целуна. Усетих вкуса на „Доритос“, бира и Хийт, а между всичкото това разпознах далечната миризма на неговата кръв, смесена по уникален начин с моята. Може би затова ми се стори, че никъде по света няма по-сладък аромат.

— Обичам те — прошепна той и ме целуна още веднъж. На излизане махна с ръка към приятелите ми. — Ще се видим отново, хлапета.

Когато Деймиън и Джак му казаха приятелски „довиждане“, а близначките му изпратиха въздушни целувки, се изненадах, но само наполовина. Казвам „само наполовина“, защото Хийт си е готин. Много готин. И всички го харесват.

Преди да се скрие зад одеялото, той погледна към Ерик, застанал до мен като страж.

— Ей, фукльо, ще те държа лично отговорен, ако й се случи нещо. — На устните му цъфна познатата обезоръжаващо несиметрична усмивка и той продължи: — И сега да не започнеш да ми се правиш на шеф и да й заповядваш какво да прави, докато ме няма? Не ми отваряй работа, чуваш ли?

И, подсмиввайки се, излезе от стаята. Афродита се разсмя и се опита да го прикрие, като се закашля.

— Това бивше гадже наистина има кураж — обади се Шоуни.

— Има, наистина. Има и готино дупе — добави Ерин.

— Ей, я се съобразявайте малко — скастри ги Джак.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Близначките замънкаха някакви извинения и погледнаха виновно към Ерик. Сякаш издялан от камък, той се обърна към Афродита и каза делово:

— Хайде. Аз ще я повдигна малко, а ти ще прехвърлиш бинта под нея.

— Добре — кимна тя.

Избягвайки погледа ми, той мушна ръка под раменете ми и ме повдигна нежно от масата. Докато скърцах със зъби от болка и Афродита навиваше бинта около мен, се запитах какво, по дяволите, щях да правя с Ерик и Хийт. Предполагаше се, че с Ерик отново сме гаджета, но след сцената в сутерена започнах да се съмнявам, че е добре да сме заедно. Да, той ми каза, че ме обича, което беше окей, но не знаех как да впиша в картинката онзи пристъп на ревност и грубост. И дали чувствата ни бяха достатъчно силни, за да понесат още едно обвързване с Хийт? Въпросът не търпеше отлагане, особено сега, когато обвързването беше факт, а не абстрактна идея. Дали продължаваше да иска да бъде с мен след това, което видя преди малко?

Ерик продължаваше да ме държи, като внимаваше да не ми причини болка, а аз се вгледах в него, сякаш го виждах за пръв път. Усетил погледа ми, сините му очи се обърнаха към мен. Сега не ми се видя равнодушен като камък. Просто беше тъжен. Много, много тъжен. Въпросът беше дали исках все още да съм момичето на Ерик? Колкото повече го гледах, толкова повече ми се искаше да бъда. Но какво щях да правя с Хийт? Докъде щеше да ни отведе всичко това? Или щях отново да започна да мамя и двамата, както направих преди и оставих Лорън да отнеме девствеността ми?

Онзи любовен триъгълник беше истинско мъчение и за тримата. А сега беше още по-лошо. Какво щях да правя? Исках ги и двамата.

Богиньо, колко изморително е да си Зоуи!

Афродита най-после приключи и Ерик помоли Джак да донесе една възглавница от леглото, сложи я на масата и внимателно постави главата и раменете ми да усетят мекотата ѝ. После се обърна към близначките, Деймиън и Афродита и каза:

— Пригответе се за тръгване. Дарий ще иска да отведете Зоуи до „Дома на нощта“ веднага след като се върне.

— Тогава да вземем чантите си от стаята на Крамиша — каза Шоуни.

— Мислиш ли, че ще забравя новата си чанта „Ед Харди“, сестра ми? — каза Ерин.

— Разбира се, че не. Само казвам за всеки случай.

Те излязоха от стаята и гласовете им заглъхнаха надолу по коридора.

— Искам да дойда с вас — заподсмърча Джак.

— Аз също искам да дойдеш, но мисля, че е опасно за теб — отвърна Деймиън. — Трябва да останеш тук със Стиви Рей и Ерик, поне докато разучим обстановката горе.

— Знам, Деймиън, умът ми го разбира, но сърцето ми казва друго — каза Джак и наклони глава към рамото му. — Просто... просто... — Задиша тежко и завърши хлипайки: — Ужасно е, че няма да съм с теб.

— Ние ще се разходим малко из тунела — каза Деймиън и прегърна Джак. — Извикайте ме, когато Дарий е готов. — После поведе приятеля си навън. Дукесата ги последва с тъжно наведена глава.

— Отивам да потърся Злодеида — съобщи Афродита. — Ще погледна и за твоето оранжево коте.

— Не мислиш ли, че е по-добре да оставим котките тук? — попитах я аз.

Афродита вдигна русите си вежди:

— Откога можем да казваме на котките какво да правят?

Въздъгнах.

— Имаш право. Ще ни последват и после ще мрънкат с години, че сме ги изоставили.

— Кажи на Дарий, че се връщам след минутка — каза тя и изчезна зад одеялото.

С Ерик останахме сами. Той веднага тръгна към изхода и без да ме погледне, измърмори:

— Отивам за...

— Не си тръгвай, Ерик. Искам да поговорим.

Той спря, все още с гръб към мен. Главата му беше ниско наведена, раменете му — превити. Изглеждаше напълно разбит.

— Ерик, моля те...

Той се обърна и аз видях сълзи в очите му.

— Толкова съм нещастен, че не знам какво да правя, Зо. И най-лошото от всичко е — той замълча и посочи към превръзката през гърдите ми, — че аз съм виновен за това.

— От къде на къде?

— Ако не бях такъв ревнив тъпак, ти нямаше да излезеш навън с Хийт. Видях, че го отпращаш, но въпреки това не се сдържах, вдигнах ти кръвното и ти реши да излезеш с него. — Той прокара ръка по тъмната си непослушна коса и продължи: — Какво да правя, като те ревнувам ужасно от Хийт. Той те познава още от дете, а аз... — Ерик се поколеба. Устата му се отвори, после стисна зъби, но в крайна сметка се реши: — Не исках да те загубя отново, Зо, затова направих тази глупост. И за малко не те убих.

Погледнах го объркано. Значи не беше действал като дървеняк, защото се вълнуваше повече от егото си, отколкото от мен, а защото беше луд по мен. И през цялото време е крил емоциите си, защото е мислил, че вината е негова. Боже, нямах никаква представа.

Протегнах ръка към него и казах тихо:

— Ерик, ела при мен.

Той се приближи бавно и пое ръката ми.

— Държах се като пълен идиот — повтори той нещастно.

— Така беше, наистина. Но аз трябваше да проявя здрав разум и да не излизам навън.

Ерик ме погледна в очите и задържа дълго поглед върху мен.

— Беше непоносимо да те гледам с него. Да гледам как пиеш от него.

— Ще ми се да имаше друг начин — прошепнах аз. И наистина ми се щеше, не го казвах само заради чувствата му. Обичах Хийт, но вече бях взела решение да не се връщам при него и никога да не се обвързвам с него. Знаех, че е най-добре и за двамата, особено за него,

да изляза от живота му завинаги и точно такъв беше първоначалният ми план. За съжаление животът ми рядко следва предварителните начертания. Въздъгнах и се опитах да облека в думи чувствата си. — Не мога да спра да обичам Хийт. Той беше част от живота ми дълго време, дори сега, когато отново сме обвързани. Той носи в себе си частица от мен, въпреки че не исках да става така.

— Не знам колко време ще мога да издържа човешкото ти гадже, Зо.

Присвих очи и за малко не изплюх в лицето му: „А аз не знам колко още ще мога да търпя гадното ти чувство за собственост“, но бях прекалено изтощена за скандали. Реших да го запазя за по-късно, когато имам повече време и енергия. Затова казах само:

— Той не ми е гадже. Той е човекът, с когото съм обвързана. Има огромна разлика.

— Съпруг — изрече горчиво Ерик. — Човешкият консорт на Висшата жрица. Много жрици си имат съпрузи и често повече от един.

Примигах от изненада. Сигурно още не бяхме стигнали до този урок по социология на вампирите. Всъщност дали темата за съпруга присъстваше в „Наръчника на новациите“? Трябваше да прочета повнимателно тази книга. Припомних си, че в деня, когато с Хийт се разделихме официално, Дарий бе споменал нещо в смисъл, че е трудно, когато човек е обвързан с Висша жрица и когато говореше за човека, със сигурност бе използвал и думата „съпруг“.

— Ъъъ, хм... това означава ли, че Висшата жрица не може да има ъъъ... съпруг-вампир?

— Партньор — отвърна тихо той. — Ако обвързаният с Висшата жрица е човек, го наричат консорт, това е стара дума за съпруг. Ако е вампир, му се дава титлата „партньор на Висшата жрица“. И не, това не значи, че тя не може да има и двамата.

Това ми се стори добра новина. Е, за Ерик не беше чак толкова добра, но поне започвах да разбирам, че другите жрици също са имали проблеми от подобен род. Непременно трябваше да прочета отново наръчника или да разпитам тактично Дарий, естествено след като решим проблема с края на света. За момента реших да се заема с превръзката си и да обмисля нещата по-късно. Ако изобщо имаше „по-късно“.

— Виж, Ерик, признавам, че не знам какво да направя с Хийт. Трудно ми е да се справя със ситуацията след всичко, което стана. И да ти призная, не знам какво да правя и с теб.

— Ние сме заедно, Зо — каза нежно Ерик. — И аз искам да си останем заедно.

Понечих да му обясня, че не съм сигурна дали трябва да бъде така, но Ерик се наведе, целуна ме лекичко по устните и блокира мислите ми. Чух, че някой се покашля зад нас, погледнах към входа и видях Хийт — блед и разстроен.

— Хийт! Какво правиш тук? — Ядосах се на себе си за виновния поглед и пискливия глас, питайки се трескаво каква част от разговора ни бе чул.

— Дарий ме изпрати да ви кажа, че пътищата са много лоши. Няма как да стигна тази вечер до „Счупената стрела“. Той и Стиви Рей отидоха да намерят нещо движещо се на четири колела, за да закарат теб и останалите хлапета до „Дома на нощта“. — И млъкна изведнъж. Бях чувала този тон само няколко пъти и веднага разбрах. Беше ядосан и в същото време дълбоко наранен. Последния път, когато говореше по този начин, ми каза, че съм убила част от душата му. Беше след като спах с Лорън и разкъсах обвързването ни. — Но вие продължавайте. Правете се, че не ме забелязвате. Не искам да ви прекъсвам.

— Хийт — започнах аз, но в същия момент Афродита влезе начело на цяла армия котки, между които бяха моята Нала и нейната персийка с подходящото име Злодеида.

— О-хо! Отново неудобна ситуация — подметна тя и ни изгледа красноречиво.

Въздъгнах дълбоко. Главата ме заболя почти толкова, колкото и раната на гърдите ми. Близначките и Крамиша също нахълтаха в стаята.

— Леле-мале! — възкликна Шоуни. — Какво прави тук бившето гадже?

— Пътищата са блокирани и Хийт не може да се прибере — отговорих аз.

— Значи ли това, че ще остане тук? — попита Крамиша и погледна подкупващо Хийт.

— Няма друг начин. За него тук ще бъде по-безопасно, отколкото в „Дома на нощта“ — обясних, без да изпускам от поглед Крамиша. Не

бях убедена, че и тук е в безопасност, затова добавих бързо: — С него отново сме обвързани.

Крамиша извъртя устни.

— Знам. Подушвам твоята кръв в неговата. Е, какво пък, дръж си играчката, вече не става за нищо.

— Той не ми е... — започнах аз, но резкият глас на Хийт ме спря.

— Не, момичето е абсолютно право. За теб съм просто играчка.

— Аз не мисля за теб по този начин — казах аз. — Както и да е. Повече не искам да говорим за това.

— Аз съм твоят кръвен донор и толкова.

Той ми обърна гръб, наведе се, грабна една оставена до леглото бутилка с вино и я надигна. В същия момент в стаята влязоха Деймиън, подпухналият от рев Джак и Дукесата (която накара всички котки, с изключение на Нала да засъскат като бесни).

— А, Хийт! — спря в средата на стаята Джак. — Мислех, че вече си тръгнал към дома.

— Не мога да се прибера. С теб ни изоставиха и, както виждам, ще си правим компания.

Джак придоби печален вид.

— Деймиън не ме изоставя, просто... просто не мога да тръгна с него сега — каза той, готов отново да избухне в сълзи.

— Точно така. Ще се съберем при първа възможност — каза Деймиън и прегърна Джак.

— Ало, не ми е приятно да прекъсвам тази сълзлива гейска сценка, но когато се събудих, написах още няколко стихотворения и реших, че е добре да ги видите — прекъсна ги Крамиша.

Това разсея мислите ми за Хийт, за Ерик и за това какво да правя с тях.

— Да, права си, трябва да ги погледнем — казах бързо. — Деймиън, Джак обясни ли ти за стиховете на Крамиша?

— Да, дори успях да направя копие от тях, преди Крамиша да заспи, и ги прочетох, докато бяхме на пост с Джак.

— Абе, вие за какво говорите? — обади се Афродита.

— Докато ти изтрезняваше, Зо откри стихове по стените в стаята на Крамиша — каза Ерин.

— Писани са от нея, но май че всички се отнасят до Калона, което е, меко казано, зловещо — каза Шоуни.

— Сякаш той ѝ предава абстрактни образи, а тя е само посредник — обясни Деймиън. — Според мен тези стихове имат за цел да привлекат вниманието ни. Затова си мисля, че трябва да четем всичко, което пише тя.

— Е, това е върхът! Само това ни липсваше! Някакви тъпи и неразбираеми стихове — каза Афродита.

— Като говорим за стихотворения, ето ви последните две. Още са топли. Заповядай. — Крамиша се опита да ми подаде два листа, на които имаше стихове, но движението на ръката ми ме накара да изохкам от болка.

Ерик взе листовите, доближи ги до мен и ги вдигна така, че аз, Деймиън, близначките, Афродита и Джак да можем да ги прочетем едновременно. Първото беше объркващо:

*„Това, което някога плени го,
сега ще го накара да избяга от мястото на силата,
като свърже тези пет: Нощ, Дух, Кръв, Човек, Земя,
събрани не да победят, а да превъзмогнат.
Нощта води до Духа, Кръвта обвързва Човека, а
Земята завършва.“*

— Ох, заболя ме главата. Това ми е достатъчно. Няма да ви казвам колко мразя поезия — каза Афродита.

— Имаш ли някаква идея за какво може да става дума? — погледнах към Деймиън.

— Предполагам, че ни дава насоки как да накараме Калона да „избяга“, да се махне оттук — каза бавно той.

— Знаем какво означава да „избяга“, господин тълковен речник — каза Ерин.

— Това, дето казва „да избяга“, вместо да „бъде убит“, ми действа някак депресиращо — обади се Джак.

— Калона не може да бъде убит — отговорих машинално. — Той е безсмъртен. Не може да бъде унищожен. Но може да бъде прогонен,

въпреки че нямам представа какво би го накарало да избяга. Със сигурност не можем да го убием.

— Аз мисля, че това, което ще го накара да избяга от мястото на срещата, са онези пет не знам какви си неща — предположи Джак.

— Където и да се намира това място и каквито и да са тия неща — измърморих аз. — Те са хора, които представляват всяко едно от тези неща, поне това ми дойде наум. Виждате ли, че са изписани с главни букви? Това означава, че са собствени имена или имена на хора — каза Деймиън.

— Имена на хора са — поясни Крамиша.

— Знаеш ли нещо по-конкретно за тях? Можеш ли да ни кажеш кои са те? — попита Деймиън.

Крамиша поклати глава.

— Не. Но когато споменахте, че може да са хора, си помислих, че може да са хора.

— Дай да видим другото — предложи Деймиън. — Може би ще ни помогне да разгадаем това. Съсредоточих се върху следващия лист. Второто стихотворение не беше дълго, но докато го четях, косата ми настръхна.

*„Тя се завръща. През кръв и в кръв.
Връща се с рана дълбока като моята.
Дали спасена от човек тя мене ще спаси?“*

— Какво си мислеше, докато пишеше това? — погледнах озадачено Крамиша.

— Нищо. Още бях сънена. Просто записах думите, които прозвучаха в главата ми. И на двете стихотворения.

— Това не ми харесва — поклати глава Джак.

— И не мисля, че ще ни помогне да разгадаем първото стихотворение. Не виждам нищо общо между двете. — Поклатих глава. Но кой говори? Кой е този, който пита дали ще го спася? Или ще я спася? С всяка минута силите ми намаляваха все повече. Болката от дългия разрез през гърдите ми пулсираше в такт със сърцето.

— Може да е Калона — замисли се Афродита. — Нали в първото стихотворение става дума за него?

— Да, но не сме сигурни, че Калона изобщо има нещо човешко в себе си — отбеляза Деймиън.

Стиснах здраво устни, въпреки че първата ми реакция беше да заявя импулсивно, че според мен Калона невинаги е бил такъв, какъвто ние го видяхме.

— От друга страна — продължи Деймиън, — знаем, че Неферет се е отказала от Никс. Това означава, че е изгубила своята човешка същност. Така че може да се отнася до нея.

— Бррр! — направи гримаса на отвращение Ерин.

— Да, тя със сигурност е загубила и човешката си същност, и акъла си — каза Шоуни.

— Между другото, не ви ли се струва, че може да става дума за онова ново неживо хлапе? — каза тихо Ерик.

— Може и да си прав — замисли се Деймиън и на мен ми се стори, че виждам как малките зъбчати колелца в мозъка му се въртят. — „С дълбока рана“ и „като мен човек“ може да е метафора за неговата смърт. Раната на Зоуи определено е смъртоносна и вероятно и двамата са привлечени към „Дома на нощта“.

— И човешкото у него може да е изчезнало. Като при останалите червени хлапета — каза Афродита.

— Ей, за какво говорите вие? Имам си достатъчно човешки черти. — Крамиша изглеждаше искрено възмутена.

— Но в тебе нямаше и грам човешко веднага след като се съживи, нали? — попита Деймиън. Тонът му беше делови, имах чувството, че я разпитва само за да очертае по-ясно картината.

Това успокои Крамиша.

— Нямаше, тук си прав. В началото няха никакви чувства. И никой от нас нямаше.

— Това може да е правилен подход към анализа на второто стихотворение — каза Деймиън. — Добре, че Крамиша е с нас и нейната дарба към поезията ни дава възможност да погледнем в бъдещето. Колкото до първото стихотворение... не знам. Трябва да помислим още малко. Трябва ни време, за да разгледаме всички възможни значения. Точно сега нямаме никакво време и аз все още не намирам никаква логика в него. Въпреки това трябва да благодарим на Крамиша.

— Няма проблем — ухили се Крамиша. — Това е част от работата ми като поет-лауреат.

— Поет какво? — наостри уши Афродита.

Крамиша я погледна войнствено.

— Зоуи ме направи вампир поет-лауреат.

Афродита отвори уста, но аз я изпреварих:

— Тъкмо сме се събрали и моментът е подходящ моят Съвет на префектите да гласува за удостояването на Крамиша със званието Поет-Лауреат. — Първо се обърнах към Деймиън. — Какъв е твоят вот?

— Определено „да“ — отвърна той.

— Аз също съм „за“ — каза Шоуни.

— И аз. Радваме се, че имаме жена за поет-лауреат — каза Ерин.

— Аз вече гласувах за нея — каза Ерик.

Всички се обърнахме към Афродита.

— Добре де, „да“ — изсумтя тя.

— Гарантирам, че Стиви Рей също ще гласува положително — завърших аз. — Значи вече можем да те обявим официално за поет-лауреат.

Всички се усмигнахме на Крамиша, която се разтопи от удоволствие.

— Добре, нека сега да обобщим — върна ни Деймиън на темата. — Всички приехме, че първото стихотворение на Крамиша ни казва как Калона би могъл да бъде прогонен, въпреки че не разбираме как това може да стане. Второто говори, че Зоуи може някак си да спаси Старк, когато се върне в „Дома на нощта“.

— Да, поне така звучи — казах и връчих листовите със стихотворенията на Афродита. — Сложи ги в чантата ми, ако обичаш.

Тя кимна, сгъна ги старателно и ги пхна в сладката ми малка чанта.

— Щеше ми се инструкциите в стихотворенията да са по-ясни — въздъхнах безпомощно.

— Мисля, че трябва да обърнеш сериозно внимание на Старк — каза Деймиън.

— Най-малкото тя трябва да потърси доказателство, че може стихотворението да се отнася за него — каза Ерик. — В него се говори за дълбока рана и точно сега това е повече от поетична метафора.

Заслушах се в отговора на Деймиън, който беше само наполовина съгласен с него, и неволно избягах от пронизващите сини очи на Ерик право в тъжния кафяв поглед на Хийт, който каза отчаяно:

— Нека да позная. Старк е друг твой кандидат за гадже, нали?

Аз не отговорих и той отпи нова дълга глътка от бутилката.

— Ами, какво да ти кажа, Хийт? — обади се Джак вместо мен. Седна на леглото до него и го потупа съчувствено. — Старк също е от новациите и беше нещо като приятел на Зоуи, преди да умре и да се съживи. Отскоро е при нас, така че никой не го познава много добре.

— Но ти знаеше за него неща, за които ние нямахме представа — погледна ме Деймиън. — Например, че Никс му е дала дарбата никога да не пропуска целта си.

— Да, разбрах някои неща, за които бяха информирани само Неферет и преподавателите — отвърнах, като се стараех да не гледам към Хийт, който продължаваше да надига бутилката, нито към нещастния Ерик.

— Аз съм преподавател, но не знаех за дарбата му — засече ме той.

Затворих очи и отпуснах глава върху възглавницата.

— Може би Неферет го е скрила от вас — казах съвсем отпаднала.

— След като е било секретна информация, защо новакът ще го споделя с теб? — продължи Деймиън.

Ядосах се, че ме карат да се чувствам като на разпит, и не отговорих. Останах със затворени очи и си представих мачовската полуусмивка на Старк и онова внезапно чувство, че съм свързана с него по специален начин. Беше толкова силно, че се наведох и го целунах, докато умираше в ръцете ми.

— Може ли да помълчим за малко? — казах, за да ми дадат малко време за размисъл. Докато приятелите ми — всички, освен моя „благоверен консорт“ и евентуалният ми „партньор“ — мънкаха някакви извинения, аз продължих да лежа със затворени очи и да се моля с цялото си сърце да оздравея възможно най-бързо, защото отново се намирах в любовен четириъгълник с три момчета. Без да броим Калона.

По дяволите...

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стиви Рей се появи и спря всички разговори за Старк.

— Тук сме — каза тя. — Ерик, трябва да занесеш Зоуи до горе. Останалите стойте и ни чакайте. Дарий е отзад на паркинга.

— Камионът на Хийт няма да ни побере всичките — казах и отворих с мъка натежалите си клепачи.

— Няма да се наложи. Намерихме нещо по-добро — отвърна тя и преди да попитам, продължи: — Дарий каза, че Зо трябва да ухапе още веднъж Хийт. За няколко глътки преди път. По негови изчисления трябва отново да си отмаляла.

— Не, не, добре съм. Хайде да тръгваме — казах бързо.

Да, наистина се чувствах зле, и то много. И не, не исках отново да ухапя Хийт. Добре де, не че наистина не исках, но мислех, че не е правилно да го правя сега, когато той беше толкова разстроен.

— Просто го направи — чух го да казва и след миг беше до мен. Бутилката с виното все още беше в ръката му. Не ме погледна изобщо. Цялото му внимание беше насочено към Ерик. Протегна ръката си към него и каза: — Срежи ме.

— С удоволствие — отвърна Ерик.

— Не! Не съм съгласна — продължих да протестирам.

С едно светкавично движение Ерик поряза китката на Хийт и миризмата на кръвта му ме блъсна в главата. Затворих очи и стисках зъби, за да потисна желанието и нуждата, които изгаряха вътрешностите ми при всяко вдишване. Някой вдигна главата ми и силните топли бедра на Хийт отново се превърнаха в моя възглавница. Той обви ръка около мен, така че разрезът да се окаже точно под носа ми. Отворих очи и борейки се с крещящото в главата ми желание, го погледнах в очите. Той се взираше в нищото пред себе си.

— Хийт, не мога да взема нищо от теб, ако ти не искаш да ми го дадеш.

Той сведе поглед към мен и аз видях как по изразителното му лице преминават различни чувства, но най-силното от всички беше

тъга. Заговори с глас, който беше толкова отчаян, колкото бях самата аз:

— Няма нещо, което да не искам да ти дам, Зи. Ще го разбереш ли най-после? Искам само да ми оставиш малко гордост.

Думите му се забиха в сърцето ми като отровни стрели.

— Обичам те, Хийт. Знаеш го.

Той се усмихна и лицето му омекна.

— Щастлив съм да го чуя — каза той, после се обърна към Ерик. — Чу ли това, фукльо? Тя ме обича. И запомни, няма значение за колко велик и силен се мислиш, ти никога няма да можеш да направиш това за нея. — И притисна направения от Ерик разрез към устните ми.

— Да, виждам какво правиш за нея и може би ще се наложи да свикна с него, но не е нужно постоянно да ми го навираш в лицето — изръмжа Ерик, хвърли ядосано одеялото, което бе махнал от Хийт, и излезе от стаята.

— Не мисли за него сега — каза нежно Хийт и погали косата ми. — Пий от мен и вярвай, че това ще ти помогне.

Преместих поглед от входа към милите очи на Хийт, с лек стон се предадох на неистовата нужда, която разкъсваше цялото ми същество, и засмуках кръв и енергия, и живот, и страст, и желание. Затворих отново очи, този път, заради блаженството, което се разля по цялото ми тяло заедно с неговата кръв. Чух, че от устата му излезе стон, който изразяваше не по-малко блаженство от моето, тялото му се уви около мен и ръката му се притисна по-силно към устните ми. Той зашепна в ухото ми мили думи, макар и не съвсем разбираеми.

Главата ми вече се бе замаяла, когато някой издърпа ръката му от мен. Усетих прилив на сили, въпреки че раната изгаряше гърдите ми. Имах чувството, че някой е запалил огън върху тях. В същия миг ми се зави свят, а устните ми се разтегнаха в пиянска усмивка.

— Не изглежда добре — разтревожи се Крамиша.

— Но се чувствам добре. Дори много добре. Нали, Деймиън-Шеймиън? — изкисках се аз. Това засили болката и аз побързах да стисна устни, за да спра смеха.

— Какво й става? — попита Джак.

— Не знам, но нещо определено не е наред — поклати глава Деймиън.

— Знам какво не е наред — каза Стиви Рей. — Тя е пияна.

— Ха-ха! Аз не обичам да пия — казах и се оригнах мощно. — Упс, извинявайте...

— Но гаджето ѝ е пияно. А тя току-що пи от него — каза Шоуни.

— Значи Зоуи също се е натарялянкала — заключи Ерин.

Двете с Шоуни хванаха под ръка клатушкащия се Хийт и го поведоха обратно към леглото.

— Аз не съм пиян — възпротиви се той. — Не още. — И се просна на леглото.

— Не знаех, че вампирите могат да се напият от човешка кръв — каза Афродита. — Това е интересно.

Подаде ми чантата и започна да ме изучава с поглед, сякаш бях експонат под микроскоп.

— Не мисля, че ще ти е толкова интересно, ако изядеш напоен с вино тъпак и те хване махмурлука. Да те видим тогава, като започнеш да виеш от главоболие и да се оригваш на евтино вино — обади се Стиви Рей. — Да знаете, че е пълна отврат.

Всички се втренихме в нея. Най-последно успях да кажа:

— Стиви Рей, моля ти се, повече не яж хора. Това наистина е много, много, много гадно — казах строго и направих гримаса на отвращение.

— Обзалагам се, че вече няма да помирише друг човек. Последният е имал отвратителен вкус — каза Крамиша.

— Крамиша! Не ядосвай Зоуи. Вече никой никого няма да яде. Просто дадох пример за нещо, станало мнооого, много отдавна, за да покажа, че знам какво е да се напиеш от пиян човек — обясни Стиви Рей и ме потупа по ръката. — Така че не се безпокой. Никой тук няма да пострада, както и хората на улицата. Не се стресирай, гледай си здравето.

— Как не се сетих — изсумтях. — Има ли изобщо за какво да се тревожа?

— Имаш думата ми. Няма да ядем хора, докато те няма — заяви тържествено Стиви Рей и се престори, че прави кръст пред гърдите си. — Честен кръст, да пукна, ако не изпълня клетвата си!

Да пукна! Господи, наистина се надявах никой да не пукне. Отново. Изведнъж алкохолната мъгла се разнесе, мозъкът ми се проясни и аз отново можех да мисля. И веднага разбрах какво трябва да правя. Продължих да се правя на пияна и се усмигнах на Афродита.

— Ей, Фро, що не тръгвате вече нагоре? Дарий сигурно ни чака? Аз ще дам един телефонен номер на Стиви Рей и идвам при вас.

— Добре, ще се видим горе. И повече не ме наричай Фро.

Афродита въртна сърдито глава и поведе навън близначките, Деймиън, Джак и цялата армия от ядосани котки... Щом излязоха, Ерик влезе обратно в стаята. Скръсти ръце, облегна се мълчаливо на стената и се втренчи в мен. Използвах пиянството си за извинение и се направих, че не го виждам.

— Ще можеш ли да се съсредоточиш? — погледна ме Стиви Рей.
— Нали искаше да добавя някакъв телефонен номер?

— Не — казах заваляно. — Ще го напишшша на лиссст.

— Добре, добре — каза бързо тя, развеселена от състоянието ми, и потърси с поглед нещо за писане.

Крамиша отиде при нея и ѝ подаде хартия и химикалка. Стиви Рей ме погледна притеснено и поклати глава.

— Сигурна ли си? Не е ли по-добре просто да ми го кажеш и аз...

— Не! — срязах я аз.

— Добре, стига си вдигала врява. Ето, вземи. — И сложи хартията и химикалката в ръцете ми.

Усетих, че Ерик приближава до масата, все още загледан в мен. Намръщих се и провлякох пиянски:

— Не гледай.

— Добре, добре — вдигна той примирително ръце и отиде при Крамиша.

Чух ги да си шепнат и ми се стори, че обсъждат каква досадница съм, когато се напия. Беше адски трудно да се концентрирам сред алкохолните изпарения, които Хийт ми предаде, но болката от движението на ръцете ми помогна да изтрезнея. Надрасках набързо телефонния номер на сестра Мери Анджела и добавих:

„План Б. Имай готовност да преместиш всички в манастира, но не казвай на никого. Ако никой не знае къде отивате, значи и Неферет не знае къде отивате.“

— Ето го.

Стиви Рей се опита да издърпа листа от ръката ми, но аз го стиснах между пръстите си, което я накара да ме погледне ядосано. Точно това исках. Опитвайки се (доколкото ми бе възможно) да ѝ покажа, че съм трезва като краставичка, я погледнах в очите ѝ прошепнах:

— Ще се преместите, когато ти кажа.

Тя сведе поглед към бележката и очите ѝ се ококориха. Хвърли ми бърз поглед и ми кимна едва забележимо. Затворих уморено очи и се предадох на вцепенението си.

— Приключихте ли с тайните телефони? — попита Ерик.

— Да — озъби му се Стиви Рей. — Сега го вкарвам в телефона си и унищожavam всички веществени доказателства.

— А на себе си имаш ли доверие? — обади се Хийт от леглото.

Отворих очи и извиках:

— Хей!

— Какво? — омекна той.

— Благодаря ти още веднъж.

— Не е кой знае какво.

— Но за мен е — възразих аз. — Пази се, чуваш ли.

— Има ли значение...

— Има. Но следващия път не искам да пиеш. — Оригнах се отново и веднага направих гримаса, защото болката преряза гърдите ми.

— Ти си на ход, Ерик — намеси се Стиви Рей.

Ерик веднага дойде при мен.

— Това ще боли, Зо. Съжалявам, но няма как, ти наистина трябва да се върнеш в „Дома на нощта“.

— Знам. Ще затворя очи и ще се опитам да си представя, че съм на друго място.

— Може и да се получи — отвърна Ерик.

— Ще те изпратя догоре, Зо — каза Стиви Рей.

— Не. Оставаш с Хийт — казах бързо. — И ако допуснеш някой да го изяде, прави му сметката. Не се шегувам.

— Чух всичко — обади се Крамиша. — Не се бой, няма да изям гаджето ти, вече не е вкусно.

— Зо нямаше предвид това — смотолеве Хийт и вдигна почти празната бутилка към нас, сякаш ни казваше „наздраве“.

Обърнах гръб и на двамата и продължих да гледам настойчиво Стиви Рей.

— Не се тревожи, аз ще поема грижата за Хийт — побърза да ме успокои тя, прегърна ме и ме целуна по бузата. После прошепна в ухото ми: — И да се пазиш, чу ли?

— Помни какво ти написах — казах тихо.

Тя кимна.

— Окей, да тръгваме — казах на Ерик и стиснах очи.

Той ме вдигна много внимателно, но въпреки това болката ме връхлетя с такава сила, че дори не можах да извикам. Продължих да стискам очи и се опитвах да дишам на малки глътки, докато Ерик бързаше надолу по тунела, стараейки се да не ме притиска силно, като не спираше да повтаря, че всичко ще бъде наред... че всичко скоро ще свърши... Когато стигнахме до желязната стълба към сутерена на депото, той ме погледна и каза, сякаш се извиняваше:

— Съжалявам, но тук ще боли адски. Дръж се, Зо, скоро всичко ще свърши.

Вдигна ръце и ме предаде на Дарий, който чакаше горе.

И тогава припаднах. За съжаление, когато леденият дъжд и пронизващият вятър зашибаха лицето ми, дойдох на себе си.

— Шшт, не мърдай! Ще те заболи още повече — каза Дарий и чак тогава видях, че вече съм в неговите ръце.

Ерик беше до него и ме гледаше тревожно, докато напредвахме вкупом към един огромен черен джип „Хамър“ в началото на паркинга. Видях Джак до отворената врата към широката задна седалка. Афродита седеше на мястото до шофьора, а близначките и цялото стадо от котки бяха най-отзад. Деймиън седеше до вратата пред тях.

— Поеми я и ми помогни да я сложим да легне — каза Дарий.

Не знам как, но двамата успяха да ме пренесат на седалката и главата ми легна в скута на Деймиън. За лош късмет не можах да припадна отново. Преди Дарий да затвори вратата, Ерик ме стисна за глезена и каза:

— Обещай, че ще оздравееш.

Едва събрах сили да кажа:

— Обещавам!

Дарий затвори вратата, седна на мястото на шофьора и ние потеглихме. Взех твърдо решение да отложам въпроса за Ерик и Хийт,

докато всичко около мен се успокои и събера достатъчно сили да се справя с тях. Признавам си, че в онзи момент изпитвах истинско облекчение, че ги оставям. Пътувахме в мрак и тишина сред потъналата в лед Тулса. Дарий водеше истинска битка, за да удържа джипа върху ледените пързалки, маскирани като улици. Афродита се обади само веднъж, колкото да каже, че ако човек тръгне в тази поледица, няма начин да не си счупи някой крайник. Деймиън, напрегнат и смълчан, ме държеше на коленете си и гледаше през прозореца. Дори и близначките като никога не бърбеха помежду си. Затворих очи и се опитах да превъзмогна световъртежа и болката. Онова познато и подозрително усещане за вкочаняване запълзя бавно от крайниците към тялото ми. Този път го усетих навреме и разбрах, че не бива да му се предавам въпреки изкушението да се отпусна в прегръдката му. Вече знаех, че сковаването е предвестник на смъртта. Наложих си да дишам дълбоко, въпреки че всяко поемане на въздух ми костваше ужасни болки.

Но болката беше окей. Щом ме болеше, значи бях жива.

Отворих очи и се изкашлях тихо. Шумът от виното в главата ми беше спрял и на негово място остана единствено всепоглъщаща болка.

— Трябва да разберем къде всъщност отиваме. Това не е старият „Дом на нощта“, не е нашият дом — казах аз. Думите излязоха от моята уста, но имах чувството, че ги изговаря непознат човек с пресипнал глас. — Не бива да разчитаме изцяло на елементите. Трябва да внимаваме и когато ни питат за нещо, отговорите ни да бъдат възможно най-близо до истината.

— Това е умно — каза Деймиън. — Ако усетят, че казваме истината, има по-малка вероятност да бърникат из мозъците ни.

— Особено когато са защитени от елементите — каза Ерин. — Трябва да се правим, че не разбираме нищо. Така ще ги заблудим и Неферет отново ще ни подцени — каза Шоуни.

— Ще кажем, че се връщаме, защото сме прочели съобщението, че ни викат обратно в училище — каза Деймиън. — И защото Зоуи е ранена.

— Да — кимна Афродита, — и единствената причина да напуснем „Дома на нощта“ е, че сме се изплашили.

— Това си е самата истина — обади се Ерин.

— Да, цялата скапана истина — добави Шоуни.

— Не забравяйте: казвайте истината винаги, когато е възможно, и бъдете нащрек — повторих аз.

— Висшата жрица е права. Навлизаме във вражеския лагер. Не бива да забравяме това и да се подвеждаме от познатата обстановка — каза Дарий.

— Имам чувството, че няма да ни позволят да го забравим — промълви Афродита.

— Откъде го взе това чувство? — попитах аз.

— Мисля, че целият им свят се е променил — отвърна тя. — Знам го със сигурност. Колкото повече се приближаваме, толкова по-ясно го усещам.

Тя се обърна назад и ме погледна.

— Ти усещаш ли го?

Поклатих леко глава.

— Не усещам нищо, освен болката в гърдите.

— Но аз го усещам — каза Деймиън. — Настръхнал съм целият.

— Точно така — потвърди Шоуни.

— И стомахът ми се бунтува — добави Ерин.

Поех дълбоко въздух и ококорих очи, твърдо решена да остана в съзнание.

— Това е Никс. Тя ви предупреждава. Спомнете си какъв ефект имаше появата на Калона върху другите новаци.

Афродита кимна.

— Зоуи е права, Никс ни изпраща тези гадни усещания, за да ни предупреди да не се поддаваме на този тип. Трябва да се борим срещу магията, която постави на колене останалите в къщата хлапета.

— Не бива да преминаваме към Тъмната страна — каза твърдо Деймиън.

Дарий пресече кръстовището на „Утика“ с Двайсет и първа улица и другите започнаха да се озъртат.

— Площад „Утика“ е толкова тъмен, че направи ме побиват тръпки — прошепна Ерин.

— Тъмнината му е зловеща — каза Шоуни.

— Никъде няма електричество — добави Дарий. — Дори и болницата не свети. Изглежда, че и нейните генератори не работят.

Дарий продължи по „Утика“ и чух Деймиън да охка.

— Не ви ли се струва странно, че от цяла Тулса „Домът“ е единствената сграда, която все още свети?

От това разбрах, че най-последно имахме пряка видимост към „Дома на нощта“.

— Повдигни ме — казах на Деймиън. — Трябва да го видя.

Той ме повдигна възможно най-леко, но въпреки това трябваше да стисна зъби, за да не изкрещя. Странният вид на „Дома на нощта“ ме накара да забравя временно за болката. Цялата, прилична на замък, сграда пламтеше, огряна от разположените нагъсто газени лампи около нея. Ледът покриваше всичко наоколо, пламъчетата блестяха по гладката му повърхност и сградата приличаше на огромен шлифован диамант. Дарий бръкна в джоба си и извади малко дистанционно управление. Насочи го към желязната порта на училището и тя се отвори със скърцане. По пътеката се посипа леден прах, паднал от разклатеното желязо.

— Изглежда като замък от онези страховити приказки, където всичко е омагьосано и превърнато в лед — прошепна Афродита. — А вътре една приспана от зла вещица принцеса чака красивия принц да я спаси.

Без да откъсвам поглед от моя дом, толкова познат и толкова чужд, промълвих:

— Не забравяйте, че принцесата винаги е пазена от страшен дракон.

— Да, от страшилище като балрог — кимна Деймиън.

— Като във „Властелинът на пръстените“.

— Страхувам се, че си по-близо до истината, отколкото ни се иска — измърмори Дарий.

— Какво е това? — попитах. Нямах сили да посоча, затова кимнах с брадичка напред и малко наляво от пътя.

Но нямаше нужда от отговор. Секунда след като попитах, стана ясно за всички, че джипът е обграден. Нощта над нас внезапно се раздвижи. Чудовищни гарвани на ята накацаха около нас. Един огромен воин, когото не познавах, излезе напред. Беше зловец и изглеждаше опасен.

— Това е един от моите братя, син на Еребус. И стои рамо до рамо с враговете ни — каза тихо Дарий.

— Което прави и синовете на Еребус наши врагове — казах аз.

— Уви, жрице, като гледам този воин пред нас, май се налага да се съглася с теб — отвърна той.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Дарий слезе пръв от джипа. Лицето му не издаваше никакви емоции. Той изглеждаше силен, уверен и неразгадаем. Не обърна никакво внимание на гарваните демони, които бяха вторачили в него ужасните си човешки очи, и тръгна към воина в центъра на шайката.

— Приветствам те, Аристос — каза той. Видях добре, че притисна юмрук до сърцето си, но не му се поклони. — Водя със себе си няколко хлапета и една жрица. Тя е сериозно ранена и има нужда от незабавна медицинска помощ.

Преди Аристос да отговори, най-големият от гарваните проточи врат и каза:

— Коя от жжжриците се прибира?

Въпреки че бях вътре в джипа, щом чух гласа му, се разтреперих. Този звучеше по-човешки от другия, който ме бе нападнал, и затова — още по-страшен.

Дарий премести преднамерено бавно вниманието си от Аристос към ужасяващото същество — нито човек, нито птица, а по-скоро отвратителен мутант, смес от двете.

— Не те познавам, създание.

Демоничният гарван присви червените си очи.

— Сссине човешки, можеш да ме наричашшш Рефаим.

Дарий повтори, без да примигва:

— Все още не те познавам.

— Ссскоро ще ме опознаешшш — изсъска съществото и отвори клюна толкова широко, че всички видяхме огромната му паст.

Дарий му обърна гръб и отново погледна към Аристос.

— Състоянието на жрицата е тежко и хлапетата имат нужда от почивка. Ще ни пуснеш ли да преминем?

— Това Зоуи Редбърд ли е? Нея ли водиш?

Като чуха името ми, всички демонични гарвани се размърдаха неспокойно и насочиха вниманието си от Дарий към джипа. Чу се

плясък на криле и изродените крайници се раздвижиха с удвоена енергия. Никога не съм се радвала толкова на бронирани стъкла.

— Тя е. — Дарий не можеше да отрече този факт. И отново попита: — Ще ни пуснеш ли да преминем?

— Разбира се — отвърна Аристос и посочи към главната сграда. — Нали има заповед всички хлапета да се върнат в училище.

Движението на главата откри врата му и близката лампа освети голата му плът. Забелязах тънка червена резка, сякаш мястото беше одраскано наскоро.

Дарий отвърна отсечено:

— Ще откарам жрицата до амбулаторията. Тя не може да ходи сама — каза спокойно Дарий.

Той се обърна и тръгна към джипа, когато гласът на Рефаим го спря.

— Черррвената с вассс ли е?

Дарий се обърна.

— Нямам представа кого имаш предвид под „червената“.

Рефаим разпери огромните си черни криле и скочи върху капака на джипа. Звукът от скърцането на метала под тежестта му се изгуби сред колективното съскане на раздразнените котки. Рефаим заби подаващите се от човешките му ръце нокти на звяр в капака и отново се обърна към Дарий.

— Не ме лъжжжи, човешшшки сссине! Ззнаеш, че говоря зза червения вампиррр. — Яростта се отрази на гласа му и той вече изглеждаше по-малко човешки.

— Пригответе се да призовете елементите — казах и се опитах да превъзможна болката, за да говоря ясно и спокойно, но се чувствах толкова слаба и с олекнала глава, че не бях сигурна дали ще успея да призова Духа вместо Афродита, да помогна на кръга и да насоча действията на останалите. — Ако това чудо нападне Дарий, хвърляме всички стихии срещу него, взимаме си Дарий и се махаме оттук.

Но Дарий не изглеждаше разтревожен. Той погледна спокойно в очите на чудовището.

— Да не би да имаш предвид червената жрица-вампир Стиви Рей?

— Дааааа! — издиша застрашително съществото.

— Тя не е с мен. Возя само група сини хлапета. И... както вече казах, жрицата се нуждае от незабавна медицинска помощ. — Той продължи да гледа спокойно птичечовека, излязъл сякаш от нощен кошмар на побъркан човек, и продължи, без да мигне. — Питам за последен път, ще ни пуснете ли да минем?

— Минавайте, пррразззбира ссее — изсъска съществото. Не слезе от капака, но се отдръпна, за да може Дарий да отвори предната врата.

— Ела отсам. Бързо — кимна Дарий към Афродита и й подаде ръка, за да й помогне да слезе от колата през мястото за шофьора. После го чух да й шепне: — Застани плътно до мен.

Тя кимна и тръгна заедно с него към моята врата. Дарий се наведе и срещна очите ми. После се вгледа във всички поред.

— Готови ли сте? — попита тихо. Въпросът съдържаше много повече от тези три думи.

— Да — отговориха в хор Деймиън и близначките.

— Да — казах аз.

— Стойте близо един до друг — прошепна той.

Дарий и Деймиън успяха да ме измъкнат от колата и да ме наместят в ръцете на воина. Впили мълчаливи погледи в гарваните демони, всички котки се изнизаха от колата и сякаш се стопиха в ледения мрак. Отдъхнах си, когато видях, че нито едно от уродливите същества не се спусна към моята Нала. „Моля те, пази котките“ — изпратих кратка молитва към Никс. Афродита, Деймиън и близначките ни наобиколиха и сякаш, слели се в едно, ние се отдалечихме от джипа по посока на училището.

Когато Аристос ни поведе към най-близката сграда на лагера, където бяха апартаментите на преподавателите и лечебницата, гарваните демони, включително и Рефаим, изчезнаха към небето. Дарий ме пренесе през сводестата дървена порта, която винаги ми бе напомняла за врата на замък зад защитен ров. Неволно се замислих за онази нощ, когато преминах през нея за пръв път. Оттогава бях минали около два месеца, аз бях в безсъзнание и ме бяха отнесли на ръце в лечебницата на „Дома на нощта“, където се събудих, без да имам и най-малка представа за бъдещето. Колко странно, че сега бях почти в същото положение!

Огледах лицата на приятелите си. Всички изглеждаха спокойни и самоуверени. Но аз ги познавах достатъчно добре и това ми помогна

да разпозная страха зад здраво стиснатата черта на устните на Афродита и лекото потрепване на свитата в юмрук ръка на Деймиън. Близначките бяха от дясната ми страна, толкова плътно една до друга, че рамото на Шоуни се притискаше в това на Ерин, а нейното докосваше ръката на Дарий. Може би близостта им вдъхваше кураж.

Дарий зави по познатия коридор. И понеже ме носеше, веднага усетих внезапното налягане на мускулите му и разбрах, че тя е пред нас още преди да чуя гласа ѝ. Повдигнах с мъка глава от рамото му и я видях да стои пред вратата на лечебницата. Беше прекрасна в дългата прилепнала плътно по тялото ѝ рокля от странен черен плат, който блестеше и при всяко нейно движение образуваше тъмнолилави гънки. Дългата ѝ кестенява коса падаше на гъсти лъскави вълни до кръста, а тревистозелените ѝ очи искряха от възбуда.

— Я виж ти, блудните синове се завръщат! — чух звънкия ѝ развеселен глас.

Веднага отместих поглед от нея и зашепнах трескаво:

— Елементите ви! — Тревогата, че може да не ме чуят или да разберат думите ми, продължи по-малко от миг, защото веднага усетих лек полъх на затоплен от огън вятър и усетих аромата на пролетен дъжд. И въпреки че Неферет не можеше да чете мислите на Афродита, аз все пак казах тихичко:

— Дух, имам нужда от теб. — Веднага усетих в себе си пърхането на невидими криле. Духът ми отговори и аз побързах, преди да променя решението си и да задържа природната стихия за себе си като пълна егоистка, да му наредя: — Отиди при Афродита. — Елементът влезе в нея и аз чух острата ѝ въздишка.

Успокоена, че приятелите ми са защитени, отново съсредоточих поглед върху нашата опозорена Висша жрица. Понечих да ѝ отвърна с ирония: „Може ли една жрица на Никс да цитира Библията“, когато една врата на няколко крачки надолу по коридора се отвори и той застана на прага ѝ.

Дарий спря рязко, сякаш някой го бе дръпнал с въже, и болката преряза гърдите ми.

— Олеле! — изпъшка Шоуни.

— Не е истина! — простена Ерин.

— Не го гледайте в очите — прошепна Афродита. — Гледайте го в гърдите.

— Тъкмо са ми на височината — каза Деймиън.

— Запазете самообладание — изшътка Дарий.

Времето сякаш спря. „Запази самообладание — започнах да си повтарям. — Запази самообладание, запази самообладание.“ Но нямах сили за това. Умирах от болка, чувствах се изтощена и готова да се предам. Неферет ме изплаши истински. Беше толкова съвършена и силна, можех ли да се меря с нея? Калона ме накара да осъзная собствената си нищожност. Пред тях аз бях малко смешно джудже. Хаосът от мисли замая главата ми. Та аз бях само едно дете! Дори не бях зрял вампир. Какво можех да направя срещу тези две удивителни същества? Наистина ли исках да се боря с Калона и наистина ли бях сто процента убедена, че той е зъл? Примигах, проясних погледа си и го огледах от горе до долу. Всъщност изобщо не изглеждаше зъл. Панталоните му бяха ушити от същата светлокафява еленова кожа, от която се правят истинските мокасини. Беше бос и гърдите му бяха открити. Сега като казвам, че стоеше полугол в коридора, ми изглежда малко глупаво, но тогава не ми се стори така. Тогава всичко си му беше наред. Той беше просто невероятен. Кожата му беше съвсем гладка, без нито едно петънце и със златист загар, за какъвто белите момичета си умираха и се пържеха като пържоли на слънцето, за да го придобият. Калона имаше гъста черна коса, дълга, но не идиотски дълга, а точно колкото трябва. Съвършените къдрици падаха безредно по раменете му и колкото повече ги гледах, толкова повече ми се искаше да заровя пръсти в тях. Забравила за предупреждението на Афродита, погледнах право в очите му и през мен премина електрически ток. Той ме позна, очите му се разшириха и ударната вълна от втория му поглед отне и последната капчица от напускащите ме сили. Отпуснах се в ръцете на Дарий толкова изтощена, че не можех да задържа главата си изправена.

— Тя е ранена! — изтреця в тишината гласът на Калона. Беше толкова страшно, че дори и Неферет потръпна. — Защо не са се погрижили за нея?

Дочух отвратителния звук от плясък на огромни криле и след миг видях Рефаим да излиза от същата стая, откъдето преди малко се бе показал Калона. Потръпнах при мисълта, че гадното същество сигурно е влетяло в стаята през прозореца и после е допъзляло до прага. Изобщо има ли място на тази земя където тези отвратителни същества да не могат да се промъкнат?

— Татко, аз наредих на война да занесе жрицата до лечебницата, за да може да обработят раната ѝ. — След меките съблазнителни думи на Калона неестественият стържещ, но определено по-разбираем глас на Рефаим, звучеше още по-противно.

— Глупости на търкалета!

Шокирана от чутото, погледнах с отворена уста към Афродита, която дори демоничния гарван с един от най-изразителните си презрителни погледи. После отметна назад гъстата си руса коса и продължи:

— Това птицеподобно ни държа на ледения дъжд и не ни пусна, докато не ни разпита за онази, не знам си каква червена и за тази не знам си каква червена. Но въпреки неговата така наречена „помощ“, Дарий успя да пренесе Зоуи дотук. — Докато произнасяше думата „помощ“, тя вдигна ръце и описа кавички във въздуха.

В коридора настъпи мъртвешка тишина. След няколко секунди Калона отметна красивата си глава назад и се засмя.

— Бях забравил колко забавни могат да бъдат човешките жени. — После с грациозен жест на ръката си каза на Дарий: — Донеси младата жрица тук, за да се погрижат за нея.

Мускулите на Дарий се стегнаха и аз разбрах, че това предложение не му е по сърце, но той изпълни заповедта на Калона и тръгна напред, заобиколен от приятелите ни. Групичката скоро стигна до Калона и той ни поведе към Неферет, която стоеше до вратата на лечебницата.

— Ти изпълни своя дълг, боецо — обърна се Калона към Дарий. — Сега аз и Неферет ще се погрижим за нея. — Падналият ангел разтвори ръце в очакване Дарий да ме положи в тях. Заедно с движението на ръцете огромните покрити с гарванови пера криле, до този момент прибрани плътно на гърба, изшумолиха и се отвориха наполовина.

Изпитах силно желание да протегна ръка и да ги докосна, даже тайничко се зарадвах, че съм прекалено слаба, за да направя нещо друго, освен да го гледам възхитено.

— Задълженията ми не са приключили — каза Дарий. Гласът му беше не по-малко напрегнат от мускулите. — Дал съм дума да се грижа за тази млада жрица, затова трябва да остана до нея.

— Аз също оставам — каза Афродита.

— И аз. — Гласът на Деймиън трепереше и се чуваше съвсем слабо, но ръцете му все още бяха свити в юмруци.

— Ние също оставаме — обади се Ерин и Шоуни кимна в знак на съгласие.

Сега беше ред на Неферет да се засмее.

— Нали не мислите, че ще допусна да останете при Зоуи, докато я преглеждам? — Веселата нотка в миг изчезна от гласа ѝ. — Не ставайте глупави! Дарий, вкарай я в стаята и я остави на леглото. Щом настоявате, може да я изчакате в коридора, но като ви гледам, си мисля, че е по-добре да хапнете нещо и да си починете. Вие доведохте Зоуи у дома, тя вече е на сигурно място, така че сте си изпълнили задълженията. Връщайте се в общежитието. Човешката част от града е парализирана от бурята, но ние не сме човеци. За нас животът продължава, следователно учебните занятия също продължават. — Тя замълча и погледна Афродита с невероятна злоба. Лицето ѝ се изкриви, чертите ѝ станаха толкова остри и студени, че от цялата ѝ красота не остана и трошица. — Но ти сега си човек, нали, Афродита?

— Да — отвърна Афродита. Беше пребледняла, но вдигна брадичка и посрещна смело злия поглед на Неферет.

— Тогава принадлежиш на външния свят — вдигна ръка Неферет и посочи някъде навън.

— Не, не е вярно — намесих се аз. Щом се обърнах към нея, магията на Калона се разпръсна и аз изтрезнях. Едва успях да позная гласа си. Звучеше като шепот на трепереца старица, но Неферет ме чу и веднага се завъртя към мен. — Никс все още ѝ изпраца видения. Мястото ѝ е при нас.

Поздравих се, че успях да кажа всичко, въпреки че се наложи да мигам непрекъснато, защото погледът ми внезапно се замъгли от странни светещи петна.

— Видения? — Дълбокият глас на Калона проряза въздуха между нас. Този път се удържах и не погледнах към него. Той стоеше толкова близо до мен, че усещах ледения полъх, който идваше от тялото му. — Какво виждаш, Афродита?

— Предупреждения за бъдещи беди — отвърна Афродита.

— Интересно — каза той, сякаш изплю думата. — Неферет, кралице моя, не си ми казвала, че в „Дома на нощта“ има гадател. —

Преди Неферет да отговори, той продължи: — Твърде възхитително, твърде възхитително. Това може да ни е от полза.

— Но тя не е от новациите, не е и вампир, затова не принадлежи към „Дома на нощта“. — Гласът на Неферет беше толкова странен, че отначало не го разпознах, но после, когато примигнах няколко пъти, успях да различа езика на тялото ѝ. Тя буквално се бе провесила на шията на Калона. Леко шокирана, осъзнах, че го съблазнява. Пред нас!

Със зяпнала уста като хипнотизирана видях как Калона протяга ръка и я гали по бузата, после надолу по дългата гладка шия, раменете и накрая по линията на гърба. Неферет потрепери от допира му, очите ѝ се разшириха, сякаш ласката му ѝ действаше като наркотик.

— Сигурен съм, че гадателката ще ни бъде от полза, кралице моя — каза бавно той. Все още загледана в него, тя кимна бавно. — Остани, малка пророчице — обърна се Калона към Афродита.

— Да — отвърна решително Афродита. — Ще остана.

Признавам си, че Афродита ме изненада напълно. Искам да кажа, че — да, бях ранена и вероятно бях в шок, затова не мога да виня странното си психическо състояние и предполагам, че част от хипнотичния ефект на падналия ангел върху мен се дължеше на факта, че може би умирах. Но освен мен останалите също бяха повлияни в различна степен от неговата магия. Всички, с изключение на Афродита. Тя си оставаше същата злобна кучка. Не можех да си го обясня.

— Пророчице — обърна се към нея Калона, — каза ни, че си била предупредена за бъдещи беди.

— Да — отвърна тя.

— Кажи ми какво видя, за да можем да предпазим Зоуи.

— Не съм имала видение за Зоуи, но знам, че тя трябва да е тук, защото е тежко ранена.

— Искам да те уверя, че аз също съм имал видения. Но нека те предупредя — заговори Калона. Гласът му, толкова мил и дълбок, че, честно казано, не исках нищо друго, освен да се сгуша някъде и да го слушам безкрай, изведнъж започна да се променя. Отначало промяната беше неуловима. Но докато продължаваше да говори, страхът неусетно се плъзна по вените ми, явното му раздражение рефлектира върху мен и постепенно всички, дори и Дарий, отстъпихме крачка назад. — Ако

не изпълняваш командите ми, тази жрица няма да доживее до сутринта. Сега ни остави!

Гласът му просто ме смачка и размъти още повече нестабилното ми съзнание. Отпуснах се в ръцете на Дарий и казах на Афродита:

— Направи, каквото ти казва. — Спрях за миг да си поема дъх и довърших: — Той е прав. Няма да живея дълго, ако не получа помощ.

— Подай ми жрицата, боце. И знай, че повече няма да моля — протегна отново ръцете си Калона.

Афродита се поколеба за миг, после протегна ръка и стисна моята.

— Ще се върнем, когато си по-добре.

Стисна още веднъж ръката ми и аз усетих как Духа се връща при мен.

Исках да извикам: „Не!“. Афродита трябваше да задържи елемента, имаше нужда от защитата му, но докато се опитвах да изкарам глас от себе си, тя вече беше при Деймиън, сочеше ме с пръст и говореше:

— Вземи си довиждане със Зоуи и ѝ пожелай скорошно оздравяване.

Той я погледна и тя му кимна леко. После се обърна към мен, хвана ръката ми и също я стисна.

— Оправяй се, Зо — каза тихо и когато ме пусна, усетих да ме облъхва слаб ветреца.

— Хайде и вие — махна към близначките Афродита.

Шоуни пое едната ми ръка, Ерин — другата.

— Ще се върнем за теб, Зо — каза Ерин.

Те се отдалечиха, а аз приех лятната топлина и свежия прочистващ дъжд в сърцето си.

— Стига сантиментални глезотии. Сега я поемам аз. — И преди да си поема дъх, Калона ме взе от ръцете на Дарий. Сгушена до голите му гърди, аз затворих очи и докато потръпвах от допира на прекрасното му хладно тяло, приемах силата на природните стихии.

— Ще чакам тук — чух гласа на Дарий, докато вратата се затваряше с решителен звук, отделяйки ме от приятелите ми и оставяйки ме в ръцете на моите врагове — един паднал ангел и чудовищното птицеподобно, създадено от него.

После направих нещо, което до този момент ми се бе случвало само два пъти. Припаднах.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първото нещо, което усетих, беше хладината на колосаните чаршафи по голото ми тяло. Което означаваше, че нямах никакви дрехи по себе си. В същия момент всичко в мен закрещя да не отварям очи, да продължавам да дишам дълбоко. Трябваше да остана „в безсъзнание“. Притихнала на леглото, аз се опитах да направя инвентаризация на тялото си. Дългата рана на гърдите сега ме болеше значително по-малко, отколкото преди да припадна. Включих в проучването си всички сетива (освен зрението, разбира се) и скоро усетих присъствието на Духа, Въздуха, Водата и Огъня. Елементите не заявяваха с нищо присъствието си и не бяха видими, но аз ги усещах около себе си. Те успокояваха болката, укрепваха силите ми и заедно с това усилваха тревогата ми за останалите. „Върнете се при тях!“, заповядах им без глас и усетих, че ме напускат, макар и неохотно. Всички, с изключение на Духа. Щеше ми се да въздъхна дълбоко и да извъртя очи, но вместо това се концентрирах върху задачата си. „Дух, иди при Афродита и остани при нея.“ Почти веднага усетих отсъствието на мощния елемент. Вероятно бях помръднала неволно, докато е напуснал тялото ми, защото из стаята веднага се разнесе гласът на Неферет. Идваше някъде от долния край на леглото ми.

— Помръдна. Сигурна съм, че скоро ще дойде в съзнание. — Настъпи кратка пауза, после усетих, че се приближава и заговори отново: — Все още мисля, че не трябва да я лекувам. Няма да се наложи да обясняваме много. Тя беше почти мъртва, когато я донесоха.

— Ако това, което ми казваш, е истина, и тя може да управлява петте стихии, значи е прекалено силна. Не бива да я оставим да умре — обади се Калона.

Доколкото можех да преценя, неговият глас също идваше оттам, където бяха краката ми.

— Казах ти самата истина — каза Неферет. — Тя контролира елементите.

— Тогава ще можем да я използваме. Защо да не я включим в новата си визия за бъдещето? Ако я накараме да положи клетва, това ще повлияе на всеки от членовете на Съвета, които все още не са готови да ни се подчинят.

Нова визия за бъдещето? Влияние в съвета? Като във Висшия съвет на вампирите? Боже мили!

Отговорът на Неферет беше рязък и убедителен.

— Тя не ни трябва, любов моя. Ще успеем и без нея. Зоуи никога няма да използва силата си в наша полза. Тя е изцяло предана на богинята.

— Това може да се промени. — Думите се топяха в устата му като шоколад. И въпреки че мислите ми препускаха бясно, разтревожени от току-що чутото, физическото ми тяло замря като омагьосано при звука на плътния му глас. Беше готово да замръзне завинаги, само да продължи да го слуша. — Струва ми се, че вече познавам една жрица, която се освободи от връзката си с богинята.

— Но Зоуи е много по-млада и не толкова умна като мен, за да отвори очи за другите, далеч по-богати и интригуващи, възможности. — Гласовете им звучаха от едно и също място и аз се досетих, че тя е в прегръдките му. — Тя е наш враг и ще си остане такава. Сигурна съм, че денят, когато ще се наложи ти или аз да я убием, не е много далеч.

Калона се засмя:

— Каква сладка малка кръвопийца си ми ти! Ако се окаже, че младата жрица не ни върши работа, тогава естествено ще я премахнем. Но първо ще се опитам да разкъсам връзката ѝ с Никс.

— Не. Искам да стоиш далеч от нея — извика Неферет.

— Скъпа моя, време е да запомниш кой е господарят тук. Запомни, няма да позволя повече да ме командват и да ме вкарват в капан. Аз не съм като твоята импотентна богиня. — Копринената секси мекота изчезна изведнъж от гласа му и на нейно място се появи вледеняваща кръвта нотка. — Аз давам, но ако не съм доволен, ще си взема обратно всичките дарове.

— Не се ядосвай — предаде се моментално Неферет. — Просто не мога да понеса мисълта, че ще те дяля с друга.

— Тогава не ме ядосвай — извика той, но гневът му вече се стопяваше.

— Излез с мен от тази стая и обещавам да не те ядосвам — каза закачливо Неферет. Чух отвратително мляскане, явно се целуваха. Едва се сдържах да не повърна, докато слушах задъханите стонове на Неферет.

След цяла серия подобни гадни звуци Калона най-после каза:

— Отиди в спалнята и се приготви за мен. Ще дойда след малко.

Вече чувах писъка на Неферет, нещо от рода на: „Не, ще отидем двамата!“, но тя ме изненада тотално, като каза:

— Побързай, мой черни ангеле! — И всичко това със зноен, изкустителен глас.

След това чух шумолене на рокля, отваряне и затваряне на врата. Тя го манипулираше. Запитах се дали Калона го разбира. Един безсмъртен трябваше да има поне малко мозък в главата си и да не се хваща на психологическите игрички на вампирка, пък била тя и Висша жрица (добре де, игрите определено бяха и физически). Тогава си спомних призрачния образ на Неферет, който съзрях на онова дърво пред депото. Как го бе направила? Може би преминаването към Тъмната страна ѝ бе дало нови сили, може би тя не беше просто паднал вампир, бивша Висша жрица, а нещо друго. Всъщност никой не знае какво означаваше да си кралица Тси Сгили. Тази нова мисъл ме ужаси.

Странно шумолене около леглото прекъсна трескавите ми мисли. Лежах неподвижно. Искях да задържа дъх, но знаех, че трябва да продължа да дишам дълбоко и равномерно. Кълна се, че усетих как погледът на Калона ме прободне и благодарих на богинята, че чаршафът покрива голото ми тяло. Чух злокобен шум от криле и си представих как ги разперва величествено над мен. Може би се готвеше да ме вземе в прегръдките си и да ги обвие около мен, както в съня ми.

И тогава се издадох. Колкото и силен да беше вътрешният ми инстинкт, повече не можех да остана със затворени очи. Изгаряща от нетърпение да видя неописуемо красивите черти на лицето му, отворих очи и се оказах на сантиметри от онова мутирало същество, Рефаим. Гарванът се бе навел над мен, уродливото му птиче лице почти докосваше моето. Ключът му бе отворен и змийският му език опипваше въздуха пред мен.

Реагирах светкавично и по инстинкт. Случиха се няколко неща едновременно. Аз вдигнах чаршафа до брадичката си, нададох

невероятен писък и се дръпнах с такава сила назад, че главата ми се удари в таблата на леглото. В същия момент отвратителният гарван изграчи, разпери криле, сякаш искаше да връхлети върху мен и... вратата се отвори. Дарий се втурна в стаята, хвърли поглед към зловещото същество и с едно убийствено грациозно движение бръкна във вътрешния джоб на коженото си сако за скрития там нож, освободи острието и го метна към него. Острието се заби дълбоко в гърдите му. Рефаим изпищя и се олюля назад, стиснал здраво украсената с перли дръжка на ножа.

— Ти дръзна да нападнеш моя син! — изгърмя гласът на Калона. С две крачки той се намери до Дарий. Силен като истински бог, го хвана за гърлото и го повдигна във въздуха. Беше толкова висок и ръцете му толкова дълги и силни, че можеше да запрати Дарий в тавана и да го размаже като нищо. Задържа ги високо над себе си и краката на Дарий започнаха безпомощно да се мятат насам-натам, докато юмруците му налагаха безсмислено мускулестите ръце на Калона.

— Спри! Не го наранявай! — Завличайки чаршафите със себе си, станах от леглото и се затътрих към тях. Едва сега осъзнах, че съм прекалено слаба. Калона бе разтворил черните си криле и трябваше да се провря под едното, за да стигна до Дарий. Нямах представа защо скочих от леглото и какво исках да направя. Дори да бях здрава и в добра форма, пак не можех да се сравнявам с това безсмъртно същество, да не говорим сега, в това състояние, и въпреки че закрепях с всички сили и започнах да го налагам с юмруци, не бих казала, че му създавах повече неприятности от досаден комар. Но тогава се случи нещо. Погледнах нагоре към кехлибарените очи на Калона, видях оголените му в усмивка кучешки зъби и осъзнах, че докато задушаваше бавно живота у Дарий, той се забавляваше. Всичко това му харесваше.

Калона разкри истинската си същност и аз разбрах, че той не е неразбраният герой, който огрян от истинската любов, неочаквано ще покаже на света добрата си страна. Нямах значение дали винаги е бил такъв, или е станал зъл впоследствие. Важното бе, че сега беше зъл. Магията, която сковаваше волята ми, се разби като стъкло и се замолих с цялото си сърце то да се счупи така, че парченцата да не могат никога да се съберат.

Напълних дробовете си с въздух, вдигнах ръцете си с дланите нагоре, без да ме е грижа за чаршафа, който се смъкна надолу и ме остави чисто гола пред него, и извиках със сетни сили:

— Вятър и Огън, елате при мен, имам нужда от вас!

Моментално усетих присъствието на двата елемента и видях в съзнанието си Деймиън и Шоуни. Стояха със затворени очи, обединили сили в помощ на природните стихии. Точно това ми трябваше — малка помощ от приятели. Присвих очи и вложих цялата си енергия в последната команда.

— Накарайте крилатия звяр да пусне Дарий!

Спомних си как Вятърът и Огънят ме извадиха от затруднението с тези скапани гарвани-демони и прострях ръце към Калона, за да насоча елементите към него. След като успяха да ме спасят от синовете, би трябвало да нямат проблем и с бащата.

Ефектът беше незабавен. Горещата вълна подхвана разперените криле на падналия ангел, размята ги напред-назад, залепи се със съскащ звук по голата му кожа и го обвини в облак от гореща пара. Той изпусна жертвата си и Дарий падна тежко на земята. Жаден за въздух, той отвори уста и се опита да стане и да ме предпази с тялото си от Калона и Рефаим. Не можех да му помогна с нищо, освен да се опитам да овладее дишането си и да мигам като побъркана, за да махна тези странни малки ярки петна от очите си. Огънят и Вятърът си отидоха и аз останах права, едва държейки се на треперещите си крака.

С крайчеца на окото си долових движение при отворената врата. Обърнах се и зяпнах изненадано, когато видях Старк да се втурва в стаята. Смъртоносната му стрела вече опъваше тетивата на лъка. Той я насочи към Дарий, но в последния момент размисли, тръсна глава, като че ли искаше да проясни съзнанието си, после бавно се обърна към мен. Заля ме вълна на радост. Той отново приличаше на себе си. Очите му не светеха в червено. Беше спокоен, нямаше вид на скелет с хлътнали бузи. Чак тогава осъзнах, че стоя пред него напълно гола и го гледам в очите. Грабнах бързо свлеклия се в краката ми чаршаф и го увих около себе си като след баня. Въпреки бъркотията и стреса, бях сигурна, че лицето ми е червено като домати. Трябваше да кажа нещо, каквото и да е. Но мозъкът ми зацикли около една-единствена мисъл: той ме видя гола.

Старк се окопоти пръв, вдигна лъка и се прицели отново в Дарий.

— Старк! Не го убивай! — извиках аз. Не си направих труда да закрия тялото на Дарий. Ако той решише да стреля, нямаше начин да пропусне, каквото и да направех. Просто нямаше как да пропусне. За разлика от Калона, моята богиня не си връщаше подаръците обратно.

— Ако искаш да убиеш този, който ме запрати в ъгъла на стаята, трябва да изпратиш стрелата си в жрицата, а не във война — каза Калона. Вече беше на крака и говореше, сякаш нищо не се бе случило. Лицето му беше спокойно, но кожата по голите му гърди ми се видя червена и странна, като изгоряла на слънцето. Елементите бяха напуснали стаята, но от нея все още излизаше пара на тънки струйки, които се къдреха мързеливо във въздуха. — Но аз не искам да убиваш жрицата. Искам него...

Не дочаках Калона да довърши и преди Старк да изпълни желанието му, се обърнах към Калона и заговорих умоляващо:

— Дарий няма вина. Той просто ме защитаваше. За всичко е виновен онзи гарван. — Посочих към дългия разрез на гърдите си, който в интерес на истината, вече не зееше като голяма гадна уста, а приличаше на червена, нащърбена линия. — Когато Дарий ме чу да викам и видя Рефаим над мен, съвсем логично предположи, че той ме напада отново.

Калона бе вдигнал ръка, за да спре Старк, и ме слушаше внимателно. Въпреки притеснението от втренчения му поглед, аз продължих:

— Дарий положи клетва да ме защитава. Той просто си вършеше работата. Моля те, не го убивай за това.

Последва дълга пауза. Калона се взираше в мен, аз също го гледах. Вече не усещах хипнотичното му въздействие. Не, че не продължаваше да бъде най-готиният мъж, когото бях виждала. Беше, и още как. Дори... това, което видях, ме накара да подскоча.

Калона се подмладяваше. Когато за пръв път излезе от своя затвор, той беше напълно и тотално готин, но беше... зрял мъж. Един ненормално едър мъж с огромни черни криле. Възрастта му не можеше да се определи с точност, но нямаше съмнение, че е някъде между трийсет и петдесет. Сега нещата бяха различни. Ако ме питаха на

колко години е, бих казала, че е около осемнайсет и със сигурност не по-възрастен от двайсет и една.

Той е на идеалната възраст за мен...

Най-после той отмести поглед към Рефаим, който се бе свил в ъгъла на стаята и стискаше с две ръце дръжката на стърчащия от гърдите му нож.

— Истина ли е това, синко? Наистина ли един от синовете ми е наранил жрицата?

— Няма как да знам, татко. Все още нито един от стражата не се е върнал — отговори задъхано Рефаим.

— Това е самата истина — обади се Дарий.

— Естествено, че ще кажеш така, боецо — прониза го с поглед Калона.

— Давам ти своята дума на син на Еребус, че това е истина. Ти видя раната на Зоуи със собствените си очи. Не може да не си разпознал следите от ноктите на твоите деца.

Зарадвах се, че Дарий беше престанал да стене, говореше уверено и беше готов да продължи битката с присъщия на всички пубери (Здравейте, Хийт и Ерик!) ентузиазъм. Продължаваше да ме защитава, макар и с думи. Защото, ако Калона знаеше, че един от гарваните демони ме бе нападнал и едва не ме бе убил (без да му се обяснява, че това беше по-скоро инцидент, отколкото премислена атака), най-малкото нямаше да ме оставя сама с тях и щеше да предупреди гадните изчадия да стоят настрана. Разбира се, при положение, че все още ме искаше жива.

Калона приближи към мен и аз веднага прекратих вътрешния монолог. Застанах мирно, загледана право напред в голите му гърди. Той спря малко преди пръстите на краката ни да се докоснат, протегна ръка и бавно прокара пръст по раната ми. Не докосна кожата ми, но беше толкова близо до нея, че усетих познатия леден полъх. Трябваше да стисна зъби, за да не се разтреперя, да не отстъпя назад или да го погледна в очите и да направя някоя лудост, например да се наведа напред и да допра горещите си гърди в хладния му пръст.

— Този белег наистина е оставен от един от моите синове — каза той. — Старк, остави засега война жив. — Тъкмо поемах въздух, за да въздъхна облекчено, когато го чух да добавя: — Естествено, не мога да го оставя да наранява безнаказано синовете ми. Но предпочитам да го

накажа лично. — Каза го толкова спокойно, че в първия момент не разбрах значението на думите му усетих се чак когато го видях да напада като кобра. Воинът нямаше време дори да заеме отбранителна позиция. Калона се извъртя, издърпа ножа от гърдите на Рефаим и с едно движение го заби в бузата на Дарий.

Дарий се олюля, после падна, кръвта плисна от лицето му и всичко около нас се осея с малки червени капчици като от дъжд. Изпищях и се опитах да стигна до него, но силната ръка на Калона обхвана кръста ми и ме придърпа назад към гърдите му. Вдигнах поглед към безсмъртния в очакване гневът и ужасът в очите ми да прогорят красивото му лице.

Този път не усетих привличане. Магията му вече не ми действаше. Калона беше млад и нечовешки красив, но аз виждах пред себе си единствено опасен враг. Сигурно забеляза победоносния пламък в очите ми, защото войнственият израз на лицето му се смени с лека иронична усмивка. Той се наведе и прошепна в ухото ми:

— Помни, моя малка Ая, воинът може да те защити от всеки, но не и от мен. Нито пък силата на стихииите може да ми попречи да взема това, което по право ми принадлежи.

После притисна устни в моите и в мен се развилия снежна буря, скова съпротивителните ми сили, изпълни душата ми със забранена страст и вледени мозъка ми. Вкусът ѝ ме накара да забравя всичко и всички — Старк, Дарий, дори Ерик и Хийт — всички замръзнаха някъде из далечните гънки на паметта ми.

Той отдели устните си, пусна ме. Установих, че краката не ме държат, и се свлякох на пода. Той се засмя и излезе от стаята, а раненият му син закуцука след него.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Запълзях към Дарий, докато хълцах и се давех от плач. И тъкмо го достигнах, когато от коридора се разнесе ужасен шум. Вдигнах глава и видях Старк. Едната му ръка все още държеше лъка. Другата стискаше касата на вратата толкова здраво, че кокалчетата му бяха побелели. Кълна се, че видях ноктите му да се забиват в дървото. Очите му светеха в червено, самият той се бе присвил леко напред, като че ли го болеше стомахът.

— Старк? Какво става?

Изтрих сълзите с ръка, за да мога да го видя по-добре.

— Кръвта... не мога да го понеса... трябва... — заговори накъсано той и сякаш против волята си, влезе в стаята.

Дарий се изправи на колене. Грабна ножа от пода, където бе паднал, след като бе разрязал бузата му, и се завъртя към Старк.

— Трябва да знаеш, че споделям кръвта си само с онези, които съм поканил — каза той. Гласът му беше силен и уверен. Ако не го виждах с очите си, никога нямаше да повярвам, че кръвта шурти от лицето му като река. — А аз не съм те поканил, момче. Бягай оттук, докато не е станало лошо.

Старк водеше мъчителна вътрешна борба със самия себе си и това се отразяваше на цялото му същество — като започнем от светещите му червени очи, минем през дивашки изкривената уста и стигнем до напрежението, което се излъчваше от цялото му тяло. Изглеждаше като че ще експлодира всеки момент.

Трябваше да се намеся. Вече не издържах. Първо, целувката на Калона, меко казано, ми изпи мозъка. Второ, раната продължаваше да ме боли. Виеше ми се свят и се чувствах толкова слаба, че не вярвах, че ще спечеля боксов мач дори и срещу Джак. А като капак на всичко, Дарий беше ранен и аз нямах представа колко дълбока беше раната му. Честна дума, ако в този момент някой забиеше вилица в мен, мисля, че нямаше да мога да реагирам.

— Старк, излез оттук! — казах колкото може по-силно и се зарадвах, че гласът ми беше по-уверен, отколкото самата аз. — Не ми се иска да те разкарам с огън, но се кълна, че ако направиш още една крачка към него, ще ти подпали задника. — Това като че ли свърши работа. Той се извъртя и заби червените си очи в мен. Беше ядосан и видимо опасен. Цялата му фигура бе обгърната в мрак, като черна аура, и това подсилваше червения блясък в очите му. Изправих се, благодарна, че увитият около мен чаршаф все още беше на мястото си, вдигнах ръце и се приготвих. — Не ме предизвиквай, Старк. Ако ме ядосаш, бъди сигурен, че ще си изпатиш жестоко.

Старк примига няколко пъти, за да проясни съзнанието си. Червеното в очите му постепенно избледня, тъмната аура изчезна и той изтри с трепереща ръка потта от челото си.

— Зоуи, аз... — заговори почти нормално, което накара Дарий да излезе от защитната си позиция и да направи стъпка към мен. Старк веднага изсъска към него. Наистина изсъска, сякаш беше животно, а не човек, обърна се и избяга от стаята.

Успях да се добера до вратата и да я затръшна, после домъкнах стола, който стоеше до леглото, и го мушнах под дръжката ѝ, както съм виждала да правят по филмите. Накрая се върнах при Дарий.

— Щастлив съм, че си на моя страна, жрице — погледна ме възхитено той.

— Така си е. Аз съм „голяма работа“.

Разсмяхме се, което ни даде сили да се доберем до ръба на леглото. Той се просна тежко върху него. Останах права и се заех със задачата да спра да се олюлявам като пияна. Защото вече не бях.

— В онзи шкаф трябва да има комплекти за първа помощ — кимна той към дългия блестящ метален шкаф, който заемаше половината от стената отсреща. Отидох натам и видях още вградена мивка и купчина страховити медицински инструменти (всички бяха остри и от неръждаема стомана), акуратно подредени по големина и вид.

Игнорирах острите неща и започнах да отварям всички чекмеджета и вратички подред. От усилието ръцете ми започнаха да треперят неистово.

— Зоуи — извика Дарий и аз го погледнах през рамо.

Изглеждаше ужасно. Лявата страна на лицето му беше кървава каша. Разрезът тръгваше от слепоочието и стигаше до извивката на челюстта, като разкъсваше правите геометрични линии на татуировката. Въпреки това очите му се усмихваха.

— Ще се оправя. Това е малко повече от драскотина.

— Това е доста голяма драскотина — казах аз.

— Афродита сигурно ще се ядоса, като ме види.

— Ъхъм?

Воинът реши да ми се усмихне, но завърши с болезнена гримаса. Движението на устните му предизвика още по-силно кръвотечение. Той посочи лицето си:

— Това няма да ѝ хареса.

Награбих цяла камара превръзки, напоени със спирт тампони, марля и какво ли още не, и се върнах при него.

— Ако те разкара заради това, ще ѝ дам да се разбере... след като си почина малко. — Игнорирах миризмата на кръвта му, преглътнах тежко, за да не повърна, и се вгледах в ужасната „драскотина“.

Знам, че звучи нелогично: аз обичам вкуса и миризмата на кръв, това е факт, но се скапвам, като видя да тече от телата на приятелите ми. Чакай малко! Може и да не е толкова нелогично — защото, хей, ало! Аз не ям приятелите си! Сетих се за Хийт и реших да допълня мисълта си: аз не ям приятелите си при нормални обстоятелства и никога, без да ми разрешат.

— Дай, аз ще я почистя — каза Дарий и протегна ръка към спиртния тампон, който стисках в шепата си.

— Не! — казах твърдо и тръснах глава, за да прогоня световъртежа. — Не ставай смешен. Ти си ранен, затова аз ще свърша тази работа. Само ми кажи какво трябва да правя. — Замълчах за миг, после казах тихо: — Дарий, трябва да се махнем оттук.

— Знам — отвърна той.

— Но не знаеш защо. Подслушах един разговор между Калона и Неферет. Те планират някакво ново бъдеще. Казаха, че за целта трябва да „завладеят Съвета“.

Очите на Дарий се разшириха от смайване.

— Съветът на Никс? Или Висшия съвет на вампирите?

— Не знам. Не споменаха подробности. Може би говореха за нашия Съвет в „Дома на нощта“.

Той се взря в мен.

— Но всъщност не вярваш, че става дума за него?

Кимнах бавно.

— О, велика Никс! Не може да бъде!

Стиснах устни, за да спра гаденето. Бъркотията в стомаха ми доказваше точно обратното.

— Страхувам се, че ще стане точно така. Калона е много силен и владее магия, която привлича хората към него. Основният им проблем е, че Неферет не може да ни подчини на волята си, докато те и онези птичи чудовища не изпълнят своя план, какъвто и да е той. — Честно казано, според мен те вече работеха по него, но се страхувах, че ако го изрека на глас, ще бъде като заклинание, което ще изпълни всичките им желания. — Затова не може ли да те превържем, да вземем Афродита, близначките и Деймиън и да се върнем в тунелите? — Усетих, че всеки момент ще избухна в сълзи, затова продължих бързо: — Сега съм много по-добре и мисля, че трябва да се махаме веднага оттук, дори това да означава да се удавя в собствената си кръв.

— Съгласен съм с теб и съм сигурен, че Неферет те е излекувала достатъчно, за да премахне опасността тялото ти да отхвърли Промяната. Въпреки че все още не си преминала изцяло в клана на вампирите.

— Ти как си? Ще имаш ли сили за бягството?

— Казах ти, че съм добре, повярвай ми. Хайде да почистим раната и да се махаме оттук.

— В тунелите ми харесва повече. — Произнесох мислите си на глас и изненадах себе си с това признание. Бързо погледнах към Дарий, но той спокойно кимна в съгласие.

— Сигурно защото там се чувстваш в безопасност — каза той.

— Обърна ли внимание на Неферет?

— Ако имаш предвид дали съм забелязал, че силата ѝ се е увеличила, отговорът ми е да.

— Хм. Надявах се, че съм си въобразила — измърморих под носа си.

— Ти имаш добре развити инстинкти и те отдавна те предупреждават за Неферет. — Той замълча за миг и продължи потихо: — Хипнотичната сила на Калона е невероятна. Никога не съм усещал подобно нещо.

— Да — казах и се заех да почистя кръвта от лицето му. — Обаче аз успях да се освободя от магията му.

Но отказвах да призная дори и пред себе си, че въпреки преодоляването на хипнотичния ефект, аз все още потръпвах сладостно при спомена за целувката му.

— Дарий, Калона не ти ли изглежда някак различен?

— Различен ли? В какъв смисъл?

— По-млад, по-млад от теб.

Казах го, защото предположих, че Дарий беше някъде към средата на двайсетте, поне така ми изглеждаше на мен. Той ме изглежда дълго и загрижено.

— Не, същият е като първия път, когато го видях — без определена възраст. Но повярвай ми, никой не може да го сбърка с тийнейджър. Вероятно има дарбата да променя външността си и го е направил, за да ти се хареса.

Исках да възразя, но си спомних какво ми каза Калона, преди да ме целуне. Нарече ме с името, което бе използвал в нощния ми кошмар. „И аз откликвам машинално, сякаш душата ми го познава от векове“, прошепна един предателски глас в главата ми. Обзе ме невъобразим страх, ръцете ми затрепериха и цялата настръхнах.

— Той ме нарича Ая.

— Името ми звучи познато. Какво означава?

— Така се е казвала девицата, която жените Гигуа са създали, за да хванат Калона.

Дарий въздъхна тежко.

— Е, поне знаем защо те защитава. Мисли си, че ти си неговата любима.

— На мен ми прилича повече на мания, отколкото на любов — казах бързо. Не исках да допусна дори за миг, че Калона може да е обичал Ая. — Освен това не бива да забравяме, че Ая го е подмамила и с нейна помощ хората са го затворили в земята за повече от хиляда години.

— И любовта му лесно може да премине в ярост.

Стомахът ми се стегна на топка.

— Може би ме иска до себе си, за да ми отмъсти. Всъщност нямам представа какво точно замисля. Неферет искаше да ме убият, но той я спря, каза ѝ, че може да използват способностите ми.

— Но ти никога няма да предадеш Никс — каза Дарий.

Аз кимнах и казах бавно:

— И когато той го осъзнае, не виждам защо ще иска да ме задържи.

— Той гледа на теб като на мощен противник, който може отново да го плени — каза замислено Дарий.

— Както и да е. — Завъртях глава. — Кажете сега какво още трябва да направя за раната ти. После ти предлагам да отидем и да намерим другите, за да се махнем оттук.

Той започна да ме направлява и с общи усилия успяхме да почистим дългия разрез, при което се наложи да излея цялото шише със спирт в раната му, за да „я предпазим от всяка възможна инфекция, която кръвта на гарвана демон би могла да причини“, както се изрази воинът. Аз самата бях забравила, че преди да разреже бузата му, този нож бе забит в гърдите на Рефаим и че навсякъде около нас имаше от гадната кръв на този мутант. Промих раната, после Дарий ми помогна да намеря онова странно, но готино нещо, наречено „Дермабонд“, познато като течна кожно лепило, и изстисках от него по протежението на целия разрез, притиснах двата края на раната един към друг и та дам! Като изключим голямата резка през лицето, Дарий заяви, че се чувства като нов, въпреки че аз се усъмних в думите му, като имах предвид, че не бях най-надеждната медицинска сестра на света.

След това се спуснахме да ровим из шкафовете, понеже не можех да тръгна пред всички с увит около себе си чаршаф. Няма да повярвате какви отвратителни тънки като хартия „нощници“ намерихме в едно от чекмеджетата (ох, моля ви се, та това изобщо не бяха истински нощници). Нямах представа защо болниците те карат да обличаш такива грозни полупрозрачни неща. Човек и без това се чувства достатъчно зле, щом е там. Струваше ми се пълна безсмислица. Най-после намерихме някакви зелени операционни екипи, прекалено големи за мен, но какво да правя. Все пак бяха по-добре от чаршафа. Довърших тоалета си с някакви болнични обувки и попитах Дарий за чантата си. Той предположи, че може да е останала в джипа. Много тъпо от моя страна, но аз започнах да чупя пръсти, изплашена, че може да съм си изгубила шофьорската книжка и телефона. После се разтревожих, че сигурно няма да улуча същия

нюанс на страхотния си блясък за устни „Улта“, когато отида да си купя нов. Пълни глупости!

Облякох операционния екип (Дарий трябваше да се обърне с гръб към мен) и след това изведнъж се намерих на леглото, загледана в нищото пред себе си с натежали за сън очи.

— Как се чувстваш? — попита загрижено Дарий. — Изглеждаш като...

Той не довърши и аз съм сигурна, че замълча, за да не позволи на думите „пълнен идиот“ и „тотално скапана“ да излязат от устата му.

— Уморена? — притекох му се на помощ.

— Да — кимна зарадвано той.

— Е, не е кой знае каква изненада, защото наистина съм уморена. Много.

— Може би трябва да почакаме...

— Не! — прекъснах го. — Искам да тръгваме. Не вярвам, че ще успея да се наспя като хората, докато сме тук. Просто не се чувствам в безопасност.

— Съгласен съм, тук наистина не си в безопасност. Както и никой от нас.

Преди да напуснем стаята, хвърлих един поглед към часовника на стената. Беше малко след четири сутринта. Шашнах се, като изчислих колко много време беше минало, откакто бяхме дошли. Явно съм била в безсъзнание часове наред. Което означава, че съм спала, но въобще не се чувствах отпочинала. Ако нещата в „Дома на нощта“ следваха нормалния си ход, сега хлапетата трябваше да свършват учебните занятия.

— Наближава време за вечеря — казах аз. — Може би ще ги намерим в кафето.

Дарий кимна, премести подпряния на вратата стол и откряна вратата.

— Коридорът е празен — прошепна след малко.

Докато оглеждаше отпред, аз го огледах отзад. И вместо да го последвам, го хванах за ръкава и го издърпах обратно в стаята. Той ме погледна въпросително.

— Знаеш ли, мисля, че и двамата трябва да се преоблечем, преди да се появим с гръм и трясък в кафенето или в общежитието. Ти си

целият в кръв, а аз приличам на голяма зелена торба за боклук. Не сме най-незабележителните хора на света.

Дарий се огледа и видя засъхналите пръски кръв по ризата и сакото си. Нямахше начин тази кръв, плюс раната на лицето му, плюс моята премяна, да не привлекат вниманието на другите, а по израза на лицето на Дарий беше ясно, че и той е стигнал до същото заключение.

— Хайде да се качим на втория етаж. Там са настанени синовете на Еребус. Ще се преоблека, после ще дойда с теб до общежитието, за да махнеш този чувал — посочи към зелената престилка той. — Ако имаме късмет, ще намерим Афродита и близначките там. Ще остане само да открием Деймиън и да се измъкнем от тук.

— Звучи добре. Не вярвах, че някога ще го кажа, но нямам търпение да се върна в тунелите. В момента там ми се струва истински рай.

Дарий изръмжа и аз го приех като съгласие. Излязох след него в коридора, който изглеждаше изоставен. Стъпалата до втория етаж бяха малко, но изкачването им ме изтощи напълно и последните изминах отпусната тежко в ръцете на Дарий.

От разтревожения му поглед разбрах, че обмисля сериозно възможността да ме вземе на ръце и да ме пренесе догоре, и щеше да го направи, но докато се реши, вече бяхме стигнали горната площадка.

— Винаги ли е толкова тихо тук? — попитах между глътките въздух.

— Не — отвърна рязко той.

Минахме през общите помещения, където имаше хладилник, огромен телевизор, няколко удобни канапета и разни играчки за момчета като мишена за стрелички, гири и табла. Тук също нямахше никой. С непроницаемо лице Дарий ме поведе към една от многото врати от двете страни на коридора.

Стаята му се оказа точно каквато си представях, че трябва да изглежда една стая на син на Еребус — чиста, подредена и скромно обзаведена. Видях няколко награди от състезания по хвърляне на нож и цялата колекция от книгите на Кристофър Мур с твърди корици, но никъде не открих снимки на приятели или на семейството. Единствената украса по стените беше някакъв пейзаж от Оклахома, който вероятно си е вървящ със стаята. Иначе и той като Афродита си имаше минихладилник и това ме ядоса. Изглежда, всички тук си имаха

хладилник, с изключение на мен. Прозорецът беше закрит с тежка завеса. Отидох при него, повдигнах ъгълчето на плата и се загледах навън, за да може Дарий да се преоблече, без да давам повод на ревнивата Афродита да изкорми един от нас.

По това време на нощта дворът обикновено гъмжеше от хлапета. Часовете бяха свършили и те трябваше да се придвижват от училището към общежитията, физкултурния салон, кафето, изобщо да се мотаят наоколо като нормални тийнейджъри. Но навън имаше само няколко души, които вървяха забързано по тротоара, притичвайки от една сграда към друга.

Интуицията веднага ми подсказа, че това означава нещо, но аз с лека ръка приписах мъртвешката тишина на сметката на лошото време. Черното небе продължаваше да сипе леден дъждец. Мястото около училището беше защитено от бурята, но блестящото ледено покривало над останалата част на града ме омагьоса с красотата си. Дърветата се превиваха под тежестта на кристалните одежди на клоните си. Газените лампи хвърляха мека, жълта светлина по гладките стени и заледените тротоари. Но най-готина беше заскрежената трева. Побелелите ѝ крехки стръкчета проблясваха навсякъде, където светлината ги докосваше, и градината изглеждаше като поле, засадено с диаманти.

— Брей! — заговорих по-скоро на себе си, отколкото на Дарий. — Знам, че снежната буря е кофти работа, но всичко е адски красиво. Имам чувството, че се намираме в съвсем различен свят.

Дарий навлече пуловер върху чистата си тениска и дойде до мен. Намусената му физиономия беше доказателство, че за него бурята е по-скоро кофти работа, отколкото ледена магия.

— Никъде не се вижда охрана — каза той и аз разбрах, че мусенето не беше заради бурята, а заради граничните стени, които се виждаха от прозореца. — Обикновено виждам поне двама-трима от моите братя-воини, но сега няма никой.

Погледнах го и видях как ръцете му се свиват в юмруци.

— Какво има, Дарий?

— Ти беше права. Това наистина е друг свят. Има охрана, но тя не е от моите братя. — Той посочи едно неясно петно на стената на сградата срещу тази, в която се намирахме, точно там, където тя завиваше зад храма на Никс.

Загледах се натам. В същото време мракът между сенките на стария дъб и храма се размърда и аз видях приведената фигура на кацнал на стената гарван-демон.

— Ето, виж и там — посочи той към черното петно надолу по стената.

В началото не видях нищо, освен наситена тъмнина, естествена за подобна бурна нощ, но когато се вгледах, забелязах, че и там нещо помръдна, и различих формите на друго птицеподобно създание.

— Те са навсякъде — промълвих отвратена. — Как ще се измъкнем оттук?

— Ще можеш ли да ни прикриеш с елементите, както го направи преди?

— Не знам. Много съм уморена и се чувствам странно. Раната ми е по-добре, но имам усещането, че продължавам да кървя и силите ми не се възстановяват. — После се сетих за нещо и стомахът ми се преобърна. — Знаеш ли, този път нямаше нужда да отпращам Вятъра и Огъня, след като те освободиха от Калона. Те сами си отидоха. Досега не ми се е случвало. Винаги остават в мен, докато не ги освободя.

— Този път си много слаба, а те допълнително ти отнемат силите. Способността ти да се свързваш със стихииите и да ги контролираш е дар от богинята, но той си има цена. Ти си млада и здрава и при нормални обстоятелства не забелязваш, че общуването с тях те изтощава.

— Усещала съм такова нещо и преди, но никога с такава сила.

— Не забравяй, че беше на една крачка от смъртта. Като прибавим и това, че нямаше време за почивка и възстановяване, комбинацията става наистина опасна.

— С една дума, не мога да гарантирам, че ще ви измъкна оттук — заключих аз.

— Предлагам ти да преминем на план В, след като не можем да осъществим план А и план Б.

— Мен ме остави като план Я — изхленчих аз.

— Имам нещо, което ще ти помогне, макар и временно.

Той отиде до хладилника и извади оттам две бутилки от минерална вода, само че вместо вода, в тях имаше гъста червена течност, която веднага разпознах. Подаде ми едната и ми нареди:

— Изпий я.

Аз го погледнах накриво.

— Държиш в хладилника си кръв в бутилки за вода?

Той вдигна вежди, но кожата около раната му се опъна и той веднага ги смъкна:

— Аз съм вампир, Зоуи. Ти също скоро ще станеш. За нас да държим бутилирана човешка кръв е същото, като да имаме бутилирана вода. Само че жаждата за кръв е много по-силна. — Той вдигна своята бутилка и я пресуши на един дъх.

Изключих всички мисли и съмнения и направих същото. Както винаги, кръвта избухна в мен, изпълни ме с енергия и аз се почувствах жива и непобедима. Мислите ми се проявиха, болката ме напусна и ме остави да си поема голяма глътка въздух, без да се превия надве.

— Добре ли си? — попита Дарий.

— Абсолютно — казах и въздъхнах доволно. — Хайде да отидем до общежитието. Трябва да се преоблека и да намерим другите, докато кръвта действа.

— Което ми напомня... — Той се върна при хладилника, взе още една бутилка с кръв и ми я подхвърли. — Сложи я в джоба си. Не може да замени съня и почивката, но ще те държи на крака. Надявам се.

Без да протестирам повече, мушнах бутилката в един от огромните джобове на висящите като от закачалка зелени панталони. Дарий скри ножа си в кожената ножница, взе чисто кожено яке и двамата напуснахме стаята. Преодоляхме стъпалата сравнително бързо и стигнахме до външната врата. През цялото време не срещнахме нито една жива душа. Беше адски подозрително, но не исках да мисля сега за това. Не исках да правя или казвам нещо, което би ни забавило дори и с една секунда.

Дарий хвана дръжката на вратата и беше готов да я натисне, когато се замислих.

— Знаеш ли, мисля, че гарваните демони не бива да разбират, че съм станала и се мотая наоколо — казах тихо, въпреки че наоколо нямаше жива душа.

— Имаш право — почеса се Дарий.

— Ще се справиш ли?

— Ами, общежитието не е много далече, а времето и без това е ужасно. Само ще призова мъглата и ще усиля дъжда. Това би било достатъчно, за да ни скрие. Не забравяй да мислиш, че си направен

само от Дух. Опитай се да си представиш, че се смесваш с мъглата. Така ще ми бъде по-лесно.

— Няма проблем. Кажу ми, когато си готова.

Поех дълбоко въздух, благодарна, че гърдите ми вече не ме болят така жестоко, и се съсредоточих.

— Вода, Огън и Дух, имам нужда от вас — казах и прострях едната си ръка напред, сякаш прегръщах приятел. С другата хванах Дарий под ръка. Незабавно усетих трите елемента в мен и около мен и за моя радост Дарий също ги усети. — Дух, искам да ни скриеш, да ни разтвориш в нощта. Вода, изпълни пространството около нас и ни покрий. Огън, искам от теб съвсем мъничко, само да затоплиш леда, за да го разтопиш, и вместо него да завали пороен дъжд.

Времето беше просто отвратително. Със сигурност щях да му се наслаждавам повече, ако го гледах от топла суха стая. Беше истинска вихрушка, но когато елементите изпълниха заповедите ми, бурята се разбесня като хала. Взрях се в оградата, за да проверя дали гарваните демони ни забелязват, но стихииите си вършеха работата перфектно и ни вкараха в нещо като снежна топка. Ледът и вятърът бяха толкова силни, че щях да тупна на земята, ако не беше Дарий, който притежаваше рефлекс на котка и успя да задържи и мен, и себе си на крака.

Аналогията с котките ми напомни, че докато напредвахме бързо, но внимателно, по замръзналия тротоар, покрит с внезапно спусналата се мъгла, не видях нито една котка. Добре, времето беше пълна гадост, особено след като се намесих и аз. Знаех, че котките не обичат да се мокрят, но през месеците, докато живеех в „Дома на нощта“, не си спомням да съм вървяла някога из училището, без да срещна поне две гонещи се котки.

— Не виждам нито една котка — казах на Дарий.

— И аз го забелязах — кимна той.

— Какво може да означава това?

— Неприятности.

Но сега няхах време да размишлявам по въпроса за котките (и да се тревожа за Нала). Вече усещах, че енергията ми се изчерпва. Трябваше да съсредоточа всичките си сили, за да продължа да тичам и да нашепвам молитви към Вятъра, Водата и Огъня.

— Ние сме нощта, нека Духа на нощта ни покрие... да ни обвие в мъгла... Духай, Вятър, пази ни от лоши очи...

Бяхме почти пред общежитието, когато дочух глас на момиче. Не разбрах какво казваше, но напрегнатият ѝ глас можеше да означава само едно — нещо не беше наред. Стягането на мускулите на Дарий и начинът, по който се опитваше да види какво става през забърканата от елементите супа, ми показа, че той също я е чул.

Колкото повече се приближавахме, толкова по-ясно чувахме момичето и думите ѝ постепенно придобиха смисъл.

— Не, аз... искам само да се върна в стаята си — дочу се изплашеният глас.

— Ще се върнеш. Но след като приключи с теб.

Замръзнах на място и дръпнах Дарий да спре, защото разпознах мъжкия глас, преди да чуя отговора на момичето.

— Може би по-късно, Старк. Може би...

Но думите спряха рязко, чу се лек писък и всичко завърши със стенание. Последва познатото мляскане и онези сладостни стонове.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Дарий хукна напред и ме повлече със себе си. Влязохме в малкото дворче пред входа за стаите на момичетата. Оттам започваше широка стълба с разнебитен висок до кръста каменен парапет, много удобен, ако искаш да поседиш върху него и да пофлиртуваш с гаджето си, което те изпраща до вратата и използва момента да те целуне за лека нощ.

Това, което видях, беше изродена версия на целувката за лека нощ, каквато обикновено си я знаехме тук. Старк стискаше момичето в лапите си и това можеше да мине за прегръдка, ако не беше очевидно, че секунди преди зъбите му да се забият във врата ѝ, тя се бе опитала да избяга. Гледах потресена как той издевателства над нея, глух и сляп за нас. Нямаше значение, че стоновете ѝ вече добиваха сексуален привкус. Искам да кажа, всички знаем, че когато вампир ухапе някого, се случва точно това: еротичните рецептори на жертвата (а в този случай тя беше стопроцентова жертва!) и на вампира се задействаха. Момичето изпитваше физическа страст, това беше сигурно, но широко отворените, изпълнени с ужас, очи и вдървеното ѝ тяло говореха ясно, че тя не би позволила това, ако имаше избор. Старк пиеше от гърлото ѝ на големи глътки. Стенеше като диво животно и свободната му ръка ровеше под полата на момичето, наместваше се между краката му и...

— Веднага я пусни! — извика Дарий, отскубна ръката си от моята и излезе от мъглата, която ни скриваше от света. Старк пусна момичето и то се свлече на земята като непотребна вещ. Изскимтя като бито куче и запълзя към Дарий. Воинът извади от джоба си отдавна излязла от мода платнена носна кърпичка, подаде ми я и каза:

— Помогни ми.

И се намести светкавично — истинска планина от мускули — между изпадналото в истерия момиче и Старк. Приклекнах до жертвата и установих с изненада, че беше Бека Адамс, готината блондинка от четвърти курс, която си падаше по Ерик. Без да изпускам

от поглед Дарий и Старк, ѝ подадох кърпичката и зашепнах успокояващи думи.

— Вие двамата, да не би да ме следите? — озъби ни се Старк. Очите му все още просветваха в червено, по устата му имаше кръв. Той я изтри разсеяно с опакото на ръката си и аз отново видях пулсиращата тъмнина около него. Не беше съвсем ясна, по-скоро нещо като сянка в сянката, която ту влизаше, ту излизаше от полезрението ми и беше по-лесно да я забележиш, когато не я следиш с поглед.

И тогава ми просветна. Спомних си къде съм виждала подобна течна тъмнина. Тя беше в сенките из тунелите, после се появи за миг в призрачния образ на Неферет, който се превърна в гарван-демон и едва не ме уби. Бях сигурна, че присъстваше като жива пулсираща аура около Стиви Рей, преди тя да се Промени, но тогава очите и съзнанието ми бяха насочени изцяло към борбата, която се водеше в душата на най-добрата ми приятелка, затова приех, че движещата се около нея тъмнина е рефлекс от вътрешното ѝ състояние. Каква глупачка съм била! Опитах се да извлека някакъв смисъл от откритието си, докато Дарий се разправяше със Старк.

— Никой ли не ти е обяснил, че мъжкият вампир не напада жени, независимо дали са човеци, вампири или новаци? — попита спокойно, сякаш си бърбеше с приятел.

— Аз не съм вампир — възрази Старк и посочи към червения полумесец на челото си.

— Не това е важното в момента — приближи към него Дарий. — Ще ти цитирам дословно: „Не нападай жени!“. Никога. Такава е волята на богинята.

Старк се усмихна, но усмивката му бе лишена от чувство:

— Ако се огледаш, ще разбереш, че правилата се промениха напоследък.

— А аз се надявам да разбереш, че на някои от нас правилата са записани ето тук — посочи сърцето си Дарий.

Старк стисна зъби. Пресегна се назад и отвърза прикрепения с връв лък. Извади стрела от колчана си, който всъщност не беше колчан, а мъжка чантичка, окачена на рамото му. (Трябваше да се сетя по-рано, че това не със Старк. Той не беше от онези фукльовци с мъжки чантички). Нагласи стрелата в лъка и каза:

— Искам да съм сигурен, че повече няма да ми се мяркаш пред очите.

— Не! — извиках и застанах пред Дарий. Сърцето ми биеше бясно в гърдите. — Какво ти става, Старк?

— Умрях, не помниш ли? — извика той и лицето му се изкриви от гняв, докато призрачната сянка се увиваше около него. Сега я виждах ясно и се чудех как съм я пропуснала преди. Отмествайки поглед от злокобната тъмнина, продължих да го предизвиквам.

— Знам това — извиках към него. — Бях до теб. — Това го накара да се замисли. Ръката му отпусна лъка. Приех го за добър знак и продължих: — Тогава ми каза, че ще се върнеш при Дукесата и при мен.

Щом споменах името на кучето, болката прониза лицето му и изведнъж ми се стори съвсем млад и уязвим. Но секунда след това всичко изчезна. Мигнах, отворих очи и видях същия зъл и саркастичен Старк, само дето очите му не бяха червени.

— Да, и ето че се върнах. Но сега нещата са различни. Предстоят големи промени. — Той изгледа накриво Дарий и направи гримаса на отвращение. — Старите глупости, в които вярваш, вече не означават нищо. Правят те слаб, а слабите умират.

Дарий поклати глава:

— Да славиш богинята не е слабост.

— Да, само дето напоследък не виждам и пукната богиня да се мотае наоколо. А вие?

— Аз пък видях — казах бързо. — Видях Никс. Преди няколко дни се появи ей там — посочих аз към стаите на момичетата.

Старк се загледа мълчаливо в мен. Зашарих по лицето му, опитах се да открия нещичко от онова момче, което някога харесвах и което целунах, преди да издъхне в ръцете ми. Но видях един непознат, а мисълта, че ако той пусне стрелата си, тя със сигурност няма да пропусне целта си, не излизаше от ума ми.

Изведнъж си спомних нещо. Той не беше убил Стиви Рей. Тя беше жива и това доказваше, че не е имал намерение да я убива. Може би някъде дълбоко в него все още имаше частица от предишния Старк. Реших да опипам почвата и казах:

— Между другото, Стиви Рей е добре.

— Това не ме интересува — отвърна той.

Свих рамене:

— Просто реших, че ще искаш да знаеш, понеже нали твоята стрела я направи на шиш кебап.

— Направих, каквото ми беше заповядано. Казаха ми да я промуша така, че да ѝ изтече кръвта, и аз го направих.

— Неферет? Тя ли те управлява?

— Никой не ме управлява! — извика той и очите му светнаха гневно.

— Управлява те твоята жажда за кръв — обади се Дарий. — Ако не беше под нейната власт, нямаше да се метнеш върху врата на това момиче.

— Така ли мислиш? Грещиш. Аз обичам тази моя жажда за кръв. Харесва ми да правя с момичетата каквото си поискам. Време е вампирите да престанат да се промъкват наоколо като изоставени деца. Ние сме по-умни, по-силни и по-добри от хората. Не те, а ние трябва да управляваме света.

— Това момиче не е човек, а бъдещ вампир — острият като бръснач глас на Дарий ми напомни, че той не беше просто големият батко, а син на Еребус, един от най-могъщите живи воители.

— Бях жаден и нямах човек под ръка — оправда се Старк.

— Зоуи, заведи момичето в общежитието — нареди ми Дарий, без да изпуска Старк от поглед. — Тя вече не е на негово разположение.

Върнах се при Бека и ѝ помогнах да се изправи на крака. Малко залиташе, но можеше да ходи. Дарий тръгна между нас и Старк. Точно когато минавахме покрай него, той изръмжа с такава злоба, че ме полазиха ледени тръпки.

— Нали знаеш, че е достатъчно да си помисля, че те убивам, преди да изстрелям тази стрела? И ще си мъртъв, където и да си.

— Сигурно е така — каза равнодушно Дарий. — Аз ще съм мъртъв, а ти ще се превърнеш в чудовище.

— Нямам нищо против да стана чудовище.

— Аз също нямам нищо против да умра, ако е за моята Висша жрица и чрез нея за моята богиня — отвърна Дарий.

— Ако го убиеш, ще изпратя срещу теб всичките стихии — казах с леден тон.

Той ме погледна и по устните му заигра онази негова готина мачовска усмивка, която помнех отпреди.

— Ти самата си едно малко чудовище, нали, Зоуи?

Реших, че не си струва да отговарям на злобната забележка. Очевидно и Дарий мислеше така. Той ни придружи до вратата на общежитието и помогна на Бека да влезе. Но вместо да я последвам, аз спрях на прага. Интуицията ми подсказваше, че трябва да свърша още нещо и, колкото и да ми се щеше да не ѝ обръщам внимание, знаех, че трябва да се вслушам в нея.

— Идвам след малко — казах на Дарий. Видях, че се готви да спори с мен, затова поклатих глава и казах бързо. — Довери ми се, трябва ми само няколко секунди.

— Ще бъда до вратата — отвърна той, изгледа тежко Старк и затвори вратата след себе си. Изчаках го да затвори вратата и се обърнах към Старк. Знаех, че поемам огромен риск, но помнех стиховете на Крамиша и особено онзи стих: „Дали спасена от човек тя мене ще спаси?“.

Трябваше да опитам.

— Джак пое грижата за Дукесата — започнах директно. Видях отново болката в очите му, но тя не достигна до гласа му.

— Е, и?

— Само ти казвам, че кучето ти е добре. Страдаше много, но сега е добре.

— Аз вече не съм същият, следователно тя вече не е моето куче.

Този път чух ясно как гласът му потрепери и, изпълнена с надежда, направих крачка към него.

— Най-хубавото на кучетата е, че обичат стопаните си безусловно. Дукесата не се интересува кой си сега. Тя все още те обича.

— Не знаеш какво говориш — прошепна той.

— Знам. Имах възможност да прекарам известно време с нея. Тя е куче с голямо сърце.

— Не става дума за нея, а за мен.

— Да, освен с нея, прекарах няколко дни и с група червени хлапета. И най-добрата ми приятелка е първото червено хлапе, променило се във вампир. Стиви Рей е различна от преди, но аз все още я обичам. Знаеш ли, мисля, че ако прекараш известно време с нея

и с останалите червени, може... де да знам, да намериш отново себе си. Те успяха. — Казах последното с повече увереност, отколкото чувствах. Нали точно там, из тунелите, зърнах същата тъмна сянка, която сега обгръщаше Старк? Но не знаех как иначе да го накарам да се махне оттук, където злото се разхождаше съвсем свободно.

— Да бе! — отвърна прекалено бързо той. — Защо не ме заведеш до тази вампирка Стиви Рей, да видим какво ще стане?

— Добре бе! — отвърнах също така бързо. — Ако зарежеш тоя лък и ми покажеш как да се измъкнем от лагера, без онези проклети птици да ни засекаат, ще направя точно това.

Чертите му се изостриха и на мястото на симпатичния мачо се появи отново оня гаден непознат.

— Никъде не отивам без лъка си и никой не може да напусне училището без тяхно знание.

— Тогава няма как да те заведа при Стиви Рей.

— Няма нужда да ме водиш ти. Тя знае всичко за скапаното ви скривалище. В мига, когато поиска приятелката ти, ще я има. Ако аз бях на твое място, щях да я очаквам всеки момент. Камбанките забиха в главата ми като будилник.

Нямаше нужда да питам коя е „тя“. Не исках да разбере колко ме разстроиха думите му, усмихнах се кротко и казах:

— Никой не се крие. Аз съм тук, а Стиви Рей е там, където си беше и преди Промяната, така че не е много трудно да я открие човек. Тя ми е приятелка и ако се появи тук, ще е върховно.

— Права си, не е много трудно. Аз пък искам да си остана, където съм сега. — Той отмести поглед от мен и се загледа в ледената мъгла, която се стелеше мързеливо около нас. — Не знам защо си се загрижила толкова за мен.

И изведнъж разбрах какво трябва да кажа:

— Просто изпълнявам обещанието си.

— Какво искаш да кажеш?

— Преди да умреш, ме помоли да ти обещаю две неща. Едното беше да не те забравям и аз го изпълних. Другото беше да се погрижа за Дукесата и ето, уверявам те, че тя е добре. Джак се грижи за нея. Помниш ли Джак?

— И сега Дукесата е негово куче? — Старк пое дълбоко въздух и все още загледан в мъглата, каза с треперещ глас. — Кажи му... Кажи

му, че тя е добро куче. И да се грижи добре за нея.

Продължих да следвам интуицията си, пристъпих две крачки към него и сложих ръка на рамото му, както го направих в нощта, преди да умре.

— Няма значение какво казваш и на кого я оставяш, Старк, Дукесата си остава завинаги твоето куче. Когато ти умря, тя плака. Бях там и го видях със собствените си очи. И никога няма да го забравя.

Той отказа да погледне към мен, но пусна лъка на земята и сложи бавно ръка върху моята. Останахме така известно време, сплели пръсти в пръстите на другия, безмълвни. Наблюдавах внимателно лицето му и станах свидетел на цялата трансформация. Той стисна ръката ми, изпусна дълга треперлива въздишка и лицето му се отпусна. От очите му изчезна всякакъв намек за червено, а тъмната сянка се изпари. Когато най-накрая ме погледна, видях онова хлапе, което ми бе завъртяло главата с готината си усмивка и което обеща, че ще се върне при мен, преди да почине в ръцете ми.

— Ами ако не ми е останало нищо, за което си заслужава да живея? — попита той толкова тихо, че ако не стоях съвсем близо до него, нямаше да го чуя.

— Все още имаш избор какъв да си или поне какъв да бъдеш. Стиви Рей избра човека пред чудовището. Всичко зависи от теб.

Знам, че това, което направих после, беше пълна глупост. Дори не знам защо го направих. И без това бях в сложни взаимоотношения с Ерик и Хийт. Последното нещо, което ми трябваше, беше още едно момче на главата ми, но в онзи момент виждах само него и той беше отново себе си — Старк, който страдаше от подаръка на Никс, защото заради него бе причинил случайно смъртта на своя ментор, Старк, който се ужасяваше от мисълта, че може да нарани отново някого, момчето, с което внезапно се почувствах дълбоко свързана, повярвах, че има такова нещо като вечна любов и поне за няколко секунди си въобразих, че може би той е моята. Мислейки за всичко това, аз се отпуснах в прегръдките му, той се поколеба за миг, после се наведе и притисна устни към моите. Затворих очи и го целунах нежно и продължително. Той отвърна на целувката ми. Държеше ме внимателно и нежно, сякаш можех да се счупя.

И най-неочаквано усетих, че се стяга. Отблъсна ме рязко и отстъпи назад като пиян. Сигурна съм, че видях сълзи в очите му,

преди да извика:

— Трябваше да ме забравиш! — Вдигна лъка си и изчезна в тъмната бурна нощ.

Останах загледана след него, докато си блъсках главата над въпроса какво, по дяволите, ми ставаше? Как можех да целувам момче, нападнало някого само преди няколко минути? Как можех да се чувствам свързана със същество, което по-скоро може да се нарече чудовище, отколкото човек? Имах чувството, че не знам коя съм, по чия воля действам и в какво се превръщам.

Потръпнах вътрешно. Студената влажна нощ проникна през дрехите и кожата и достигна до костите ми. Разтреперих се от студ и от умора. Бях много, много уморена.

— Благодаря ви, Огън, Въздух и Вода — прошепнах към елементите. — Вие ми служихте добре тази нощ. Сега можете да си вървите.

Мъглата и ледът се завихриха около мен, после изчезнаха и ме оставиха сама с нощта, бурята и обърканите мисли. Тръгнах уморено към стаята. В този момент мечтаех само за едно — да си ида в стаята, да взема горещ душ, да се свия като пашкул в леглото си и да спя няколко дни.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Вече докосвах дръжката на вратата, когато Дарий я отвори пред мен. Тежкият му поглед ме накара да се запитам дали не е наблюдавал тайно сцената между мен и Старк. Надявах се, че не е.

— Деймиън и близначките са тук — бяха единствените му думи, след което ми направи знак да го последвам към общата стая на общежитието.

— Дай ми за малко телефона си — казах аз. Без да се колебае или да задава досадни въпроси от рода: на кого ще се обаждам и защо, той ми подаде телефона си и тръгна към общата стая. Набрах номера на Стиви Рей и притаих дъх, докато чаках да отговори. Гласът ѝ се чуваше като през тенекиена тръба, но поне се чуваше.

— Здравсти, аз съм.

— Зо! Радвам се да те чуя! Добре ли си?

— Много по-добре.

— Ура. Какво става с...

— Ще ти разказвам после — прекъснах я аз. — Сега млъкни и слушай.

— Окей — отвърна тя.

— Направи ли каквото ти казах?

Настъпи кратка пауза. После тя попита:

— Каквото си написала в бележката ли?

— Да. В тунелите ви наблюдават. Нещо ви следи.

Очаквах да се изплаши или най-малкото да се изненада, но тя каза спокойно:

— Добре, разбирам.

Продължих бързо:

— Има вероятност онези птицеподобни да ви спипат, докато излизате от тунелите, затова трябва да бъдете много внимателни.

— Не се безпокой за това, Зо. След като прочетох бележката, проведох малко разследване. Мисля, че ще успея да измъкна всички оттук, без да ни видят.

— Първо се обади на сестра Мери Анджела и я предупреди, че отивате. Кажи ѝ, че аз също тръгвам натам възможно най-скоро. Но не споменавай пред червените хлапета къде отивате. Пази го в тайна, колкото може по-дълго. Разбра ли ме?

— Да.

— Добре. Целуни баба от мен.

— Окей — отвърна тя. — Но няма да ѝ казвам, че са те ранили. Не искам да я тревожа.

— Благодаря. Хийт добре ли е?

— Абсолютно. Казах ти да не се тревожиш. И двете ти гаджета са добре.

Въздъгнах отчаяно. Щеше ми се да мога да я поправам и да ѝ кажа, че имам само едно гадже, но уви.

— Добре. Радвам се, че са добре. Афродита също е добре. — Казах го, защото реших, че след като аз се интересувам от моята човешка половинка, сигурно и тя иска да знае как е нейната.

Стиви Рей се засмя весело.

— Ох, Зо! Знам, че е добре. Бих разбрала веднага, ако нещо не е наред с нея. Откачено е, но е така.

— Добре тогава. Аз трябва да тръгвам. Ти също.

— Значи искаш тази нощ да изведе всички оттук?

— Не тази нощ, а веднага — казах твърдо.

— Нямаш грижи — отвърна Стиви Рей. — До скоро, Зо.

— Моля те, внимавай.

— Не ме мисли. Скрила съм в ръкава си няколко фокуса.

— Ще ти трябват. Чао — казах и прекъснах връзката. Мисълта, че Стиви Рей ще премести групата на червените в подземията под бенедиктинския манастир, ме поуспокои. Наложих си да вярвам, че Стиви Рей ще ги опази от ноктите на гарваните демони и ще ги заведе там невредими. Ако и ние имахме късмет, скоро всички щяхме отново да се съберем и да измислим как да се справим с Калона и Неферет. А аз щях да попитам Стиви Рей за онази работа със зловещите тъмни петна. Имах чувството, че тя знае повече за тях от мен.

Влязох в общата зала. Обикновено след училище тук беше пълно с хлапета, мотаеха се наоколо или седяха пред разположените по ъглите телевизори. Из цялото помещение имаше удобни столове и

меки канапета. Новаците трябваше да са на тях и да си почиват от уроците.

Но днес имаше съвсем малко деца и тези, които седяха там, бяха необичайно умърлушени. Една от вероятните причини беше, че кабелната е прекъсната заради бурята, но никой не им пречеше да гледат DVD, например. Почти всички имаха дискове с филми. Но хлапетата стояха с наведени глави, събираха се на групички и разговаряха почти шепнешком.

Машинално погледнах към ъгъла, където обикновено се разполагаше нашата група, и въздъхнах облекчено, когато видях Деймиън и близначките. Бека беше между тях. Предположих, че я успокояват и следят да не изпадне в истерия. Но когато пристъпих поблизо, разбрах, че греша.

— Наистина! Добре съм. Не е кой знае какво — настояваше тя и гласът ѝ вече не трепереше. По лицето ѝ се четеше не страх, а досада и раздражение. Тя беше напълно променена.

— Не е кой знае какво ли? — опули се Шоуни. — Разбира се, че е.

— Онзи те нападна! — добави Ерин.

— Не беше точно така — размаха ръце Бека. — Просто се закачахме. Старк е много секси.

— Да, изнасилвачите обикновено са много секси — изсумтя Ерин.

Бека присви очи, погледна злобно Ерин и каза с леден тон:

— Старк наистина е секси, а ти ревнуваш, че не пожела теб.

— Какво, какво? — Ерин не повярва на ушите си. — Ти си мислиш, че говоря така, защото не ме е пожелал? Защо му търсиш извинения?

— Какво ти става, Бека? — попита Шоуни. — Не бива да позволяваш на...

— Задръж малко — намеси се Деймиън. — Знаете ли, Бека е права. Старк наистина е готин. — Той видя оцъклените срещу него очи на близначките и продължи бързо: — Ако Бека казва, че само са се закачали, кои сме ние, че да ги съдим?

Аз и Дарий се приближихме към групата.

— Какво става? Добре ли си? — обърнах се към Бека.

— Отлично дори — отвърна тя, метна един леден поглед към близначките и се изправи. — Умирам от глад. Ще потърся нещо за ядене. Съжалявам, че трябваше да се карате заради мен. До скоро. — И побърза да се отдалечи.

— Какво беше това? — попитах тихо.

— Същото, каквото цари навсякъде в този скапан...

— Бързо горе! — изкомандва Дарий и това затвори устата на Ерин.

Беше ми забавно да видя как приятелите ми се подчиняват безпрекословно на заповедите му. Излязохме от общата стая, без да обръщаме внимание на любопитните погледи на хлапетата. Докато изкачвахме стълбището, Дарий попита:

— Афродита в стаята ли си е?

— Да, каза, че е уморена — отвърна Шоуни.

— Сигурно виси от тавана с главата надолу в обичайната си поза „прилеп“ — каза Ерин. Погледна през рамо към Дарий и добави: — Като говорим за Афродита, бъди сигурен, че ще изкрейзи, като види как са ти обезобразили красивото лице.

— Да, и ако искаш да починеш малко от нейното безумие, може да опиташ малко кафе мока ей тук — посочи към себе си Шоуни и размърда подканващо вежди.

— Или ванилов сладолед ей там — добави Ерин и посочи себе си.

Дарий се усмихна приятелски и каза:

— Ще го имам предвид. Реших, че близначките си играят с огъня, и сметнах за разумно да ги предупредя, че нямам никакво намерение да ги спасявам от Афродита, ако случайно разбере, че свалят нейния човек, но бях прекалено уморена, за да говоря.

— Спомняш ли си онзи син кашмирнен пуловер, който си купи от „Сакс“? — обърна се Деймиън към Ерин.

— Да. Какво за него?

— Позволяваш ли да го взема, когато Афродита те изкорми заради гаджетото си?

— Дрън-дрън. Тя сега е обикновен човек.

— Да, и мисля, че двете със сестра ми ще успеем да се справим с нея — каза Шоуни и изпрати въздушна целувка на Дарий. — Не ни забравяй, боецо.

Дарий се засмя, а аз изпъшках. Когато стигнахме до моята стая, вратата ѝ внезапно се отвори и Афродита извика отвътре:

— Тук съм.

Всички се набутахме в стаята.

— Ти какво правиш в...

— Олеле! Какво е станало с лицето ти? — извика Афродита и без да ни обърне внимание, изтича при Дарий и започна да мърда пръсти около дългата рана на лицето му. — Добре ли си? Изглеждаш ужасно! — Бързо нави ръкавите на блузата си и демонстрира напълно заздравели белези от зъбите на Стиви Рей по бялата си кожа. — Искаш ли да ме ухапеш? Давай, нямам нищо против.

Дарий хвана ръката ѝ, спря стремителното ѝ движение и каза спокойно:

— Добре съм, скъпа моя. Това е само драскотина.

— Как се случи? — попита Афродита, готова да избухне в сълзи. Хвана ръцете на Дарий и го поведе към леглото, което доскоро беше на Стиви Рей.

— Всичко е наред, красавице — повтори той, придърпа я в скута си и я притисна нежно в прегръдката си. Продължи да ѝ говори нежно на ухо, но аз престанах да слушам, защото сега цялото ми внимание бе погълнато от малките пухкави същества, които можеха да се видят навсякъде из стаята.

Изглежда, не само аз ги бях забелязала, защото след миг чух Деймиън да възкликва:

— Камерън, ето къде си била, миличката ми! Толкова се безпокоях за теб! — Седна на пода и започна да гали оранжевата си котка.

— Велзевул, къде беше, по дяволите? — чух Шоуни да гълчи злобното сиво мустакато създание, което бе избрало да бъде собственост и на двете близначки едновременно.

— Мислехме си, че правиш компания на Злодеида. А, ето я и нея! — плесна с ръце Ерин.

— Чакайте малко — казах, като видях свилата се на кълбо върху леглото ми Нала. Огледах се из стаята и преброих всичките осем — осем! — котки. — Какво става с тези котки?

— Точно затова съм тук — каза Афродита и въздъхна лекичко, като се сгуши в Дарий. — Злодеида се държеше много странно.

Непрекъснато влизаше и излизаше през котешката вратичка и издаваше странни скимтящи звуци. — Тя спря за миг и изпрати въздушна целувка към гадната бяла мухоморка, която се преструваше на нейна котка. — Накрая не издържах и тръгнах след нея. И тя ме доведе в стаята ти. Влязох и намерих останалите котки тук. После чух гласовете ви в коридора. — Тя прониза близначките с красивите си сини очи. — Чух всичко, което казахте, и не си мислете, че няма да сритам двойния ви задник само защото съм човек.

— Но какво правят тези котки тук? — побързах да се намеся, преди близначките да заформят една мини война между човек и бъдещи вампири.

— Ела тук, Нефертити! — извика Дарий и една пъстра лъскава котка скочи на леглото и започна да се гали в него.

— Тук са, защото са наши котки — каза Деймиън и продължи да гали Камерън. — Помниш ли какво стана вчера, когато избягахме оттук? Всички ни чакаха при оградата на училището.

Вдигна поглед към мен и попита с надежда:

— Е, тръгваме ли?

— Всеки момент — казах аз, все още загледана в котките. — Я чакайте малко. Нашите котки са тук, но какъв е този огромен сив котарак, ей там, и онова бежово мъниче, дето се притиска в него?

— Големият е мейн-куунът на Дракона — обясни Деймиън. — Казва се Сенкогрив.

Преподавателят, когото всички наричахме Дракона, е нашият професор по фехтовка, истински виртуоз в своята дисциплина. Деймиън беше един от най-добрите фехтовачи, затова не беше чудно, че познава котката на учителя си.

— А другата мисля, че е Гуинивиър, котката на професор Анастасия — каза Ерин.

— Абсолютно си права, сестра ми — припя като ехо Шоуни. — Тя винаги се мотае около нас в часовете по магии и ритуали.

— Ами онази там? — Посочих една странно позната сиамка, чиято козина преливаше от сребристобяло към лунно с нежни потъмни петна по ушите и муцунката. Изведнъж се сетих откъде я познавам и отговорих сама на въпроса си. — Тази е на професор Ленобия. Не ѝ знам името, но съм я виждала с нея около конюшните.

— Чакай да изясним нещата: нашите котки плюс котките на Дракона, неговата съпруга и професор Ленобия изведнъж решават да се съберат в стаята на Зоуи — замисли се Дарий.

— Защо са тук? — попита Ерин вместо всички нас.

Отговорих на въпроса ѝ с въпрос.

— Днес виждали ли сте други котки? Имам предвид, докато сте били в час или на обяд, или тук, в общежитието видяхте ли наоколо да се мотаят и други котки?

— Не — отговориха близначките в хор.

— И аз не съм — отвърна и Деймиън.

— Нито една — обади се Афродита.

— Докато двамата с теб се придвижвахме от лечебницата към общежитието, ти ми каза, че не виждаш наоколо котки — напомни ми Дарий. — И си помислих, че това е лош знак — казах аз.

— И все още го мисля.

— Защо ще изчезват всички котки, като изключим тези? — попита Деймиън.

— Котките мразят човекоптиците — опитах се да обясня нещата. — Нала направо пощурява, когато някоя от тях се появи.

— Не, тук има нещо друго — поклати глава Афродита. — Ако беше само за това, че мразят гарваните, щяха всички да се скрият. Но тук виждаме отбрана група.

— Може би си права — съгласи се Дарий. — Може в тези котки да има нещо специално.

— Мразя да се държа като кучка — или пък не мразя... но може ли да забравим за момент за проклетите котки? Искам да знам кой обезобрази лицето на моето момче.

— Калона — отвърнах аз, понеже Дарий беше прекалено зает да раздава усмивки заради присъдената му от Афродита титла моето момче, за да отговори.

— Ето, от това ме беше страх — въздъхна Деймиън. — Как се случи?

— Дарий нападна Рефаим и това ядоса Калона. Не позволи на Старк да го прониже със стрелата си, но му остави тази рана като спомен от атаката върху любимия му син.

— Този шибан Старк! — развълнува се Шоуни.

— Пълен идиот! Той и онези гадни птичечовеци правят каквото си поискат — каза Ерин.

— И никой не си мърда пръста да ги спре — довърши Шоуни.

— Като това, което се случи с Бека.

— Като говорим за Бека — обади се Шоуни, — какво те прихвана, та се съгласи с нея, когато започна да разправя, че не било голяма работа, защото Старк бил тооолкова секси? Много ме издразни.

— Нямаше как да я разубедим, защото Бека е на тяхна страна. Доколкото разбрах, Калона, Старк и гарваните издевателстват над другите и никой не протестира.

— И не само че не протестират, но дори им харесва — каза Афродита. Тя все още се притискаше плътно в Дарий, но вече се съвземаше. — Имам чувството, че всички са луди по Калона и магията му се е разпространила върху Старк.

— Точно затова се съгласих с Бека и я оставих да си тръгне. Не мисля, че е добре да привличаме внимание, като тръбим наляво и надясно, че не членуваме във фен-клуба на Калона — каза Дарий.

— На Калона и Неферет. Не забравяй и нея — каза Афродита.

— Тя е с него, но не мисля, че и тя е подвластна на чара му — намесих се аз. — Подслушах един разговор между тях, докато мислех, че съм в безсъзнание, и я чух да му противоречи. Той се ядоса, заплаши я и тя даде вид, че отстъпва, но всъщност само смени тактиката. Неферет го манипулира и нямам представа дали той го разбира, или не. Има и друго. Тя също се променя.

— Променя ли се? Какво означава това? — погледна ме Деймиън.

— Силата ѝ е различна отпреди — каза Дарий.

Аз кимнах.

— Сякаш някой е вкарал в нея акумулатор, който я зарежда с различна сила.

— Тъмна сила — промълви Афродита. Всички извърнахме погледи към нея. — Сигурна съм, че не идва вече от Никс. Тя все още използва даровете на богинята, но черпи енергия и от другаде. Не го ли усетихте в коридора на лечебницата?

Настъпи дълго мълчание. Деймиън отговори за всички.

— Бяхме прекалено заети да се борим с очарованието на Калона.

— И ни трепереха гащите от страх — каза Ерин.

— Абсолютно — съгласи се Шоуни.

— Е, поне знаем със сигурност, че Неферет е по-страшна от всякога.

— Докато се правех на припаднала, чух, че тя и Калона планират някакво „ново бъдеще“ и това е свързано с вземане на надмощие над Съвета — казах аз, докато си мечтаех как се довлачвам до леглото си и се завивам презглава.

— Боже мой! Висшият съвет! — ахна Афродита.

— Не знам със сигурност, но може да е точно това. Страхувам се, че новопридобитата сила ѝ дава нови, специални умения. — Спрях за момент. Не исках да ги плаша, преди да говоря със Стиви Рей, но трябваше да ги предупредя. Затова продължих, като подбирах внимателно думите си. — Мисля, че Неферет може да проектира себе си в пространството и да се наслаждава в сенките.

— Това е лошо — поклати глава Деймиън.

— И означава, че трябва да си отваряме очите на четири — каза Ерин.

— Най-малко на четири — добави Шоуни.

Дарий кимна и каза сериозно:

— Запомнете всички: Неферет ни е враг, Калона ни е враг и повечето от останалите новаци също са ни врагове. — Погледът му обходи всеки един поред. — Но не знаем как стои въпросът с останалите преподаватели. Вие бяхте днес на училище. Как се държаха те?

— Беше доста странно, между другото — каза Шоуни.

— Все едно, че бяхме в гимназията в Степфорд — добави Ерин. — Изглежда, професорите също са заплениени от Калона — обади се Деймиън. — Но не мога да кажа със сигурност. Не успяхме да останем насаме с тях.

— Не можахте ли? Какво искаш да кажеш? — попитах аз.

— Че тези птицеподобни са навсякъде. Разхождат се из коридорите и дори влизат в клас.

— Шегуваш ли се? — Потръпнах от отвращение при мисълта, че гнусните мутанти се разхождат свободно сред хлапетата, сякаш са си у дома.

— Изобщо не се шегува — обади се Афродита. — Те са навсякъде. Бяхме като в сцена от филм на ужасите. Външно всички

наши съученици изглеждат същите, но отвътре са променени.

— А синовете на Еребус? И те ли подкрепят това? — попита Дарий.

— След срещата ни с Аристос не съм виждал нито един воин — вдигна рамене Деймиън. — Някой от вас виждал ли е?

Близначките и Афродита поклатиха глави.

— И това не е добре — въздъгнах аз. Заля ме вълна на изтощение и потърках чело, за да се разсъня. Какво трябваше да правим? Кой бяха наши приятели и кои — врагове? И как щяхме да се измъкнем от „Дома на нощта“ и да се доберем до мястото, което само можех да се надявам, че ще ни предложи защита?

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Зоуи? Добре ли си?

Вдигнах поглед към топлите кафяви очи на Деймиън, но преди да отговоря, Дарий каза:

— Не е добре. Трябва й сън. Няма да възвърне силите си, ако не поспи.

— Как е гадната ти зееща рана? — попита Ерин.

— Доколкото мога да видя през тази очарователна дрешка, вече не кървиш. Предполагам, че са се погрижили за теб? — каза Шоуни.

— Раната е по-добре, но трябва да събере малко сили. Все едно съм мобилен телефон с грешно зарядно.

— Трябва да си починеш — повтори Дарий. — Раната ти беше смъртоносна. Пълното възстановяване изисква време.

— Нямаме време за това — ядосах се аз. — Трябва да се омитаме оттук час по-скоро и да обсъдим как да се справим с Калона.

— Този път измъкването ни няма да е толкова лесно като миналия път... — каза Деймиън, но Афродита го прекъсна.

— То и миналия път не беше много лесно — изкриви устни тя.

— ... като имаме предвид срещу какво се изправяме — продължи Деймиън. — Гарваните демони са навсякъде. Снощи те атакуваха хората напосоки. Създаде се бъркотия и това ни помогна да се измъкнем незабелязано. Днес са организирани и са разположили съгледвачи навсякъде.

— Обхванали са целия периметър. И са два пъти повече от предишната охрана — отбеляза Дарий.

— Но пред общежитието нямаше нито един — възразих аз.

— Защото не ги интересува дали сме в безопасност. Задачата им е да следят никой да не влиза и да не напуска училището.

— Защо? — попитах отпаднало, без да спирам да масажирам слепоочията си. Болката в главата ми ставаше непоносима.

— Каквото и да са намислили, явно не искат връзка с останалия свят — отвърна Дарий.

— Чакай, това не означава ли, че тук не става дума само за завладяване на „Дома на нощта“? Може би ще опитат да превземат Висшия съвет? — каза Афродита.

Явно говореше на мен, но понеже не намерих думите, които биха я успокоили, както сигурно очакваше от мен, си замълчах. Дарий отговори вместо мен.

— Може би, но още е рано да кажем със сигурност.

— Ледената буря ще им помогне да изолират мястото. Електричеството в града не работи. Мобилните връзки са пред разпад. С изключение на няколко генератора, Тулса е извън строя — каза Деймиън.

— Питам се дали Висшият съвет на Никс знае, че Шекина е убита — замисли се Дарий.

— Какво става, когато Висшата жрица на всички вампири умре? — погледнах към Деймиън.

Той сбърчи чело:

— Доколкото си спомням от часовете по социология на вампирите, Съветът на Никс се събира и избира нова Висша жрица. Това се случва един път на триста до петстотин години. Веднъж избрана, Висшата жрица управлява до края на живота си. Изборите са трудна и сериозна работа, особено ако са непредвидени, както е сега.

Веднага наострих уши.

— И вероятно Съветът ще бъде любопитен да разбере какво се е случило с Шекина и каква е причината за неочакваната ѝ смърт.

— Естествено — кимна бавно Деймиън.

— И може би това е главната причина Калона да държи „Дома на нощта“ изолиран — присви очи Афродита. — Не иска да привлече вниманието на Съвета.

— Или иска, за да представи Неферет като следващата Висша жрица, но в момента действа подмолно, за да са сигурни във вота на членовете му.

Настъпи мъртва тишина и всички ме погледнаха с ужас.

— Не бива да позволяваме това да се случи — разтревожи се Дарий.

— Няма да го позволим — казах решително и се замолих да стане чудо, за да изпълня обещанието си.

— Калона още ли твърди, че той е завърналият се на земята Еребус?

— Да — отговори Ерин.

— И въпреки че звучи глупаво, всички му вярват — добави Шоуни.

— Всъщност, днес видяхте ли Калона? — попитах отново. — Имам предвид, след срещата ни, когато се завърнахме?

— Не — поклати глава Шоуни.

Погледнах към Ерин.

— Аз също не съм го виждала — отвърна тя.

— И аз — това беше Деймиън.

— Нито пък аз, не че плача за него — добави Афродита.

— Да, но може би само вие не сте го видели — измърморих и преместих поглед от близначките към Деймиън. — Вече уточнихме, че Калона притежава магическа сила и я използва, за да подчини останалите. Тя действа дори и на нас, ако не го погледнем право в очите и не се преборим, колкото и да е мъчително, със силата му. В противен случай ще заиграем и ние по свирката му. Но за разлика от останалите, ние знаем, че той е зъл ангел. По дяволите, трябваше да видя как стиска гърлото на Дарий, за да спра да въздишам по него!

— Копелето те е душило? — извика Афродита. — Направо побеснявам. И, ало, кокошарникът, в случай че първия път сте пропуснали, моля да си го отбележите с червени букви: на мен магията на онзи крилат изрод, която ви кара да припадате по него, не ми влияе. Аз не го харесвам. Изобщо.

— Това е истина — потвърдих аз. — Забелязах го в лечебницата. Ти наистина не си заплена от него.

— От какво точно да се заплена? Той е един грамаден простак. И никога не е облечен добре. И още, изобщо не обичам птици. Защото да умреш от птичи грип е наистина гадно. Така че, не! Той наистина не ми влияе.

— Не мога да си обясня защо — замислих се на глас.

— Защото е ненормална — каза Шоуни.

— Откачалка в костюм от човешка кожа — добави Ерин.

— Ами ако просто съм супер интуитивна и мога да видя същността му зад готината външност? Това означава, че мога да видя какво се крие и зад вашата — каза Афродита.

— Знаете ли, че може и да е права? — развълнува се Деймиън.
— Ние усетихме магнетичната му сила, но за разлика от другите хлапета, успяхме да ѝ устоим, нали?

Всички кимнахме.

— Може да е, защото всички сме свързани със стихииите — физически и интуитивно — в много по-голяма степен от другите хлапета. Може би нашите екстрасензорни способности ни помагат да не се предадем пред Калона.

— Червените хлапета казаха, че не са се влюбили в него, също като Афродита — казах аз. — А те всички притежават специални психически способности.

— Виждам накъде биеш. И теорията пасва идеално, когато говорим за новаците, но какво ще кажеш за възрастните вампири? — попита Дарий.

— Може би и твоите психически способности се променят като нашите — замисли се Афродита. — Хлапетата говорят, че всички вампири могат да въздействат психически, но това не е истина, нали?

— Не е истина, въпреки че много от нас притежават силна интуиция — обясни Дарий.

— А ти притежаваш ли? — попитах аз.

Воинът се усмихна.

— Само когато се налага да защитавам тези, пред които съм положил клетва за вяност.

— Това означава, че все пак притежаваш силна интуиция — ентусиазира се Деймиън. — Добре, хайде да видим кой от останалите вампири в „Дома на нощта“ има силно развита интуиция.

— Неферет — извикахме всички в един глас.

— Това го знаем, но тя вече е взела страната на Калона, затова в момента не можем да разчитаме на нея. Кой друг?

— Деймиън! Мисля, че си на прав път — казах аз.

Всички обърнаха погледи към мен, но аз гледах към новодошлите котки в стаята. Както винаги, Деймиън схвана веднага.

— Дракона, професор Анастасия и професор Ленобия. Според мен те са най-интуитивните след Неферет.

— Следователно това, че котките им са тук, не е просто съвпадение — чукна се по главата Дарий.

— Те ни изпращат знак, за да ни покажат, че сме на прав път — каза Деймиън.

— Това е втората причина, поради която не можем да се измъкнем оттук тази нощ.

— Втората причина? — вдигна вежди Афродита.

— Първата е, че няма да мога да контролирам елементите достатъчно дълго, за да скрия всички от гарваните демони — много съм уморена. А третата е, че ако Дракона, професор Анастасия и професор Ленобия виждат истинската същност на Калона, може би ще ни помогнат да се отървем от него.

— Ох, каква лудница! Светът се разпада. Добре е в такъв момент човек да си попусува малко — обади се Афродита.

— Това, че светът се разпада, не е извинение за лошите ти навици — казах и усетих, че звуча назидателно, също като баба.

— Значи се разбрахме: оставаме тук още един ден. Зоуи трябва да се наспи, останалите — утре ще отидете на училище, както обикновено — разпореди се Дарий.

— Разбрахме се — кимнах аз и се приближих до Деймиън. — Ще можеш ли утре да се позавъртиш около Дракона и да разбереш дали е на наша страна?

— Ще намеря начин в часа по фехтовка.

— Кой има час по магии и ритуали при професор Анастасия?

Близначките вдигнаха ръце като прилежни ученички.

— Ще я проверите ли, момичета?

— Абсолютно — каза Ерин.

— Фасулска работа — добави Шоуни.

— Аз ще говоря с Ленобия — казах.

— А ние с Дарий ще разузнаем наоколо и ще проверим къде са се разположили гадните гарвани — предложи Афродита.

— Внимавай — казах тихо.

— Не се безпокой, ще внимавам — кимна ми Дарий.

— Но каквото и да се случи, утре трябва да напуснем това място. Интуицията ми подсказва, че не бива да оставаме тук по-дълго от необходимото.

— Съгласен, стига да си възвърнеш силите — кимна Дарий.

— Ще се оправя.

Той се замисли за момент, после каза бавно:

— Ние ще избягаме, но Калона ще тръгне след теб. Ще те преследва, докато те открие.

— Откъде си толкова сигурен? — попита Афродита.

— Кажим им как те нарича — обърна се към мен той.

Въздъгнах дълбоко и казах:

— Ая.

— Скапана... — каза Ерин.

— ... работа — довърши Шоуни.

— Това се казва лоша новина — разтревожи се Деймиън.

— Наистина ли си мисли, че ти си девицата, която жените Гигуа са използвали, за да го затворят в онази пещера преди хиляда години? — зяпна Афродита.

— Очевидно.

— Дали ще помогне, ако му кажеш, че не си девица? — хвърли ми зловна усмивка тя.

Изгледах я кръвнишки. Подведена от подмятането на Афродита за новото ми положение на не девица, мислите ми неволно се насочиха към момчетата в моя живот. Изведнъж се запитах на глас:

— Чудя се защо Старк се поддава на магията на Калона, след като също е надарен от Никс. Сигурна съм, че преди да умре, той също притежаваше силна интуиция.

— Старк е абсолютен задник — каза Шоуни.

— Да, от това, което говорят за него, и от това, което видяхме, можем да кажем, че е едно голямо леке — каза Ерин.

— Умирането и всичко останало сигурно му е объркало главата, но преди да пукне и да се съживи отново, поне според мен, си беше една голяма нула — каза Афродита. — Трябва да стоим по-настрана от него. За мен по лошотия е почти равен на Калона и Неферет.

— Да. Той е като гарван-демон без криле — каза Ерин.

— Абсолютно — съгласи се Шоуни.

Не казах нищо. Седях между тях и се чувствах все по-уморена и по-виновна. Аз го целунах. Отново. Приятелите ми го мислеха за чудовище, вероятно защото си беше чудовище. Щом беше такава гадина, а фактите сочеха, че е, откъде, по дяволите, реших, че у него може да е останало нещо добро?

— Хайде, стига засега. Зо трябва да поспи — каза Деймиън и все още с Камерън на ръце, стана от мястото си. — Всички знаем какво

трябва да правим. Хайде да се махаме оттук и всеки да си върши работата.

Прегърна ме със свободната си ръка и прошепна в ухото ми:

— Забрави за стихотворението на Крамиша. Не можеш да спасиш човек, който не иска да бъде спасен.

Аз също го прегърнах, но замълчах. Деймиън ми се усмихна тъжно и каза по-високо:

— Знаеш ли, аз също се затъжих за тунелите. Трябва час по-скоро да се махнем от това място.

После излезе от стаята, последван от близначките, които ми махнаха за довиждане. Велзевул се изниза след тях.

— Хайде, скъпи. — Афродита хвана ръката на Дарий и му помогна да стане от леглото. — Тази нощ няма да се връщаш в стаята си.

— Няма ли? — усмихна ѝ се топло той.

— Няма. Напоследък синовете на Еребус са кът по тия места, затова съм решила да не откъсвам очи... и някои други части на тялото си от теб.

— Ох, ще повърна — казах, но не можах да сдържа усмивката си.

— А ти да се напиш, чу ли? — обърна се тя към мен. — Ще ти трябват много сили, за да се справиш с опашката от гаджета, дето те чака. Имам чувството, че Ерик и Хийт ще те изтощят повече отколкото призоваването на елементите.

— Благодаря за загрижеността — извиках ядосано.

— Няма защо. Винаги съм готова да помогна.

— Лека нощ, жрице. Желая ти спокоен сън — успя да каже Дарий, преди Афродита да го издърпа навън.

Котките им тръгнаха след тях и аз останах сама (най-после) с моята Нала. Въздъхнах и извадих от джоба скритата там бутилка с кръв. Разклатих я, сякаш беше една от онези бутилки със студено безалкохолно в „Старбъкс“, и я пресуших на един дъх. Кръвта плъзна по тялото ми като топли пръсти, но не ме зареди с енергията, която очаквах. Явно бях прекалено изтощена. Станах с мъка от леглото, съблякох противния хирургически костюм и зарових из чекмеджето за любимите си боксерки (онези със символа на Батман по тях).

Измъкнах и една стара, но чиста тениска. Докато я обличах, случайно мярнах образа си в огледалото и замръзнах на място.

Аз ли бях това? Изглеждах много по-възрастна от седемнайсет. Всичките ми татуировки се виждаха ясно като живо дихание, преминаващо по кожата на вкочанен труп. Бях толкова бледа! Сенките под очите ми бяха зловещи. Позволих на погледа си да докосне раната на гърдите ми. Беше ужасна и много голяма. Простираше се от рамо до рамо през гърдите. Вече не зееше като уста на идиот, но ръбовете ѝ бяха набръчкани и лилави. Пред нея раната на Дарий наистина изглеждаше „драскотина“.

Докоснах леко ръбовете и потръпнах от болка. Завинаги ли щеше да остане така възпалено? Знам, че изглежда тъпоумно, но ми се прииска да ревна с глас. Не само защото адът идваше към нас. Не защото Неферет се превръщаше в опасна вещица. Не защото Калона и тя заплашваха да нарушат равновесието между доброто и злото в моя свят. Не защото не знаех какво да правя с Ерик, Хийт и Старк. А защото щеше да ми остане огромен и грозен белег и сигурно повече никога нямаше да мога да облека потник. А какво щеше да стане, ако някога ми се прииска да се покажа гола пред някого? Първият опит беше неприятен, но един ден сигурно щях да си имам сериозно гадже и може би щях да поискам да се съблека пред него. Нормално е, нали? Дълго се вирах в набъбналите червени ръбове на белега и едва успях да потисна риданията си. Беше голяма грешка.

Окей, сериозно, трябваше да спра да мисля за това и определено трябваше да престана да се гледам гола. Не беше добре за мен. По дяволите! Не беше добре за никого. Отвратена от себе си, навлякох тениската и измърморих:

— Афродита може да си изтрие задника с мен. Никога не съм била толкова грозна.

Нала ме чакаше на обичайното си място на възглавницата. Мушнах се под завивката, свих се на кълбо до нея, изчаках да пусне мотора и се заслушах щастливо в него. Споменът за последния кошмар с участието на Калона трябваше да ме държи будна, но бях прекалено уморена, за да се страхувам, и прекалено слаба, за да се тревожа. Затворих очи и се предадох на съня.

Той започна без онази поляна и аз, като първа глупачка, се успокоих. Намирах се на невероятно красив остров и гледах през

лагуната към хоризонта, който ми изглеждаше познат, въпреки че със сигурност не бях идвала тук преди. От водата се носеше солен дъх на риба. Усещах, че водата е много дълбока и кипи от живот, и реших, че необятният син простор пред мен може да бъде само океанът, макар че не бях виждала никога океан. Слънцето залязваше и небето беше нашарено с различни бледи цветове, които ми напомняха за есенни листа. Седях на пейка от странен мрамор с цвета на луната. По него се виждаха сложни плетеници от лозници и цветя. Бяха неземно красиви, сякаш принадлежаха на друго време и на друг свят. Прокарах ръка по гладката повърхност на облегалката, запазила в себе си топлината на чезнещия зад хоризонта ден. Имах чувството, че не е сън, че наистина се намирах там. Погледнах през рамо и очите ми се разшириха. Олеле! Зад мен имаше величествен палат с красиви сводести врати и прозорци. Основната сграда беше девствено бяла с невероятни колони и огромни, подобни на сватбени торти, полилеи, които надничаха през прозорците и блестяха в следобедния здрач.

Това бе достатъчно да ми спре дъха и аз се поздравих, зарадвана, че съумях да си измисля такъв прекрасен сън, но и малко объркана. Всичко изглеждаше съвсем истинско. И много познато. Защо? Обърнах поглед към лагуната и се загледах в куполите на катедралата, малките лодки и другите прекрасни неща, които просто нямаше как да си изсмуча от пръстите. Лекият нощен ветрец духаше от водата към брега и носеше богатия аромат на океан. Поех дълбоко въздух и се насладих на ефекта. Някои хора може би ще го нарекат смрад, но аз не мислех така, аз...

Мамка му! Изведнъж изтръпнах. Разбрах защо всичко ми изглежда толкова познато. Само преди два дни Афродита ми бе описала това място. Не подробно. Не бе успяла да разбере всичко, но това, което ми каза, ме впечатли силно. Затова разпознах океана, двореца и натежалия от мистика и древност дух, който се носеше из въздуха.

Това беше мястото от видението на Афродита за моята смърт.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Ето те и теб. Този път не те извиках аз. Ти избра мястото и ме призова.

Калона пристъпи неочаквано до мраморната пейка, сякаш се материализира от въздуха. Аз не отговорих. Всичките ми усилия бяха насочени към опитите ми да нормализирам дишането си и да спра барабанния ритъм на сърцето си.

— Твоята богиня е доста странна — каза приятелски той и седна до мен на пейката, готов да си побъбрим. — Усещам, че това място е опасно за теб, и съм изненадан, че тя ти позволява да дойдеш тук, след като знае, че ще повикаш и мен. Сигурно си мисли, че те е предупредила и подготвила, но не е взела предвид моята способност да възкреся миналото и да накарам настоящето да умре. — Той спря и махна презрително с ръка към брега пред нас. — Това не означава нищо за мен.

Трябваше да гадая за какво говори и когато най-последно успях да се обадя, всичко, което успях да изрека, беше едно идиотско:

— Не съм те викала.

— Разбира се, че ме извика. — Усмихна ми се самодоволно, като че ли беше дошъл да ме сваля и знаеше, че и аз го харесвам, но просто се срамувам да си го призная.

— Не — казах, без да поглеждам към него. — Не съм те викала. И нямам представа за какво си мислиш.

— Моите размишления нямат значение. При мен всичко е ясно. Ти си интересната, Ая. Можеш ли да ми обясниш как се появих в съня ти, ако не си ме викала?

Коленете ми отмаляха, като чух гласа му, но аз преодолях изкушението, обърнах се към него и го погледнах право в очите. Калона отново беше млад, на осемнайсет, най-много деветнайсет години. Носеше свободни дънки, които му стояха страхотно, и изглеждаше умопомрачително красив. Отново беше без обувки и без риза. Крилете му бяха прекрасни черни като беззвездното небе над нас.

Те блестяха в спускащата се нощ с копринената си красота. Гладката му бронзова кожа сякаш излъчваше собствена светлина. Тялото и лицето му бяха толкова красиви и толкова съвършени, че е невъзможно да ги опиша. Изведнъж осъзнах, че усещам същото преклонение, каквото усетихме с Афродита, когато ни се яви Никс. Красотата ѝ беше неземна и толкова омайваща, че не можехме да я опишем на другите. Не знам защо, но тази прилика между Калона и Никс ме натъжи. Страдах за онова, което той вероятно някога е бил, и това, в което се бе превърнал.

— Какво има, Ая? Защо ме гледаш така, сякаш ще заплачеш всеки момент?

Затърсих внимателно подходящите думи, но после спрях. Ако това беше сън — ако аз бях предизвикала по някакъв начин появата му, трябваше да бъда честна с него. Затова казах истината.

— Мъчно ми е, защото мисля, че невинаги си бил такъв.

Калона се вцепени. Съвършените му черти се вкамениха и изведнъж ми заприлича на статуя на Бог.

В съня ми цареше безвремие, така че не мога да кажа дали мина секунда, или цял век, преди да ми отговори.

— И какво ще направиш, ако знаеш, че невинаги съм бил такъв, моя Ая? Ще ме спасиш ли? Или ще ме заровиш в пещера?

Погледнах право в лъчистите му кехлибарени очи и се опитах да достигна до душата му.

— Не знам — отвърнах честно. — Мисля, че не бих могла да направя нито едното, нито другото, ако ти не ми помогнеш.

Калона се засмя и смехът му затанцува по кожата ми. Прииска ми се да отметна глава назад, да разтворя ръце и да приема в прегръдката си тази божествена красота.

— Мисля, че си права — каза той. Усмивката все още играеше в очите му.

Побързах да отместя поглед. Загледах се в океана и се опитах да забравя какъв невероятен изкусител е той.

— Харесвам това място — продължи Калона и по гласа му разбрах, че все още се усмихва. — Усещам в себе си сила — древна сила. Не е чудно, че те избрах да дойдем тук. Напомня ми за мястото на силата в „Дома на нощта“, само че тук елементът земя не е толкова силен. Това е истинско облекчение за мен. Много е приятно.

Съсредоточих се върху единственото, което успях да разбера от думите му.

— Не е изненадващо, че се чувстваш по-добре на остров. Същество като теб не си пада много по земята.

— Само едно нещо ми харесваше, докато бях в земята, и това беше да усещам ръцете ти около мен. Въпреки че прегръдката ти продължи прекалено дълго, дори и за моите сексуални апетити.

Отново го погледнах. Нежната усмивка все още витаеше по лицето му.

— Разбери най-после, че не съм Ая.

Усмивката му не слизаше от лицето.

— Не, не мога да го разбера. — Протегна ръка и взе между пръстите си кичур от тъмната ми коса. Загледан в мен, разтвори пръсти и остави косата ми да се изплъзне от дланта му.

— Не бих могла да съм Ая — казах, леко разтреперана. — Не съм била жива, когато са те затворили. Аз живея на земята едва от седемнайсет години.

Той продължи да гали косата ми.

— Ая не съществуваше дълго време. Разтвори се в земята, от която беше направена. Ти си тя, преродена в дъщеря на човеци. Затова си различна от другите.

— Не може да е истина. Аз не съм тя. Иначе щях да те позная, когато излезе от земята — извиках аз.

— Наистина ли не ме позна?

Усещах ясно излъчващия се от тялото му студ. Изведнъж ми се прииска да се докосна до него. Същето ми отново заблъска в гърдите, но този път не беше от страх. Исках да усетя в прегръдките си този паднал ангел, исках го повече от всичко на света. Копнежът по него беше по-силен дори и от този по кръвта на Хийт. Какво би станало, ако вкуся малко от кръвта на Калона? От тази мисъл по тялото ми премина сладка забранена тръпка.

— Ти също го усещаш — прошепна той. — Ти си сътворена за мен и ми принадлежиш.

Думите му пометоха изпълнената с желаниа розова мъгла от съзнанието ми. Станах и минах зад пейката, за да оставя облегалката ѝ като щит между нас.

— Не. Не ти принадлежа. Аз принадлежа единствено на себе си и на Никс.

— Стига си слушала тази презряна богиня! — Изкусителната нотка на интимност изчезна и гласът му стана леден и суров. Той отново се превърна в зъл паднал ангел, който мени настроението си безпричинно и убива за развлечение. — Защо държиш да ѝ останеш вярна? Тя не е тук. — Калона разтвори ръце и величествените му криле зашумяха около него като живо наметало. — Тя се отдръпва от теб, когато най-много се нуждаеш от нея, и те оставя да правиш грешки.

— Това се нарича свободна воля.

— И какво ѝ е хубавото на свободната воля? Хората непрекъснато злоупотребяват с нея. Животът е много по-лесен без свободна воля.

Поклатих глава.

— Без нея просто няма да съм аз. Ще се превърна в твое кученце.

— Не и ти. Никога не бих отнел твоята воля. — Лицето му отново се преобрази и той се превърна в прекрасен ангел, толкова красив, че не ми беше трудно да разбера защо някой ще е готов да се лиши от свободната си воля само за да е близо до него.

За моя радост този някой не бях аз.

— Единственият начин да ме накараш да се влюбя в теб е да отнемеш свободната ми воля и да ми заповядаш да бъда с теб, но тогава ще съм твоя робиня — заявих смело и се приготвих за урагана, който си помислих, че ще предизвикат думите ми.

Той не се развилия, не скочи от пейката, нито показва някакво раздражение. Само каза простишко:

— Тогава е писано да бъдем врагове.

Не го каза като въпрос, затова реших, че е по-добре да не отговарям. Вместо това попитах:

— Какво искаш, Калона?

— Естествено теб, Ая.

Поклатих глава и нетърпеливо отхвърлих отговора му.

— Не, нямам предвид това. Питам защо си тук. Ти не си смъртен. Ти... — И замлъкнах. Не знаех как да продължа, без да го ядосам. Но след кратък размисъл реших: защо пък не? Той вече го каза

— че ще бъдем врагове. — Ти падна, нали? От... не знам... от онова място, което смъртните наричат „рай“.

Млъкнах отново и зачаках някакъв отговор. Калона кимна леко.

— Да.

— Защо?

Той неочаквано се развесели.

— Защото избрах да съм тук.

— Да, но защо, какво искаш?

Лицето му се промени отново. Засия така ярко, както не би могло да свети лицето на нито един смъртен. Стана, разтвори ръце и крилете му се разпериха в такова великолепие, че ми беше трудно да го гледам, и едновременно с това, не можех да откъсна очи от него.

— Всичко! — извиси гласа си той като истински бог. — Искам всичко. — Той стоеше пред мен — сияещ ангел, нямаше как да го нарека „паднал“ — появил се като по чудо на една ръка разстояние, достатъчно жив, за да го докосна, но излъчващ такова величие, че не можеше да бъде друго, освен бог.

— Наистина ли не би могла да се влюбиш в мен? — взе ме в прегръдките си той. Крилете му се спуснаха над мен и ме покриха с кадифения си мрак като одеяло, в пълно противоречие с прекрасния болезнен хлад на тялото му, който познавах толкова добре. Той се наведе над лицето ми и бавно, давайки ми време да се отдръпна, притисна устни до моите.

Студената му целувка ме опари и кръвта ми пламна. Не мислех за нищо друго, освен за него, за тялото и душата му. Исках да се притисна в гърдите му, да се оставя на неговите милувки. Въпросът сега не беше мога ли да го обичам, а мога ли да не го обичам. Не можех. Явно не ми беше достатъчно да го държа в прегръдките си цяла вечност... а да го имам за себе си... да го обичам...

Вечно да го държа в прегръдките си... Мисълта премина като стрела през ума ми. Ая е била сътворена, за да го обича и да го държи в прегръдките си вечно.

„О, богиньо! — изкрещя нещо в главата ми. — Наистина ли съм Ая?“

Не. Невъзможно е. Не бих го позволила! Бързо го отблъснах от себе си. Целувката ни беше демонстрация на пълна капитулация, изпълнена с огромна страст, може би затова неочакваната ми реакция

го свари неподготвен. Той се олюля, отстъпи назад и ме остави да се измъкна от двойната прегръдка на ръцете и крилете му.

— Не! — Замятах глава като побъркана. — Аз не съм Ая! Аз съм Зоуи Редбърд и ако обикна някого, то ще е, защото той заслужава любов, а не защото съм скапана вещица, събудила се за нов живот.

Гневът изкриви лицето му, той присви кехлибарените си очи и тръгна към мен.

— Не! — изпищях отчаяно. Събудих се, трепереца от ужас. Нала съскаше като бясна, някой седеше на леглото и се опитваше да хване ръцете ми, които размахвах бясно.

— Зоуи, събуди се! Всичко е наре... Ау, мамка му, Зоуи! — разнесе се момчешки глас, когато юмрукът ми се стовари в лицето му.

— Махни се от мен! — изкрещях като побъркана.

Той хвана двете ми ръце и извика:

— Ела на себе си, Зоуи!

После се пресегна и запали нощната лампа до леглото. Примигах, вгледах се в момчето, което седеше срещу мен и разтриваше бузата си, и най-после го познах.

— Старк, какво правиш в стаята ми?

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Вървах по коридора и чух котката ти да съска и да ръмжи, после ти започна да викаш. Помислих си, че си в беда. — Той хвърли един поглед към плътно спуснатите завеси на прозореца. — Реших, че някой от гарваните е влязъл. Котките много ги мразят. И... затова влязох.

— Значи съвсем случайно си минавал покрай вратата ми в... — Погледнах към часовника си. — По обяд?

Той сви рамене и устните му се разтегнаха в онази секси усмивка, която толкова обичах.

— Добре де, може би не беше чисто съвпадение.

— Може да ме пуснеш вече — казах аз.

Той охлаби неохотно хватката си, но не ме пусна. Трябваше сама да издърпам ръцете си.

— Сигурно си имала кошмар.

— Да, ужасен. Изправих се и облегнах глава на таблата на леглото.

Нала се успокои и отново се сви на кълбо до мен.

— Какво сънува?

Игнорирах въпроса му и попитах:

— Какво правиш тук?

— Казах ти, чух шум и...

— Не, имах предвид какво правиш пред вратата ми. По обяд. Доколкото знам, всички червени хлапета понасят трудно слънчевата светлина и по това време спят дълбоко.

— Да, аз също би трябвало да спя, но какво значение има кога? Тук не влиза слънчева светлина. Всичко е мрачно и студено.

— Боже! Ледената буря продължава ли?

— Да, днес се задава нов фронт. Представяш ли си колко гадно е да си човек и да се оправиш сега без тези генератори и приспособления, каквито имаме тук?

Това ме накара да се замисля дали монахините имат генератор в мазето си. Трябваше да говоря със сестра Мери Анджела. Да говоря ли? По дяволите, трябваше да се добера до нея. Тъгувах за баба и непрекъснато имах чувството, че ме дебне опасност. Уморена до смърт, аз въздъхнах дълбоко. Колко време бях спала? Изчислих наум, че трябва да са към пет часа. И по-голямата част от тях бях прекарала на онова призрачно място. Там цареше покой, но бях с Калона, което не ми позволи да си почина особено.

— Изглеждаш уморена — каза Старк.

— Не отговори на въпроса ми. Защо дойде тук?

Той се взря в мен. После въздъхна дълбоко.

— Трябваше да те видя.

— Защо?

Кафявите му очи срещнаха моите. Заприлича ми толкова много на Старк от времето, преди да умре и да възкръсне, че се смутих. Сега очите му не бяха червени, нямаше я и онази зловеща сянка, която пълзеше около него. Само червената дантела на татуировката му напомняше, че не е онова момче, което само преди два дни ми бе споделило тайните си и ме бе молило за помощ.

— Те ще те накарат да ме намразиш — каза неочаквано той.

— Кой „те“? И между другото, никой не може да ме накара да мразя или обичам някого.

Казах го и веднага видях в съзнанието си ръцете на Калона, но побързах да ги избутам оттам.

— Те... всички — каза той. — Ще ти кажат, че съм чудовище, и ти ще им повярваш.

Продължих да го гледам твърдо и непоколебимо. Той пръв отклони погледа си.

— Аз пък мисля, че твоите постъпки са причината другите да не те харесват. Защо нападна Бека, защо се мотаеш наоколо с тоя лък, сякаш се перчиш: „Аз не пропускам никога целта си“?

— Винаги ли казваш, каквото мислиш?

— Невинаги, но в общи линии се опитвам да бъда честна. Виж... много съм уморена и току-що сънувах кошмар. Това, което става тук, не ми харесва. Много неща ме смущават. Ти дойде, без да съм те канила. Нали не съм ти казала: „Хей, Старк, що не вземеш да се намъкнеш в стаята ми“? Така че не съм в настроение за игрички.

— Не съм се намъквал — засегна се той. — Не мисля, че това е най-важната част. — Дойдох при теб, защото ти ме караш да чувствам — изрече на един дъх той.

— Какво да чувстваш?

— Просто да чувствам. — Старк разтри слепоочията си, сякаш го болеше главата. — Аз умрях и се върнах, но усещам, че част от мен остана мъртва. Не съм способен да почувствам нищо. Не и нещо добро. — Говореше накъсано, с малки изречения, изглежда, му беше трудно да изкара от себе си думите. — Усещам някакви пориви, особено когато съм жаден за кръв. Но това не е чувство. Това е инстинкт. Нали разбираш — яж, спи, живей, умри. Това става машинално. — Той направи гримаса и отместил поглед от мен. — Посягам автоматично и вземам, каквото ми трябва. Като от онова момиче.

— Бека — казах хладно. — Името ѝ е Бека.

— Добре де, Бека. — Изразът на лицето му се промени. Не беше зловец и очите му не бяха червени, но в погледа му се появи нещо ехидно.

Изведнъж ми се стори абсолютен кретен, а аз бях прекалено уморена, за да се занимавам с кретени.

— Ти я нападна. Захапа я насила. Виж, Старк, нещата са съвсем прости: ако не искаш хората да говорят лоши неща за теб, трябва да престанеш да правиш лоши неща — казах уморено.

Очите му блеснаха и аз забелязах червена искра в тях.

— Може би ѝ е харесало. Ако ти и твоят воин бяхте дошли пет минути по-късно, щяхте да видите кой кого напада.

— Ти майтапиш ли се с мен? Наистина ли мислиш, че манипулирането на ума е сексуална игра?

— Ти ми кажи, стори ли ти се разстроена, когато я видя вътре? Или ви обясни, че съм много готин и че ме иска адски много? — озъби ми се той.

— И според теб, щом те е искала, всичко е наред? Ти бръкна в мозъка ѝ, за да я накараш да те пожелае. По всички правила това е насилие и е лошо.

— Ти ме целуна веднага след това, без да се налага да ти бъркам в мозъка.

— Да, така беше. Напоследък правя едно проучване върху психиката на момчетата. Но ти гарантирам, че нямам никакво желание да ти се хвърлям на врата.

Той стана рязко от леглото и се отдалечи.

— Не знам какво правя тук, по дяволите! Аз съм, какъвто съм, и това не може да се промени — каза ядосано и тръгна към вратата.

— Ти можеш да го промениш — казах го съвсем тихо, но думите прелетяха разстоянието между нас, достигнаха до Старк и го накараха да спре. Той сви юмруци и наведе глава, борейки се със себе си. Все още с гръб към мен, промълви тихо:

— Разбирам какво искаш да кажеш. Когато ми говориш така, започвам отново да чувствам.

— Може би защото съм единствената, която ти казва истината.

Докато говорех, инстинктът ми подсказа, че казвам това, което ми диктуваше Никс. Поех дълбоко въздух, концентрирах се и въпреки че бях уморена, ранена и притеснена от много неща, последвах водещата ме нишка и се опитах да зашия парченцата от разкъсаната човечност на Старк.

— Аз не те мисля за чудовище, но не мога да кажа, че си добър човек. Виждам те какъв си в действителност и вярвам, че ти сам избираш какъв да си. Не разбираш ли, Старк? Калона и Неферет те искат такъв, защото те използват. Ако не искаш да се превърнеш в тяхно уродливо създание, трябва да избереш друг път, да се бориш срещу тях и срещу онзи мрак, с който те се обграждат. — Спрях за момент, за да намеря точните думи, и атакувах отново. — Не разбираш ли, че ако добрите хора не направят нещо, злото ще победи?

Трябва да съм засегнала някой нерв, защото той се обърна и ме погледна тъжно.

— Но аз не съм от добрите хора, Зо.

— Преди да се случи всичко това, ти беше добър. Знаем го със сигурност. И както ти обещах, не съм те забравила. Ти можеш отново да бъдеш добър.

— Като те слушам, започвам да вярвам, че наистина мога.

— Вярата е първата стъпка. Втората е действието.

Изчаках отговора му. Той не каза нищо, затова реших да запълня тишината между нас с нещо, което се мотаеше из главата ми през последните часове.

— Не си ли се замислял защо непрекъснато се засичаме?
Той пусна една от прословутите си усмивки тип „лошо момче“.

— Да, и мисля, че е, защото ти си дяволски секси.
Опитах се да потисна усмивката, но не успях.

— Добре, имам предвид, освен това.
Той сви рамене.

— За мен това е достатъчно.

— Благодаря, но не говорех за това. Мисля си, че Никс има пръст в тази работа и ти си важен за нея.
Усмивката на Старк се стопи.

— Богинята не иска да има нищо общо с мен. Вече.

— Мисля, че ще се изненадаш. Помниш ли Афродита?

— Да — кимна той. — Нали говориш за онази надута пуйка, дете си мисли, че е богиня?

— Точно тази. Никс я обича и ѝ вярва.

— Сигурна ли си?

— Сто процента — отвърнах. Опитах се да върна назад напирещата навън прозявка, но не успях и отворих широко уста. — Извинявай. Напоследък все не мога да се наспя. От стреса, раната и лошите сънища сънят сякаш бяга от мен.

— Може ли да те попитам нещо за тези сънища?
Вдигнах рамене и кимнах сънливо.

— Калона присъства ли в тях?

Примигах изненадано.

— Защо питаш?

— Той го прави. Промъква се в сънищата на хората.

— Влизал ли е в твоите?

— Не в моите, но дочух хлапетата да си говорят. Влизал е в техните, но за разлика от теб, те се кефят на това.

Спомних си колко секси може да е Калона, когато поиска, и колко лесно можех да се поддам на хипнотичното му въздействие.

— Да, обзалагам се, че е така.

— Искам да ти кажа нещо, но не бива да си мислиш, че го правя само за да ти налетя.

— Какво е то?

Той пристъпи смутено от крак на крак. Това, което искаше да ми каже, видимо го изнервяше.

— За него е по-трудно да влезе в съня ти, ако не си сама.

Изгледах го ядосано. Беше прав. Така можеше да говори само някой, който искаше да се мушне в леглото (и в гащите) ти.

— Първия път, когато го сънувах, не бях сама.

— С момче ли беше?

Бузите ми пламнаха.

— Не, бях със съквартирантката си.

— Трябва да е момче. Калона, изглежда, не обича съперници.

— Старк, това ми се струва пълна глупост.

— Има ли такава дума „глупотевина“? — усмихна се той.

— Това си е моя дума. И откъде знаеш тази подробност за Калона?

— Той говори свободно пред мен. Имам чувството, че понякога не ме забелязва. Чух ги да разговарят с Рефаим за сънищата. Калона каза, че ще сложи охрана от гарвани-демони между общежитията на момчетата и момичетата, но после се отказа, защото може да контролира новациите без проблеми, дори и да не влиза в сънищата им.

— Ама че гадна работа! Ами преподавателите? И те ли са под негов контрол?

— Очевидно. Досега никой не се е противопоставил нито на него, нито на Неферет.

Очаквах да стане по-предпазлив, след като го засипах с въпроси, но той, изглежда, нямаше нищо против, сякаш не виждаше нищо лошо да ме информира за подробностите. Затова реших да видя какво още мога да науча.

— Ами синовете на Еребус? Видях един, когато пристигнахме в Дома, но оттогава не съм мяркала нито един.

— Не останаха много — отвърна той.

— Какво искаш да кажеш?

— Повечето са мъртви. Когато Шекина падна, Ейт побесня и ги поведе в атака срещу Калона, въпреки че според мен, не той я уби.

— Не беше той, а Неферет.

— Нищо чудно. Неферет е отмъстителна кучка.

— Мислех, че ти си един от нейните слуги.

— Не.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Тя знае ли това? — погледнах го любопитно.

— Не — отвърна той. — Помня какво ми каза ти, преди да умра. Предупреди ме да внимавам с нея.

— Да. Аз също си спомням.

— И беше права.

— Старк, тя се променя, нали? Вече не е Висшата жрица на вампирите.

— Тя не е нормална, това е сигурно. Притежава странни способности. Кълна се, че може да шпионира хората по-успешно от Калона. — Той отмести поглед от мен, а когато ме погледна отново, очите му бяха тъжни. — Предпочитам ти да беше там вместо Неферет.

— Да бъда там? — попитах, въпреки че свиването на стомаха ми каза, че знам точно за какво става дума.

— Ти си ме наблюдавала, нали? С онази камера.

— Да — казах тихо. — Джак я инсталира. Не исках да те оставям сам и това беше най-добрият начин да те държа под око. Но после баба катастрофира и нещата се объркаха... съжалявам.

— Аз също. Щеше да е съвсем различно, ако бях видял теб вместо нея, когато отворих очи.

Много исках да разбера какво точно се случва, когато умираш изобщо, да разнищя цялата история с умирането и съживяването, исках също да го разпитам за Неферет, но той се затвори в себе си и очите му потъмняха от болката.

— Виж — промени рязко темата той, — ти трябва да поспиш. Аз също съм уморен. Искаш ли да поспим заедно. Просто да спим. Обещавам, че няма да нахалствам.

— Не, не мисля, че ще се получи.

— Предпочиташ да видиш отново Калона в съня си?

— Не, но... не мисля, че да си легнем двамата е добра идея.

Той ме погледна тъжно.

— Защото не вярваш, че ще спазя обещанието си, нали?

— Не, защото не искам никой да разбере, че си бил тук — признах си аз.

— Ще си тръгна, преди някой да се появи — каза тихо той.

И изведнъж осъзнах, че е мое задължение да помогна на човешкото в него да надвие в борбата за душата му. В главата ми отекнаха последните думи от стихотворението на Крамиша:

„Дали спасена от човек тя мене ще спаси?“

Разбрах какво трябва да направя.

— Добре, но ми обещавай да си тръгнеш, преди другите да се размърдат.

Очите му се разшириха от изненада. Устните му се разтегнаха в онази негова усмивка на лошо момче.

— Наистина ли?

— За съжаление, да. Хайде, идвай тук, преди да съм заспала, както си говорим.

— Супер. Няма нужда да ми повтаряш два пъти. Аз съм чудовище, не бавноразвиващ се — каза той и се приближи до леглото.

Избутах Нала и се наместих на нейно място. Тя изръмжа ядосано, отиде към долния край на леглото, направи три бързи кръга и, кълна се, заспа, преди да положи глава на лапите си. Погледнах Старк и преди да се мушне под одеялото, го спрях с ръка.

— Какво? — попита той.

— Първо махни лъка и стрелите. Направо са се сраснали с гърба ти.

— Ох, да.

Махна кожения ремък, който държеше лъка и колчана към гърдите му, и го пусна на пода до леглото. Но когато видя, че ръката ми все още е на мястото до мен, ме погледна объркано.

— Сега какво?

— Нали не мислиш да си легнеш с обувките?

— По дяволите! Извинявай! — измърмори Старк, изрита обувките си и се обърна отново към мен. — Искаш ли да сваля още нещо?

Смръщих вежди. Сякаш не беше достатъчно готин с черната си тениска, дънките и готината си усмивка. Но, естествено, никога не бих го казала на глас.

— Няма нужда. Хайде, скачай. Умирам за сън.

Той ме послуша и чак сега осъзнах, че леглото ми е прекалено малко за двама, особено ако единият е момче. Трябваше да си повторя няколко пъти, че съм много уморена и причината Старк да е до мен е, че ми трябва малко почивка.

— Ще изгасиш ли лампата? — казах със спокойствие, каквото не усещах.

Той се пресегна и натисна ключа.

— Значи мислиш утре да ходиш на училище, а?

— Да — казах и понеже не исках да обсъждаме въпроса защо се връщам в клас толкова скоро след раняването ми, добавих: — И трябва да надникна в джипа, с който ни докара Дарий. Мисля, че си забравих чантата вътре. Поне се надявам да е така, защото ако съм я изгубила, става много кофти.

— Това ме плаши — каза той.

— Какво те плаши?

— Чантите на мацките. Всички онези странни работи, които хората носят в тях.

Гласът му прозвуча като на всяко нормално момче и това ме накара да се усмихна.

— Хората ли? Глупости. Ние сме момичета и носим в чантите си момичешки работи — казах.

— Не става въпрос само за чантите — каза той и ми се стори, че потреперва.

Този път не можах да се сдържа и се засмях на глас.

— Баба би казала, че си истинска главоблъсканица.

— Това хубаво ли е, или лошо?

— Главоблъсканицата е един вид мистерия, дори парадокс. Например ти си истински мачо — силен и опасен воин, чиято стрела никога не пропуска целта си, но се страхуваш от чантите на момичетата. Те са твоите паяци.

— Моите паяци ли? — засмя се той. — Това какво трябва да означава?

— Ами... аз не обичам паяци. Ама никак — казах и потреперих, също като него, докато говореше за чантите.

— Аха, разбрах. Чантите са моите паяци. Огромни паяци. И ако ги отвориш, ще видиш, че отвътре има цяло люпило малки паячета.

— Добре, стига. Стана ми гадно. Хайде да сменим темата.

— Добре. Знаеш ли... мисля, че трябва да се докосваш до този, с когото спиш, за да държиш настрана Калона.

Гласът му долетя от тъмното като сладка примамваща музика.

— Да бе! — измърморих и знаех, че пеперудите в стомаха ми не са само заради паяците.

Той изпусна дълга въздишка.

— Казвам ти самата истина. Защо според теб спането със съквартирантката ти не го е спряло? Трябва да са момче и момиче. И да се докосват. Може и да са две момчета, ако са като Деймиън и гаджето му. Или две момичета, стига да са влюбени. — Той замълча за момент, после измърмори: — Май говоря глупости, а?

— Май да — всъщност аз също плямпах глупости, когато бях нервна, и ми подейства ободряващо да срещна друго нервно плямпало.

— Не трябва да се страхуваш от мен. Няма да ти направя нищо.

— Защото знаеш, че мога да извикам елементите да ти сритат задника ли?

— Защото те харесвам — отвърна той. — Ти също започна да ме харесваш, преди това да ми се случи, нали?

— Да.

Замислих се дълбоко. От една страна, моментът беше много подходящ да му съобщя незначителния факт, че с Ерик отново сме заедно. И може би да спомена нещо за Хийт. (А може би не?) От друга страна, нали се опитвах да открия човешкото у Старк, или да установя пълната му липса, а едно подмятане от рода „ей, аз спя с теб и се държа като че ли те харесвам, но да знаеш, че си имам гадже... или две“ надали щеше да помогне. Освен всичко трябваше да бъде честна към себе си. Ерик изглеждаше идеален за мен, всички мислеха, че трябва да съм с него. Защо тогава се заплесвах непрекъснато по други момчета, и то още преди да започне да се държи, сякаш съм негова собственост? Не ставаше дума само за Хийт, но и за Лорън, а после и за Старк. Единственото нещо, което ми идваше наум, беше, че на връзката ми с Ерик ѝ липсва нещо. Другият вариант беше, че се превръщам в нимфоманка. Обаче аз не се чувствах нимфоманка, а момиче, което харесва няколко момчета.

Старк се размърда и вдигна ръка, което за малко не ме накара да изхвърча от леглото.

— Хайде, ела тук — каза той. — Сложи глава на гърдите ми и заспивай. Аз ще те пазя. Обещавам.

Зарових проблема с Ерик дълбоко в ума си и прецених, че бих могла да се възползвам от поканата му. Така или иначе вече бяхме един до друг в леглото. Той сложи ръка на рамото ми, а аз се опитах да се отпусна, докато слагах глава на гърдите му. Веднага започнах да се тревожа, че може би не му е много удобно. Тежах ли му? Не бях ли прекалено близо? Или недостатъчно близо? После усетих ръката му върху главата си. Първо си помислих, че ще я отмести (защото му тежи), ще ме удуши и какво ли още не. Затова се изненадах, когато започна да гали косата ми, като че ли бях любимата му кобила.

— Имаш хубава коса. Казвал ли съм ти го, преди да умра, или само съм си го мислил?

— Вероятно си го мислил — отвърнах аз.

— Искях да ти кажа, че днес изглеждаше много секси, когато те видях гола, но няма да е много правилно да говоря такива неща, когато сме в леглото, с уговорката да не правим нищо друго.

— И аз мисля, че няма да е правилно.

Притаих дъх и се приготвих да избягам от прегръдката му.

Той се засмя и гърдите му забоботиха под ухото ми.

— Няма ли най-накрая да се успокоиш?

— Ако забравиш, че си ме видял гола.

— Добре. — Той продължи да гали косата ми известно време, после го чух да казва: — Този гарван направо те е разпорил.

Не беше въпрос, но въпреки това казах:

— Да.

— Калона не иска да те наранява и предполагам, че когато синът му се върне, ще хвърчат глави.

— Той няма да се върне. Аз го убих. Изгорих го — казах простичко.

— Добре — отвърна той. — Зоуи, ще ми обещаеш ли още нещо?

— Да, но виждам, че не се радваш, когато спазвам обещанията си.

— Ако изпълниш това, ще ме направиш щастлив.

— За какво става дума?

— Обещай ми, че ако се превърна в чудовище като тях, ще изгориш и мен.

— Не мога да ти обещая такава неща с лека ръка — казах аз.

— Помисли си добре, защото може да ти се наложи наистина да го изпълниш.

Замълчахме отново. Единствените звуци в стаята бяха тихото похъркване на Нала в краката ми и ударите на сърцето на Старк под ухото ми. Той продължи да ме гали по косата и не след дълго, клепачите ми натежаха. Но преди да заспя, трябваше да му кажа още нещо.

— А ти ще направиш ли нещо за мен? — попитах сънено.

— Всичко, което пожелаеш — отвърна Старк.

— Престани да наричаш себе си чудовище.

Ръката му замръзна за момент. Размърда се и миг след това усетих устните му върху челото си.

— Хайде, заспивай вече. Аз ще бдя над теб.

Унесох се в сън под нежното движение на ръката му. Този път Калона не дойде в съня ми.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Когато се събудих, Старк го нямаше до мен. Бях бодр и умирах от глад. Протегнах се, прозях се и видях стрелата на възглавницата. Беше я счупил на две, което веднага привлече вниманието ми. „Счупената стрела“. Знаех добре какво символизира счупена на две стрела. „Мир. Край на войната.“ Под стрелата имаше бележка и на нея беше написано името ми. Разгънах я и прочетох:

„Наблюдавах те, докато спеше, и ти изглеждаше напълно спокойна. Ще ми се и аз да се чувствам така. Да затворя очи и да усетя покоя. Но не мога. Не чувствам нищо, когато не съм с теб, а дори тогава единственото, което искам, е нещо, което знам, че никога няма да имам. Оставям ти това.“

Старк

— Какво означава това? — попитах Нала.

Тя кихна, измяука недоволно към мен, скочи от леглото и отиде при купичката си за храна. После се обърна към мен и запреше като бясна.

— Добре, добре. Аз също съм гладна.

Нахраних котката и докато се обличах, се замислих за днешния ден в училище. Бях сигурна, че ще е странно. После използвах машата, за да укротя буйните си кичури, и излязох.

Изтичах надолу по стълбището и влязох в кухнята тъкмо навреме, за да се вредя за любимата ми зърнена закуска. После отидох при близначките, които си шушукаха нещо със събрани глави. Изглеждаха ядосани.

— Здравейте, момичета. — Седнах до тях и напълних догоре купата с шоколадовата зърнена вкуснотия. — Какво става?

Ерин заговори малко по-високо, колкото да включи и моите уши към тези на Шоуни.

— Веднага ще разбереш какво става, само поседи десетина минути.

— Да. Огледай добре това стадо.

— Добре — казах бавно, налях си мляко и огледах децата в залата, като се надявах да не бия на очи. Отначало не забелязах нищо особено. Момичетата бързаха да си вземат протеинови шоколадчета, зърнени закуски или друга любима закуска. Но постепенно разбрах. Странното не беше в това, което виждах, а в това, което не виждах. Не чувах обикновените закачки между тях, никой не дърпаше косата на никого и никой не обясняваше на никого какво да направи с майка си. Никой не говореше за момчета. Изобщо. Никой не се оплакваше, че не си е написал домашното. Всъщност никой не казваше нищо. Всички дъвчеха, дишаха и се усмихваха. Непрекъснато.

Обърнах смаян поглед към близначките.

— Стадо овце — каза с устни Ерин и Шоуни кимна в съгласие.

— Дразнят ме почти колкото онази кофа с лайна, Старк.

Опитах се да излича всякакъв намек за вина от гласа си и попитах:

— Старк ли? Кофа с... Защо, какво е направил?

— Влезе тук точно преди да слезеш и се държа като господар. Изобщо не му пука коя ще изнасили и коя ще ограби днес. Горките момичета — каза Шоуни все още шепнешком.

— Трябваше да видиш Бека. Заприпка след него като кученце — сви устни Ерин.

— И той какво направи? — попитах, притаила дъх.

— Горкичката Бека. Той дори не я погледна — поклати глава Шоуни.

— Сякаш е парцал, в който се е избърсал и вече не става за нищо, освен за боклука — въздъхна Ерин.

Замислих се как да продължа, за да набера повече информация за действията или бездействието на Старк, без да покажа на близначките, че темата ме интересува повече, отколкото е нормално. Реших да кажа нещо в негова защита, колкото да ги предизвикам, но в същия момент очите на Ерин се разшириха и тя се загледа в пространството зад мен.

— Говорим за вълка... — каза Шоуни злобно.

— ... а той — в кошарата — довърши Ерин.

— Бъркаш масата. Твоите обожателки са ето там и ето там — каза високо Шоуни и посочи с ръка към другите момичета в столовата, които спряха да дъвчат и също забиха погледи някъде зад мен. — Не си за тук.

Завъртях се на стола и видях Старк. Очите ни се срещнаха. Моите със сигурност бяха ококорени и изплашени. Неговите бяха топли и дълбоки, можех да се закълна, че чувам въпроса в тях.

Без да обръщам внимание на другите, казах:

— Здравей, Старк. — Внимавах много да не прозвуча прекалено радостно или пък студено. Просто му казвах „здравей“, като на всички останали.

— Изглеждаш по-добре от последния път, когато те видях — каза той.

Усетих, че бузите ми пламват. Последния път, когато ме видя, бяхме заедно в леглото. Докато гледах в очите му и се чудех какво бих могла да му кажа пред всички останали, Ерин се обади:

— Голяма изненада, няма що. Естествено, че ще изглежда по-добре от вчера, когато те гледаше да душиш Бека.

— Естествено — припя Шоуни.

Старк отмести поглед от мен. Видях очите му да святкат застрашително в червено, докато се взираше в близначките.

— Говоря със Зоуи, не с вас. Така че си затваряйте устата.

Нещо в гласа му ме накара да потръпна от страх. Не че повиши тон. Нито изразът на лицето му се промени. И въпреки това ми заприлича на навита на кълбо отровна змия, готова да нападне. Вгледах се и забелязах, че въздуха около него се накъдри леко, като мараня над тенекиен покрив в горещ летен ден. Не знам дали близначките го видяха, но определено усетиха нещо. Пребледнях като платно, но не ми остана време да ги изследвам. Цялото ми внимание беше насочено към Старк. Разбрах, че виждам чудовището, за което говореше вчера. Разбрах също, че ставам свидетел на онази мигновена промяна, за която ми бе споменала Стиви Рей — преди да намери отново човешката си същност.

Затова ли се интересувах толкова много от Старк? Защото бях видяла как Стиви Рей се бори със същата тъмна сила и я побеждава? И се надявах той също да я победи? Но мъчителната битка за душата на

Стиви Рей ме бе научила на едно — хлапе в такова състояние може да бъде много опасно.

Потиснах страха си и попитах спокойно:

— Какво искаше да ми кажеш, Старк?

Лицето му се напрегна от битка, която знаех, че води с чудовището в себе си, онова, което беше готово да прескочи масата и да изяде близначките на една хапка. Мина доста време, преди той да върне погледа си към мен. Очите му все още проблясваха в червено, когато заговори:

— Всъщност не исках да ти казвам нищо конкретно. Току-що намерих това. Твое е, нали? — Той вдигна ръка и аз видях чантата си. Погледнах го в очите, после отново се върнах на чантата. Спомних си, че се бои от дамски чанти, както аз от паяци. Вдигнах за втори път поглед и му се усмихнах.

— Мое е, благодаря. — Взех я от него и ръцете ни се докоснаха. — Веднъж едно момче ми каза, че дамските чанти били като паяците.

Червеното в очите му угасна, сякаш някой завъртя ключа. Ужасната тъмна аура също изчезна. Старк уви пръст около моя за част от секундата, после пусна чантата и ръката ми.

— Паяци ли? Сигурна ли си, че си го разбрала правилно?

— Сто процента. Още веднъж ти благодаря.

Той сви рамене, обърна се и излезе от помещението. В същия миг всички новачки, без мен и близначките, зашепнаха възторжено колко готин и колко секси е Старк. Аз изядох мълчаливо закуската си.

— Не е ли страшен? — погледна ме Шоуни.

— Не ти ли прилича на Стиви Рей преди Промяната? — попита Ерин.

— В общи линии. — Вдигнах рамене, после сниших глас: — Забелязахте ли нещо из въздуха около него? Като тъмни вълнички или черна сянка?

— Не, бях заета да се страхувам, че може да ме изядат, и нямах време да гледам около него — отвърна Ерин.

— Аз също — каза Шоуни. — Затова ли те вълнува толкова? Защото прилича на Стиви Рей преди Промяната?

Свих рамене и напълних устата си със закуската, за да не се налага да отговарям.

— Не се шегувам, Зо. Знам какво се казва в стихотворението на Крамиша, но трябва да внимаваш с него. Той е зловещо същество — каза Ерин.

— А и стихотворението може да не се отнася за него — добави Шоуни.

— Трябва ли да го обсъждаме точно сега? — попитах нервно.

— Не. Той е от нулева важност за нас — каза бързо Шоуни.

— Даже нула на квадрат — кимна Ерин и добави: — Няма ли да провериш дали не ти е свил нещо от чантата?

— Да, добре. — Отворих я, погледнах и започнах да изброявам на глас: — Телефон... гланц за устни... готини слънчеви очила... портмоне... да, парите са тук. И шофьорската книжка... и...

И замлъкнах, когато видях сгънат лист хартия с нарисувана счупена наполовина стрела. Под стрелата пишеше:

„Благодаря ти за тази нощ.“

— Какво? Да не е скъсал нещо? — попита Ерин и проточи врат в опит да надникне в чантата ми.

— Не — побързах да ѝ затворя устата. — Само използвани носни кърпички. По-добре да ги беше скъсал.

— И въпреки това е гадняр — измърмори Ерин.

Кимнах, изхъмках в знак на съгласие и довърших закуската, докато си мислех за топлата ръка на Старк върху косата ми.

Часовете бяха по *bueno para me*, както би казала учителката ни по испански, ако не се бе вляла в овчето стадо. И най-лошото от всичко беше, ако не броим гарваните демони, които щъкаха навсякъде, почти успях да убедя себе си, че всичко е почти нормално. Но „почти“ е велика дума.

Към това се прибави и промяната в програмата ми през втория срок. Сега бях в един клас със съвсем различни деца и никой от тях не се казваше Деймиън или близначките. Афродита също не се виждаше никъде и започнах да се тревожа, че гарваните демони може да са закусили с нея и с Дарий, въпреки че доколкото познавах Афродита, двамата вероятно все още си играеха на „чичо доктор“ в стаята ѝ.

Ето такава беше картинката, когато седнах на чина си за първия час по литература. Когато Шекина размести часовете ми, за да премина в класа за напреднали по социология на вампирите, пропусна да спомене, че наред с това ще ме изстрелят в следващото ниво по литература и испански. И сега стомахът ми се сви, докато чаках професор Пентесилея да даде някакво литературно произведение и съответно есе към него. Всичко това беше толкова далече от мен в момента, че няма накъде.

Но тревогите ми се оказаха напразни. Професор Пентесилея беше там. Изглеждаше същата красива и изтънчена жена, но се държеше като напълно непознат вампир. Тя беше най-готината учителка по литература, която даже не съм се надявала да имам, но започна часа с тест по граматика. Да. Вторачих се невярващо в купчината ксерокопирани отпред и отзад листове пред себе си, които тя поиска да попълним. Беше включила всичко — от свързващите запетайки до чертаенето на схема на сложното изречение (честна дума).

Има деца... предполагам, че по-голямата част от онези в градските училища сигурно не биха започнали да припадат, ако получат подобна задача, но тук ставаше дума за професор Пентесилея от „Дома на нощта“. Всички учебни часове тук бяха всичко друго, но не и скучни. И сред всички напълно нескучни професори професор Пентесилея се отличаваше като най-нескучната. Тя ме спечели още през първите шейсет секунди на първия час от първия ми ден в Дома, като обяви, че ще разгледаме книгата на Уолтър Лорд „Последната нощ на Титаник“ за потъването на големия кораб. Само по себе си това беше супер, но прибавете към него и факта, че професор Пентесилея е живяла в Чикаго по времето, когато корабът е потънал, и ни разказа възхитителни подробности, не за хората на кораба, а за това как е изглеждал животът в началото на двайсетия век, и ще получите истински готин час.

Вдигнах поглед от скучния тест към бюрото ѝ и я видях да седи като топка за крикет и да гледа с каменно лице в монитора на компютъра си. Харизмата ѝ днес я нямаше никаква, определено беше паднала на нивото на скапаните даскали от средностатистическите гимназии на юг оттук.

Професор Пентесилея също бе станала част от стадото. Следващия час имахме испански. Второто ниво на испанския ми се стори невъобразимо трудно (по дяволите, първо ниво също беше ужасно трудно), а професор Гарми се бе превърнала в истинска не учителка. За мен часовете по испански и преди бяха пълно слънчево затъмнение, защото се говореше на испански и в никакъв случай на английски, но сега Гарми беше просто неузнаваема. Хвърчеше като луда из стаята и помагаше на децата да направят описание на някаква картина с цяла банда котки, тъй, „gatos“, размотаващи някакво кълбо, тъй, „hilo“, или нещо подобно. (Наистина съм много зле по испански.) Вампирските й татуировки приличаха на пера и преди тя ми напомняше на малка испанска птичка. Сега, докато я гледах да прелита от хлапе на хлапе, на прага на нервния срив, ми заприлича на нервно вrabче.

Втората овца от стадото на професорите. Но въпреки това бях готова да уча цял ден испански с професор Гарми, ако това означаваше да не влизам в третия час по социология на вампирите за напреднали с преподавател... точно така, познахте от първия път — Неферет.

Още през първия ден в „Дома на нощта“ аз се противопоставих категорично на идеята да ме сложат в класа за напреднали по социология на вампирите. Още от началото исках да съм си на мястото. Нямах желание да се превърна в парашутистката от трети подготвителен, приземила се на шесто ниво, защото е „тооолкова специална“.

Но не след дълго разбрах, че просто нямаше начин да остана инкогнито. И оттогава се борех със статута си на „специална“ заедно с отговорностите (и неудобствата), които вървят с него. Но колкото и да си повтарях, че социология на вампирите е просто един от учебните предмети, продължавах да треперя преди всеки час.

А това, че преподавателят ми се казваше Неферет, не ми помагаше с нищо.

Влязох в клас, намерих свободен чин в дъното на стаята и тръгнах към него, докато се опитвах да се въплътя в едно от онези лениви хлапета, които проспиваха живота си и се събуждаха само за да се преместят от един кабинет в друг, оставяйки след себе си спомена за разчекнатите им от прозяване челюсти и яркорозови белези по челата.

И сигурно щях да успея, ако Неферет се бе присъединила към стадото като предишните учители. Но тя не беше. Напротив, излъчваше сила и мощ, а блясъкът в очите ѝ можеше да мине за щастие пред непосветените, но аз веднага разпознах злорадството в тях. Цялата ми заприлича на огромен паяк, който издевателстваше над жертвите си, докато им отхапваше главите и се оглеждаше за нови попълнения.

Освен че ми заприлича на паяк, забелязах, че Неферет отново не е със символа на Никс — избродирана със сребърна нишка богиня с вдигнати нагоре ръце, които държат лунен сърп. Вместо него на врата ѝ имаше златна верига, от която висяха издялани от черен камък криле. За пореден път се запитах защо никой не забелязва, че тази жрица се е побъркала напълно. И не вижда, че излъчва черна енергия, която изпълва пространството около нея с тъмнината на бурна нощ, миг преди небето да се разцепи от светкавици.

— Днес ще се спрем на един аспект от нашите умения, който може да бъде използван само от вампири и много рядко от напреднали новаци. Затова днес наръчниците за новаци няма да ви трябва, освен ако не искате да направите допълнителни бележки в отдела по психология. Моля, отворете текстовете си на страница четиристотин двайсет и шеста, където започва главата за прикриването.

Тя задържа лесно вниманието на малобройния клас. Започна да обикаля напред-назад из стаята, невероятно красива и царствена в поръбената със златен ширит дълга черна рокля, чието черно преливаше като разтопен метал във всички цветове на дъгата. Тъмната ѝ коса беше прибрана отзад, а останалите прекрасни къси къдрици ограждаха красивото ѝ лице. Гласът ѝ беше школуван и приятен за слушане. Но мен ме плашеше до смърт.

— Искам да прочетете сами главата. Домашната ви работа е да запишете в дневник всичките си сънища през последните пет дни. По време на сън всички скрити желания и неоткрити досега способности излизат на повърхността. Преди да заспите, искам да се съсредоточите в текста и да си помислите какво означава за вас прикриването. Какви тъмни тайни криете от света? Къде бихте избягали, ако не искате да ви открият? Какво бихте правили, ако знаете, че никой не ви гледа? — Тя направи кратка пауза и изгледа поотделно всеки един от нас. Някои ученици ѝ се усмигнаха свенливо, други отбягнаха виновно погледа ѝ.

Но като цяло класът показва по-голямо оживление в сравнение с другите часове.

— Бритни, скъпа, би ли прочела на глас пасажа за прикриването, който е на страница четиристотин трийсет и втора?

Бритни, дребничка мила брюнетка, кимна, намери страницата и зачете:

ПРИКРИВАНЕ

„Много от децата в подготвителните класове знаят, че трябва да прикриват присъствието си сред хората от външния свят, т.е. човеците. Те практикуват и овладяват тази своя способност, като се измъкват от училище по време на ритуалите, извършвани пред очите на хората извън Дома. Но това е само малка част от уменията, които притежават зрелите вампири. Дори и онези без особени способности могат да призоват нощта и да скрият движението си от по-слабо развитите сетива на обикновения човек.“

Тук Неферет я прекъсна.

— В този урок ще научите, че всеки вампир може да се промъкне незабелязано сред хората и това умение е изключително полезно, защото хората имат склонност да осъждат остро действията ни.

Забила поглед в учебника, аз се замислих върху думите ѝ. Не можех да повярвам, че съм единствената, забелязала предубеждението на Неферет към хората. В същия момент чух гласа ѝ над мен.

— Зоуи, радвам се, че най-сетне се премести в класа, който отговаря на способностите ти.

Вдигнах бавно поглед към студентите ѝ зелени очи и се опитах да отговоря като средностатистически новак.

— Благодаря. Винаги съм харесвала часовете по социология на вампирите.

Тя се усмихна и неочаквано ми заприлича на онова злоещо чудовище от стария колкото баба ми филм „Пришълецът“ със Сигърни Уивър, което яде хора.

— Чудесно. Защо не прочетеш на глас следващия параграф?

Доволна, че имам повод да отклоня поглед от нея, намерих параграфа и зачетох:

„Новаците трябва да знаят, че прикриването коства много усилия. Изискват се енергия и сериозни способности за концентрация, за да може да се призове нощният мрак, независимо за какъв период от време става дума. Важно е също така да се осъзнае, че прикриването си има своите ограничения. Някои от тях са, както следва:

1. Практиката е изтощителна и може да причини крайна отпадналост.

2. Могат да бъдат скрити само органични неща, затова прикриването се осъществява по лесно, ако вампирът е гол.

3. Опитите да се прикрият коли, мотори и дори велосипеди, са безплодни.

4. Както при прилагането и на останалите ни способности, прикриването си има своя цена. При някои се явява умора и главоболие, при други последствията са далеч по-лоши.“

Стигнах до края на страницата и я погледнах.

— Достатъчно, Зоуи. Кажете ми какво научих от този текст? — попита тя и очите ѝ ме пронизаха.

Всъщност току-що научих, че аз и приятелите ми не бихме могли да избягаме от „Дома на нощта“ с джипа, освен ако някак си не получим официално разрешение за напускане на „Дома на нощта“. Но естествено не казах това. Опитах се да добия вид на прилежна ученичка и почти изпах:

— Научих, че не можем да скрием от хората коли, къщи и други подобни.

— И от вампири — добави тя с тон, който за всички останали можеше да мине за загрижен и учителски. — Запомни, че другите вампири виждат неорганичната материя зад покривалото.

— Ще запомня — обещах тържествено.

И наистина го запомних.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Последният час преди обяда беше по фехтовка и едва ли бих могла да бъда по-щастлива. Добре де, това е малко пресилено. Щях да бъда по-щастлива, ако в момента аз и приятелите ми бяхме на милион километри от „Дома на нощта“, Неферет и Калона. Но понеже в момента тази перспектива беше безнадеждна, особено след лекцията на Неферет по анти скриване, аз се задоволих с радостта си от факта, че Дракона ми разреши да не участвам във фехтовката, а да си почивам и да гледам отстрани, защото все още не бях във форма.

Всъщност се чувствах доста добре и когато се погледнах в огледалото, за да сложа малко гланц на устните си, си помислих, че не само се чувствам добре, но и изглеждам добре. Затова когато Драконът ме остави на скамейката да си почивам, подтикната от факта, че котката му беше една от тези, които нахлуха в стаята ми, за да ми даде знак, аз се заех да изследвам внимателно нашия професор по фехтовка.

На пръв поглед Дракона ми напомни за още една от главоблъсканиците на баба. Първо, той беше нисък. Второ, беше сладур. И то голям. Достоен да бъде избран за татко-домакин, който сутрин пече курабийки и при нужда зашива разпрания подгъв на полата на дъщеря си. С една дума, никой не би забелязал този симпатичен нисък човечец сред вампирите — воители и защитници. Но когато хванеше шпагата, цялата му външност се променяше или, както би ме поправил той, променяше се обвивката му. Превръщаше се в унищожител. Чертите на лицето му се изостряха. Не ставаше по-висок, това щеше да е невъзможно, но не му и трябваше. Беше толкова бърз, че обвивката му сияеше със своя собствена светлина.

Наблюдавах внимателно действията му, докато водеше тренировките. В неговия час хлапетата не приличаха на стадо, но това можеше да се дължи на факта, че извършваха физически упражнения. След време забелязах, че въпреки агресивните жестове, не се чуваха никакви разправии, нямаше дори и безобидни закачки. Всеки си изпълняваше задачите, което беше ужасно странно. Имам предвид, че

да държиш група тийнейджъри с остри неща в ръцете в една гимнастическа зала и в нея да цари военна дисциплина, е просто „мисия невъзможна“.

Загледах се със свъсени вежди в хлапетата, които при нормални обстоятелства щяха да получат от Дракона поне няколко забележки от рода на „Не се правете на идиоти!“ (професорите в „Дома на нощта“ могат да наричат децата „идиоти“, ако те се държат идиотски, защото съответните идиоти не могат да изтичат вкъщи и със сълзи на очи да кажат на мама какво прави учителят, ето защо в „Дома на нощта“ има много по-малко идиоти, отколкото в градските училища). В един момент Дракона застана пред погледа ми. Примигнах и смених фокуса.

Той ми смигна ясно и отчетливо, после се обърна към класа. В същия момент огромният му мейн-куун се настани до мен на пейката и започна бавно да лиже една от чудовищните си лапи.

— Здравей, Сенкогрив. — Почесах го по главата и за пръв път от онзи момент, когато гарванът едва не ме уби, усетих лъч надежда.

Въпреки че училището беше превърнато в ад и отвсякъде ни дебнеше опасност, обядът ми даде глътка спокойствие. Взех си любимото ядене — спагети — и безалкохолна бира и седнах до Деймиън и близначките.

— Какво открихте? — прошепнах между големите хапки спагети със сос *маринара* и сирене.

— Изглеждаш много по-добре — каза Деймиън, без да си прави труда да шепне.

— И се чувствам по-добре — казах и му хвърлих един КПД (в смисъл на „К’во, по дяволите“) поглед.

— Трябва да прегледаме новия речник за теста по литература другата седмица — продължи високо той, докато отваряше бележника си и изваждаше от кутията молив номер две.

Близначките изпуфтяха. Аз се намръщих. Какво, да не би и той да се бе присъединил към стадото?

— Това, че нещата тук са се променили, не значи, че трябва да зарязваме уроците — продължи в същия стил той.

— Деймиън, каква досада си само! — каза Шоуни.

— Не, ти си адска досада с тоя глупав речник и...

Деймиън побутна тефтера си към нас, за да прочетем написаното под списъка с новите думи:

„Има ги по всички прозорци. Слухът им е отличен!“

Ние се спогледахме. Въздъхнах и казах:

— Добре де, какво да правим, ще седнем и ще научим тъпите думи. Но да знаеш, че съм съгласна с близначките, наистина си велика досада.

— Окей. Започваме с думата „словоохотлив“ — Той насочи молива към трудната дума.

Шоуни вдигна рамене.

— Да не е нещо от „Стар Трек“?

— И на мен ми прилича на такова — каза Ерин.

Деймиън ги изгледа презрително.

— Не, плиткоумници такива. Ето какво означава. — И написа бързо:

„Дракона е на наша страна.“

— Хайде да ви видя със следващата дума, „сладострастен“.

— Охо, знам какво означава! — каза Шоуни и хвана молива, преди Деймиън да го подаде на Ерин. И вместо „сладострастен“, написа:

„Анастасия е 2.“

— Знаете ли, решил съм да използвам стенографско писмо за такива нелицеприятни думи.

— Не ми пука — каза Шоуни.

— Дори и да знаехме какво е нелицеприятен — кимна Ерин.

— Аз ще обясня следващата дума — намесих се и без дори да я погледна, написах:

„Трябва да изчезваме тази нощ, но без да използваме джипа. Не можем да го скрием.“

Спрях и задъвках устната си. После добавих:

„Трябва да сме много предпазливи.“

— Не... май че не знам какво означава. Деймиън, ще помогнеш ли?

— Няма проблем — отвърна той и написа:

„Трябва да действаме бързо, преди да са ни спрели.“

— Добре, остави следващата за мен. Само ми дай секунда да помисля.

Всички задъвахме мълчаливо обяда си. Аз се замислих, но не за думата „вездесъщ“ (честно казано, можех да мисля върху нея цял живот и пак да не измисля какво означава). Трябваше да напуснем „Дома на нощта“ под моето покривало възможно най-скоро. Но Неферет очакваше от нас точно това, показа го ясно. Това означаваше, че щеше да подслушва този разговор, и то не само чрез гарвануподобните, но щеше да бръкне в мозъците на Деймиън и близначките веднага щом се доближеше физически до тях. За пореден път се поздравих, че никой друг, освен мен и Стиви Рей не знаеше, че няма да бягаме към тунелите, а към манастира на бенедиктинките. Благодарение на уменията ми да предавам незабележимо бележки и...

— Това е!

Деймиън и близначките ме зяпнаха. Аз им се ухилих.

— Спомних си какво означава „вездесъщ“! — излъгах аз. — И имам идея как да научим всичките идиотски думи. Ще напиша дефинициите им на малки листчета. Ще раздам на всеки от вас по едно. От вас се иска да го научите. Щом го запомните, ми връщате листчето и аз ще ви дам друго. Нещо като флаш карта.

— Да не си изгуби ума? — попита Шоуни.

— Не — намеси се Деймиън. — Идеята не е лоша. Ще стане като игра.

Започнах да късам лентички от бележника на Деймиън и да пиша на всяка една:

„Отиди при конюшните.“

Сгънах внимателно листчетата и казах:

— Помислете за дефинициите на думите, които вече разгледахме. И не започвайте да четете новата дума преди края на шестия час. — Връчих на всеки по едно листче и настоях. — Обещайте ми.

— Добре, добре, разбрахме — извъртя очи Ерин и пъкна листчето в джоба на дизайнерските си дънки.

— Добре, голяма работа. С Деймиън сте истински даскали. Това не е комплимент! — измърмори Шоуни и все своето листче.

— И не забравяйте. Не го отваряйте, преди да бие последният звънец — напомних аз.

— Няма — кимна Деймиън. — Но когато започнем да учим, може би ще изпратиш нашите елементи при нас. Да ни помогнат да се съсредоточим.

— Добре — кимнах и му благодарих с усмивка.

— Като споменахте за това — каза Шоуни и взе листа, върху който пишехме, — ще взема това в тоалетната и ще поуча малко с моите елементи.

Изглежда ме дълго и красноречиво, и аз разбрах. Щеше да призове огъня, за да унищожи следите от нашето „учене“.

— Идвам с теб — забърза Ерин след нея. — Може да имаш нужда от... моята помощ.

— Поне няма да се тревожим, че Шоуни ще запали училището — прошепна Деймиън.

— Леле, колко съм гладна! — чух зад себе си.

Афродита изникна иззад гърба ми и седна до мен. Чинията ѝ беше пълна със спагети. Беше красива, както винаги, но малко уморена. Косата ѝ обикновено падаше на блестящи вълни по раменете

й, но днес беше вързана в нещо, което снощи може да е било кокетна конска опашка, но сега беше като разплетена кошница.

— Добре ли си? — прошепнах и погледнах към прозореца с надеждата да разбере посланието в погледа ми: тихо, те ни чуват.

Афродита го проследи до целта, кимна леко и прошепна:

— Добре съм. Дарий е здрав.

Прибавих към тази информация задъхването и странната й прическа и разбрах, че воинът я е водил на една от своите супербързи разходки. Съжалих за миг, че няма как да ни грабне всичките наведнъж и да ни изнесе оттук, но регистрирах мисълта и я допълних с успокоителната надежда, че ще може да спаси поне едно, а може и две хлапета.

— Те са навсякъде — каза Афродита толкова тихо, че едва я чух.

— Около Дома ли? — прошепна Деймиън.

Тя кимна и натъпка устата си със спагети.

— Около него и вътре — успя да каже между хапките. — Очевидно задачата им е да не допускат никой да влиза или излиза без тяхно разрешение.

— Е, ние ще тръгнем без тяхно разрешение — казах и погледнах към Деймиън. — Трябва да ни оставиш. Искам да говоря с Афродита. Разбираш ли ме?

В очите му се мярна обида, но секунда по-късно той разбра. Спомни си, че мога да говоря с нея свободно, без да се тревожа, че Неферет ще влезе в мозъка й и ще разбере какво замисляме.

— Разбирам — кимна той. — Е, ще се видим... — Замлъкна и ме погледна въпросително.

— Иди и си научи дефиницията, дето ти я дадох.

— Добре — усмихна се той.

— Дефиниция? — вдигна вежди Афродита, след като Деймиън си тръгна.

— Това е прикритие. Исках да им кажа да се срещнем след училище при конюшните, без да им го вкарвам предварително в главите. Надявам се по този начин да затрудня Неферет, поне за известно време.

— Колкото да офейкаме?

— Ъхъ — кимнах и се наведох към нея. Не ми пукаше, че можех да разтревожа онези уродливи създания, ако събера глава с Афродита.

Важното беше, че не могат да бъркат в нашите мозъци. — Веднага след училище вземи Дарий и елате при конюшните. Дракон и Анастасия са с нас. Това потвърждава, че котките са ни дали знак. Затова си мисля, че Ленобия също е на наша страна.

— И може да ни помогне да излезем през онази ниска част на оградата до конюшните.

— Да, но не казвай за това на никого, дори и на Дарий. Заклевах ли се?

— Да, добре. Честен кръст и да пукна ако...

— За мен е достатъчно да обещаеш, че няма да казваш — прекъснах я аз. — Не искам да чувам от устата ти нищо, свързано със смърт.

— Добре де.

— След като излезем оттук, няма да се връщаме в тунелите. Отиваме в манастира на бенедиктинките.

Погледът ѝ беше сериозен и доста по-интелигентен от това, което очакваха хората от нея.

— Мислиш ли, че е добра идея?

— Вярвам на сестра Мери Анджела и имам лошо предчувствие за тунелите.

— По дяволите! Мразя, като говориш така.

— Аз също. Но докато бяхме тях, усетих странна мърдаща тъмнина и мисля, че знам какво означава.

— Неферет — прошепна Афродита.

— Страхувам се, че е така — потвърдих и започнах да разсъждавам на глас. — Мисля, че компанията на монахините може да не ѝ хареса. Освен това сестра Мери Анджела ми каза, че там е място на някаква сила. Сигурно затова не се изненада много от способността ми да контролирам стихииите. Доколкото знам, наричат онова място Грото Мария. — Докато говорех, спокойствието и вътрешната ми увереност ми показаха, че Никс е доволна от решението ми. — Може би ще успеем да използваме онази сила там, както се възползвахме от силата над източната част на стената. Дано да ми помогне да държа всички ни скрити.

— Грото Мария? Звучи ми като нещо, дето се намира в океана, а не в Тулса. Както и да е. Само не забравяй, че мястото на силата до източната стена вече не става за нищо, откакто беше зазидано завинаги

— каза тя. — А какво ще правят Стиви Рей и останалите откачалки? Без да споменавам за гаджетата ти?

— Ще ни чакат там. Поне така се надявам. Гарваните демони ги наблюдават.

— Знаеш ли, през тези няколко дни бях все около нея. Мога да ти кажа, че е доста изобретателна и някои от малките ѝ хитрини не са с положителен знак. — Тя замълча и се размърда неудобно на стола си.

— Какво имаш предвид?

— Ще ти кажа, но искам да ми обещаеш, че ще ми повярваш.

— Добре, обещавам, казвай.

— Ами, твоята НДП и торбата ѝ с хитрини ми напомни за нещо. Нещо, което открих, след като аз и тя... нали се сещаш?

— Се обвързахте? — казах и се опитах (безуспешно) да остана сериозна.

— Изобщо не е смешно — измърмори тя. — Доста е потискащо дори. Но зарежи сега. Помниш ли, когато говорихте със Стиви Рей за продължението на тунелите и докъде стига мрежата им?

— Да, помня — казах замислено. Повторих сцената в ума си и стомахът ми изведнъж се сви. Спомних си ясно колко неловко се почувства Стиви Рей, когато я попитах за други червени хлапета. Взрях се в Афродита, нетърпелива да чуя какво ще ми каже.

— Тя те излъга.

Знаех, че ще го каже, но от това не ми стана по-леко.

— За какво точно ме е излъгала?

— Значи ми вярваш?

— За съжаление, да — въздъхнах аз. — Вие сте обвързани, което значи, че между вас съществува връзка, каквато никой друг няма с нея. Знаем го от мен и Хийт.

— Добре, но... виж, не искам да сравнявам вашата връзка с нашата.

Изпъшках ядосано:

— Нямах предвид това! Вече ти казах, че има различни видове обвързване. Връзката ми с Хийт е физическа, но ние се харесваме от години. Права ли съм, ако кажа, че Стиви Рей никога не те е привличала физически?

— Разбира се, мамка му — изръмжа Афродита.

— И двете притежавате психически умения. Съвсем логично е връзката ви да е ментална, а не физическа — казах аз.

— Добре. Радвам се, че си го разбрала. Ето защо усетих, че те лъже, когато каза, че онези червени хлапета, с които ни запозна, са единствените из тунелите. Те са много повече. Стиви Рей ги познава и поддържа връзка с тях.

— Сигурна ли си в това?

— Абсолютно и напълно — каза тя.

— Не мога сега да се тревожа и за тях, но това обяснява някои от сенките, които видях долу. Мярнах същата аура, каквато видяхме около Стиви Рей. Но това може да почака, докато се измъкнем оттук — казах, но ми стана мъчно, че НДП ме лъже.

— Мразя да нося лоши новини, но да знаеш, че Стиви Рей има повече тайни, отколкото Парис Хилтън — чанти. И за да не са само лоши, мога да те успокоя, че приятелката ти и гаджетата ти ще се измъкнат оттам и онези птичи изроди ще останат с пръст в уста.

— Да се надяваме — въздъхнах и смачках салфетката в шепата си.

— Ей — каза приятелски Афродита. — Недей да полудяваш от тази работа със Стиви Рей. Тя наистина има тайни, но мога да ти се закълна, че те обича. Знам също, че е избрала да е на страната на добрите, въпреки че понякога ѝ е много трудно.

— Знам — въздъхнах уморено. — Сигурно има сериозна причина да не ми казва за другите червени. И на мен ми се е случвало да имам тайни от приятелите си.

„Да — си казах наум, — и така обърках всичко.“

— Добре. Но не си увесила нос само заради Стиви Рей. Изглежда, че имаш нужда от хапчета за смях, за да се развеселиш. — Тя ме огледа внимателно и вдигна вежди. — Ох, разбрах. Имаш проблеми с гаджетото. Или може би е по-правилно да кажа — с гаджетата?

— Колкото и да ми е неприятно, в случая е правилно да използваш множествено число.

— Някога имахме нещо с Ерик, но всичко свърши, така че можеш да споделиш, ако искаш.

Погледнах я и си помислих: каква ирония! Можех да говоря свободно единствено с нея.

— Не съм сигурна, че искам да съм с Ерик — изтърсих изведнъж.

Очите ѝ се разшириха леко, но тонът ѝ не се промени.

— Притиска те да правите секс, нали?

Свих рамене.

— Да... не. Нещо такова. Но не е само това. — Наведох се напред и сниших глас: — Афродита, той държал ли се е някога грубо с теб, или да те е ревнувал безумно?

Тя извъртя подигравателно устни.

— Опита се. Само че аз не мога да понасям подобни сцени на ревност. — Тя замълча, после каза сериозно: — Ти също не бива да ги търпиш, Зо.

— Знам, не бих могла. — Въздъхнах пак. — Отваря ми се доста работа, след като свършим с тази бъркотия тук.

— Наистина ще ти се наложи след тази бъркотия да оправиш и онази — каза тя и нави спагетите на вилицата си.

— Добре, хайде да запретнем ръкави и да се справим първо с тази бъркотия, за да мога спокойно да се заема с личната си драма. Кажй на Дарий тази нощ да се приготви за бой. Той е наясно, че Калона ще побеснее, като разбере, че ни няма. Каза ми го снощи.

— Не, каза, че Калона ще побеснее, ако ти изчезнеш оттук. Този тип наистина си пада по теб.

— Знам, но се надявам да го преодолее.

— Спомняш ли си онова стихотворение, което Крамиша ти даде, преди да излезем от тунелите? Беше нещо като формула. Учеше ни как да се отървем от Калона.

— Може да е формула, но аз не я разбирам.

Не исках да си призная, че изобщо не се бях сещала за стихотворенията на Крамиша. Цялото ми внимание беше насочено към второто стихотворение и възможността да помогна на Старк да си върне човечността. Този факт предизвика остра болка в стомаха ми. Ами ако Старк нарочно ми отвличаше вниманието от главната цел? Ако се бе държал така нарочно, за да се увлека дотолкова, че да спра да мисля за първото стихотворение и за всичко останало? И да не мога да измисля начин да избягаме оттук?

— Виж, напоследък наистина ти се събра много. Но мисля, че можем да обобщим проблемите ти и да ги сведем до една-единствена

дума — каза Афродита.

Спогледахме се и произнесохме в един глас:

— Момчета.

Тя изсумтя, а аз се закикотих истерично.

— Да се надяваме, че един ден всичко това ще отmine и най-големият ти проблем ще останат единствено те. — Афродита се поколеба и каза по-тихо: — Моля се акълът ти да не е още при Старк.

Свих рамене и загребах цяла камара спагети.

— Виж, поразпитах наоколо и мога да ти кажа, че момчето е кофти. Забрави за него — втренчи се в мен тя.

Преглътнах, подъвках още малко и преглътнах отново. Погледът на Афродита продължаваше да ме изучава.

— Стихотворението може да не е било за него — каза упорито.

— Знам.

— Наистина ли? Виж, по-добре се концентрирай, измъкни ни от това скапано място и унищожи Калона... или поне го накарай да се махне отгук. Мисли за това. Остави Старк, Ерик, Хийт и дори Стиви Рей за по-късно.

— Да, права си — кимнах аз. — Ще мисля за тях по-късно.

— Добре. Знам колко ти беше тежко онази нощ, когато Старк умря. Но трябва да проумееш, че този Старк, който размахва мускули нагоре-надолу и се държи като истински кретен, който използва момичетата и ги захвърля, чука ги физически и изнасилва и психиката им, не е момчето, което умря в ръцете ти.

— Ами ако е същото момче, но има нужда от Промяна, като Стиви Рей?

— А, не, нямам никакво намерение да давам още от човечността си, за да спасявам някакво си леке. Мамка му, Зоуи, не ме ли чуваш? Ерик е сто пъти по-добър от Старк.

— Чувам те — казах и поех дълбоко въздух. — Добре, забравям за всички момчета и се съсредоточавам върху бягството и върху изгонването на Калона.

— Точно така. Гаджетата после.

— Добре.

— Както и проблемът с НДП.

— Добре — казах.

— Добре — отвърна тя.

Заехме се с обяда си. Бях твърдо решена да изпълня обещанието си. Щях да се справя с личните си проблеми, но по-късно. Обаче щях. Или поне така си мислех.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Мислех, че часът по актьорско майсторство ще мине леко. Един от стадото вероятно щеше да поеме часовете на временно назначения след убийството на професор Нолан Ерик. Седнах на чина зад Бека със странно чувство, че ще видя разстроения Ерик да ме изкарва пред класа, да ме атакува с опити да ме прелъсти и да ме унижава пред всички.

— Боже мой! Не ме поиска. Въпреки че го желяех толкова много!

Сърдитата забележка на Бека ме откъсна от мислите за Ерик. Развълнувана и задъхана, тя говореше с едно момиче от другата редица. Казваше се Каси и беше от пети подготвителен клас. Помнех я от Националния конкурс за монолози на Шекспир, спечелен от Ерик. Тя се класира на двайсет и пето място. Всички деца от класа по актьорско майсторство се движеха заедно, но днес тя не беше шекспирова героиня, а малко неприятно кискащо се същество.

— С мен също не е бил. Но ти казвам, че откакто ме ухапа, си умирам да посмуча малко кръв от него — каза Каси и избухна в неестествен нервен кикот. Отново.

— За кого говорите? — попитах, въпреки че вече знаех.

— За Старк, разбира се. Той е най-готиното момче в „Дома на нощта“. Ако не броим Калона — отвърна Бека.

— И двамата са АВГ — добави Каси.

— Какво е АВГ?

— Абсолютно и влудяващо готини.

Разбрах, че е по-добре да си мълча. Тия двете със сигурност бяха с промит мозък, затова нямаше смисъл да си чеша езика, но не можех да остана безразлична и, да, признавам си, че голяма част от яда ми се дължеше на обхваналата ме ревност.

— Бека, извинявай — срязах я остро аз, — но с Дарий не ти ли спасихме съвсем наскоро задника от този абсолютно и влудяващо готин тип? Тогава ти цивреше като бебе и цялата беше в сълзи и сополи.

Шокирана от неочакваното ми избухване, Бека отвори, после затвори и пак отвори уста. Като риба на сухо.

— Ти ревнуваш — намеси се Каси. За разлика от Бека, тя не изглеждаше шокирана, а като злобна кучка. — Ерик го няма. Лорън Блейк е мъртъв и ти си умираш от яд, че не можеш да водиш на каишка двамата най-готини в училището.

Бузите ми пламнаха. Изплаших се, че Неферет е разказала на всички за мен и Лорън. Не знаех какво да отговоря, но не се наложи, защото Бека не ми даде шанс.

— Да. Като си голяма работа и имаш власт над елементите, не значи, че трябва да имаш всяко момче в училището — изръси тя и ме погледна с омраза, каквато забелязах в очите ѝ и вчера, докато Деймиън и близначките се опитваха да ѝ налят малко мозък в празната глава. — И на нас от време на време ни каца птичето на рамото.

Потиснах желанието си да се разкрещя в лицето ѝ и заложих на разума.

— Мисля, че си се объркала, Бека. Снощи, когато с Дарий спряхме Старк, той искаше да посмуче насила кръв от теб и беше готов да те изнасили. — Беше ми неприятно, докато ѝ го казвах. И още по-неприятно, заради Старк.

— Аз не го виждам по този начин — възрази Бека. — Това, което правеше той, ми харесваше и съм сигурна, че щях да харесам и останалото, което обикновено се случва, когато Старк смуче кръв от някое момиче. Ти прекъсна удоволствието ми, без някой да те е молил за това.

— Ти си го спомняш по този начин, защото Старк бръкна в психиката ти.

Бека и Каси се засмяха и накараха главите на останалите да се обърнат към нас.

— Сега ще кажеш, че и Калона бърка в мозъците ни и затова го намираме за дяволски готин — каза Каси.

— Наистина ли не забелязвате колко много се промениха нещата, откакто Калона излезе от земята?

— Да, и какво от това? Той е консорт на въплъщението на Никс тук на земята. Нормално е присъствието му да промени нещата — отвърна Каси.

— И е естествено да излезе от земята. Земята е един от елементите на Никс, сякаш не знаеш това — завъртя Бека очи към Каси.

Понечих да обясня, че той избяга от земята, а не беше роден от нея, когато вратата на класната стая се отвори и на прага се появи самият Калона.

Всички момичета в стаята, с изключение на мен, ахнаха възхитено. Ако трябва да бъда честна, аз също щях да ахна, ако не бях стиснала зъби. Той беше направо зашеметяващ. Днес беше с широки панталони и извадена навън риза с къси ръкави, разкопчана и отворена така, че при всяко движение да се вижда бронзовият загар на гърдите му. Някой си беше направил труда да разцепи ризата отзад, защото величествените му черни криле се подаваха от цепките, прибрани плътно до широкия му гръб. Дългата тъмна коса падаше свободно по раменете му и въпреки модерните дрехи той отново ми заприлича на древен бог.

Отворих уста да попитам Бека и Каси на колко години им изглежда, защото на мен отново ми се видя на осемнайсет или деветнайсет, в разцвета на младостта и силите си, и в никакъв случай толкова древен и загадъчен, че да не мога да се докосна до него.

Не! Вслушай се в себе си! Ще прозвучи тъпоумно, като казано от Бека, Каси и останалите. Мисли, Зоуи! Той е твой враг. Не го забравяй.

Успях да преодолеея шока от физическата му красота и хипнотичното въздействие и разбрах, че докато се разправях вътрешно със себе си, той беше заговорил:

— Затова реших да помогна лично на този клас, след като ви се струва толкова трудно да следвате указанията на инструкторите си.

Класът се засмя топло и сърдечно. Аз вдигнах ръка. Кехлибарените му очи се разшириха от изненада, но той каза с усмивка.

— Какво удоволствие е за мен, че първият въпрос идва от най-специалната ни ученичка. Да, Зоуи, с какво мога да ти бъда полезен?

— Това, че вие поемате класа по актьорско майсторство, означава ли, че Ерик Нйт няма да бъде тук известно време? — Нямах намерение да го питам нищо, но водена от вътрешния си инстинкт, вдигнах ръка и реших да предизвикам гнева на избухливия безсмъртен.

Но въпросът ми, поне видимо, не го обезпокои.

— Предполагам, че Ерик Найт ще се върне в „Дома на нощта“ по-скоро, отколкото си мислят някои. Но за съжаление няма да е в състояние да преподава, нито да изпълнява другите си задължения... поне за известно време.

Усмивката му стана още по-широка и топла и аз усетих завистливите погледи на Бека, Каси и останалите момичета. И осъзнах с ужас, че не бяха чули и дума от това, което каза Калона. Не разбраха, че току-що бе заплашил Ерик и бе обявил, че тялото му скоро ще бъде донесено в чувал. Единственото, на което бяха обърнали внимание, бе прекрасната мелодия на гласа му. И единственото, което разбраха, беше, че той дари мен с вниманието си.

— А сега, скъпа Зоуи, или както обичам да те наричам, Ая, те удостоявам с честта да избереш кое произведение да изучим първо. Избирай внимателно. Целият клас очаква решението ти. И знай, че аз ще играя главната роля, каквото и да избереш. — Той се приближи към мен. Бях седнала на втория чин, точно зад Бека, и забелязах как тя потръпна цялата от близостта му. — А за теб ще запазя роля, която отговаря на личната ти драма.

Погледнах го и сърцето ми задумка толкова силно в гърдите, че нямаше начин той да не го чува. Припомних си онези сънища, припомних си прегръдките му и онези, прилични на змийчета, ледени струйки отново излязоха от тялото му... започнаха да се увиват бавно около мен... и да ме карат да копнея за докосването на мастиленочерните му криле...

Той ще направи нещо на Ерик! Залепнах за тази мисъл и усетих, че студените нишки отпускат хватката си. Както и да се развиеха нещата между нас, не можех да остана безразлична към съдбата на Ерик.

— Знам коя е най-подходящата пиеса за нас — казах, горда, че гласът ми е ясен и силен.

Той се усмихна доволно.

— Заинтригува ме. Какъв е изборът ти?

— „Медея“ — отвърнах без колебание. — Древногръцката трагедия разказва за времето, когато боговете все още ходели по земята. Показва ни какво става с човек, събрал в себе си огромна доза високомерие.

— Ах, да, високомерие! Демонстрация на божествена арогантност. Надявам се да ви хареса. — Изкусителната нотка все още присъстваше в гласа му, но очите му светеха от гняв. — Надявам се да откриеш, че високомерието е черта на смъртните, а не на боговете.

— Няма ли да режисирате пиесата? — попитах подчертано невинно.

— Напротив. Сигурен съм, че ще се получи много добре и без намесата ми. Ще те оставя да се потрудиш над ролята на Медея. — Той откъсна поглед от мен и насочи харизмата си към останалия клас. — Разучете пиесата тази вечер. Утре ще започнем репетициите. А сега, деца мои, е време за почивка. Ще се радвам да ви видя отново.

Обърна се и излезе бързо, както беше влязъл. Настъпи пълна тишина, която продължи доста дълго. Най-после станах и без да се обръщам конкретно към някого, казах:

— Ще потърся няколко копия от „Медея“.

Станах и отидох в дъното на стаята към шкафовете със стари ръкописи. Но отварянето и затварянето на чекмеджетата и вратичките не успя да заглуши нарастващия шепот зад гърба ми.

— Защо ѝ оказва такова голямо внимание?

— Не е честно!

— Ако това е някаква мистерия на Никс, тогава, благодаря.

— Да, по дяволите. Значи, ако не си Зоуи Редбърд, не струваш и пукната пара за Никс.

— Богинята ѝ дава всичко, което си пожелае. А за нас не оставя нищо.

И продължиха в същия дух. Гласовете ставаха все по-гневни и тонът се повишаваше все повече. Явно се оказах изкупителната жертва, върху която можеха да излеят натрупалите им се напоследък гняв и ревност, които досега не можеха да изразят, защото Калона манипулираше психиката им.

Беше повече от ясно, че падналият ангел унищожаваше методично любовта на хлапетата към Никс и днес бе използвал мен за тази цел. Те не можеха да видят силата и благородството на своята богиня, защото физическото присъствие на Калона блокираше съзнанието им, както земята закрива сиянието на луната по време на лунно затъмнение.

Намерих кашона с копия на сценария на „Медея“, занесох го до чина на Бека, сложих го пред нея и отговорих на въпроса в очите ѝ:

— Ето. Раздай ги. — И без да кажа друго, излязох от стаята.

Стъпих на тротоара в сянката на училището и се облегнах на гладката като лед смес от камъни и тухли, от която бяха направени всички сгради в „Дома на нощта“, както и отделящата ни от останалия свят стена. Треперех цялата. С появата си Калона бе настроил целия клас срещу мен. За тях явно нямаше значение, че аз не въздишах по него, като останалите момичета. Не им направи впечатление дори и фактът, че аз го ядосах. Всичко, за което мислеха, беше вълшебната му красота и специалната му проява на внимание, която ме постави някак си над и встрани от тях.

И те ме намразиха за това. Но това не беше най-ужасяващото. Най-плашещата и невероятна част от всичко беше, че те започваха да мразят Никс.

— Трябва да го прогоня оттук — казах на глас, сякаш давах клетва. — Без значение как, но трябва да го разкарам от „Дома на нощта“.

Тръгнах към конюшните. Вървах бавно, но причината не беше единствено фактът, че напуснах последния час малко по-рано и затова имах достатъчно време до началото на шестия час по езда. Вървах бавно, защото ако не внимавах, сто процента щях да се подхлъзна и да навиря крака. Ако си счупех нещо, щеше да се наложи да останем по-дълго тук.

Някой беше хвърлил сол и пясък по тротоара, но това не помагаше, защото ледената буря продължаваше да вилнее из града. Леденият дъжд се изливаше, вълна след вълна, и превръщаше света в гигантска сладоледена торта. Беше красиво, но по един зловещ начин, като че ли беше част от страшен сън. Докато залитах и се пързалих по няколко метровата отсечка от класа по актьорско майсторство до конюшните, дойдох до заключението, че няма как шестимата да извървим незабелязано пътя до портата, без да споменавам за двата километра до манастира на бенедиктинките на ъгъла на „Луи“ и Двайсет и първа.

Доця ми се да седна по средата на мокрия път и да заплача с глас. Как щях да ги измъкна оттук? Имах нужда от джипа, но не можех да го скрия от погледа на Неферет. Другият вариант беше да се движим

пеша, което щеше да ни забави дори и при нормални обстоятелства. А при тази буря, която покриваше улиците и тротоарите на Тулса с лед и мрак, за нас щеше да бъде не просто бавно, а непосилно.

Вече достигах входа на конюшните, когато дочух присмехулен грак от клоните на големия стар дъб пред сградата. Първата ми реакция беше да се плъзна бързо към вратата и да се скрия вътре. Дори забързах натам, но изведнъж се ядосах и се заковах на място. Поех дълбоко въздух, за да се успокоя, и без да поглеждам към птицеподобното създание с ужасяващи човешки очи, което ме гледаше втренчено от клоните на дъба и всяваше страх в душата ми, прошепнах:

— Огън, имам нужда от теб. — Изпратих мислите си на юг, в управляваната от тази стихия посока, и почти на мига усетих да ме облива топла вълна. Около мен имаше някой, който чакаше и слушаше. Обърнах се рязко и погледнах към заскрежените клони на дъба.

И вместо гарван, зърнах отвратителния призрачен образ на Неферет. Беше точно по средата на дървото, където се разклоняваха първите клони. Излъчваше мрак и злина. Нямахте вятър, но дългите ѝ коси се виеха около нея, сякаш живееха свой собствен живот. Очите ѝ светеха по-скоро в ръждиво, отколкото в червено. Тялото ѝ беше полупрозрачно, а кожата ѝ светеше със странна, неземна светлина.

Съсредоточих се върху една мисъл — ако тялото ѝ беше прозрачно, значи в действителност тя не беше тук. Това уталожихе страха ми и аз възвърнах способността си да говоря.

— Нямах ли си друга работа, че ме шпионираш? — Зарадвах се, че гласът ми беше стабилен. Дори повдигнах войнствено брадичка и се взрях в нея.

— Между нас остана нещо недовършено. — Устата ѝ не се движеше, но гласът ѝ заехтя зловещо около нас.

Изкопирах едно от гадните изсумтявания на Афродита и казах:

— Ясно. Май нямаш нищо по-интересно за вършене и затова ме следиш. Само че аз съм заета и нямам време да се занимавам с теб.

— Трябва да се научиш да уважаващ възрастните.

При тези думи тя се усмихна и красивата ѝ уста започна да се разтяга и разтяга, докато се превърна в огромната паст, откъдето внезапно с отвратителен звук, от който ми се прииска да повърна,

изскочи цяла армия паяци. Образът ѝ се разпадна на стотици и хиляди многокраки същества, които загъмжаха като разбунен мравуняк.

Приготвих се да изкрещя и вече отстъпвах назад, когато чух шумолене на крила и един гарван-демон кацна на дървото. Примигах в очакване паяците да го напъплят, но те се разтопиха в нощта и изчезнаха. Останаха само дървото, гарванът и страхът ми.

— Зззззоуи — изсъска съществото към мен. Очевидно беше гарван от дъното на хранителната верига, който все още не бе усъвършенствал говора си като Рефаим. — Миррррришеш на лллллято.

Той отвори тъмната си човка и аз видях раздвоения му език да опипва въздуха между нас, сякаш искаше да усети вкуса ми. Това вече беше прекалено. Първо Неферет ми изкара ангелите, а сега това... това птицеподобно искаше да ме довърши. По дяволите, не!

— Писна ми от вас, изроди такива! Писна ми от баща ви и злата Неферет, които искат да властват над всичко и над всички!

— Татко казззззз намери Зззззоуи и азззззз намира Зззззоуи. Татко казззззз следи Зззззоуи азззззз следи Зззззоуи.

— Не, не, не! Ако исках някакъв шантав баща да ме следва по петите, щях да извикам Загубеняка. Затова ти казвам — на теб, на баща ти, на братята ти и дори на Неферет: Разкарайте Се От Мен!

Вдигнах ръце и изстрелях огън към него. Той изграчи и литна нагоре, размаха изплашено криле и след миг се скри от погледа ми. След него остана миризма на опърлени пера и тишина.

— Не е много разумно да ги предизвикваш — чух познат глас. — Дразнеци са, но стават още по-нетърпими, като им опърлиш перата.

Обърнах се към конюшната. Старк стоеше до отворената врата и ми се усмихваше.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Ето една от разликите между нас. Ти искаш да се разбираш с тях, аз — не. Затова не ми пука дали ще ги ядосам — троснах му се аз. Събрах каквото беше останало от страха си и го преобразувах в гняв. — И знаеш ли какво? Не искам повече да слушам за тях. — После добавих, все още ядосана: — Видя ли ги?

— Ги? За гарваните ли говориш?

— Не, за гнусните паяци.

Той ме погледна изненадано.

— На дървото е имало паяци? Ама наистина ли?

Изпуснах дълга въздишка.

— Преди малко, но не мога да ти кажа кое тук е истинско и кое фалшиво.

— Видях те, че си ядосана и мяташ огън насам-натам, като че си играеш с плажна топка.

Проследих погледа му до ръцете си и чак сега видях, че те не само треперят, но около тях все още има огнена аура. Поех дълбоко въздух и им заповядах да се успокоят. После заговорих много спокойно:

— Благодаря ти, Огън, може вече да се оттеглиш. Ох, чакай. Би ли могъл първо да разчистиш малко този лед пред мен? — Посочих със светещите си ръце тротоара между мен и конюшните.

Огънят се изсипа весело между пръстите ми, заподскача като миниатюрна горяща топка през дебелината на ледената покривка и я превърна в киша. Пак беше студено и мокро, но поне не беше хлъзгаво.

— Благодаря ти, Огън! — казах и в същия миг пламъците изчезнаха от пръстите ми.

Закрачих през водата и ледената каша покрай Старк, който не откъсваше поглед от мен.

— Какво? — сопнах се аз. — Уморих се да пазя равновесие, за да не се плъосна по задник.

— Ти наистина си голяма работа — усмихна се той със своята пленителна усмивка на лошо момче и преди да мога да реагирам, ме притисна до себе си и ме целуна. Целувката му нямаше нищо общо с натрапчивата опипваща целувка на Ерик, с която се опитваше да сложи знак за собственост върху мен. Целувката на Старк беше като нежен въпросителен знак, на който отговорих с удивителен.

Знам, че трябваше да му се ядосам. Да го изблъскам, вместо да отвърна (с ентузиазъм) на целувката му. Ще ми се да кажа, че стана така, защото напоследък бях натрупала адски много стрес и страх и имах нужда да избягам за малко от всичко и че ръцете му се оказаха най-лесният изход от ситуацията. Това трябваше да прозвучи като извинение и доказателство, че не съм отговорна, дето се натисках с него до вратата на конюшните.

Истината не е толкова оневиняваща, но пък е истина, а тя е, че не го целунах, защото бях под стрес, защото се страхувах или нещо подобно, а просто защото исках да го целуна. Харесвах го. Много, много го харесвах. Нямах представа какво щях да правя после с него, нито къде в живота ми щеше да пасне и дали изобщо щеше да пасне на живота ми, при положение, че никога не бих признала публично чувствата си към него. Знаех каква вълна на възмущение щеше да предизвика това у приятелите ми. И без да споменавам за онези милион и едно момичета, които...

Мисълта за онези милион и едно момичета, които Старк хапеше и правеше с тях какво ли не, ми подейства като чаша студена вода и аз отдръпнах устни от неговите. Избутах го от прага на вратата и забързах към обора, огледах се виновно и въздъхнах облекчено, когато се убедих, че сме сами и никой не ни е видял.

Към главното помещение за конете имаше малка странична стаичка за юздите и хамутите. Там стояха лъковете, стрелите и другото оборудване за тренировките. Влязох вътре, със Старк по петите си, затворих вратата и отстъпих две крачки от него. Той ми се усмихна с онази усмивка и тръгна към мен, но аз го спрях с ръка.

— Не. Ти стой там, а аз ще стоя тук. Трябва да поговорим, но това няма как да се случи, ако си близо до мен — казах бързо.

— Защото не можеш да ми устоиш, нали?

— Ох, моля те! Нямам никакви проблеми с това. Аз не съм като онези зомбирани момичета...

— Зомбирани?

— Нали знаеш, като онези от хорър филмите. Ето на какво ми приличат момичетата, които хапеш и объркваш психиката им така, че всички да припяват в един глас: „Ох, този Старк е страхооотен! Боже мой, боже мой, боже мой!“. Не, честно, много е изнервящо. И между другото, ако някога опиташ да ми набуташ тоя боклук в главата, обещавам ти, че ще призова и петте стихии да ти размажат физиономията. Може да си сигурен.

— Не бих постъпил така с теб, но това не значи, че нямам желание да те вкуся. Дори напротив. — И заедно с изкусителните думи, той пристъпи крачка към мен.

— Не, казах! Стой там!

— Добре! Добре! Правиш от мухата слон?

— Не правя от мухата слон. — Присвих очи. — Но ако още не си забелязал, нека ти кажа, че целият свят около нас се разпада. „Домът на нощта“ е под контрола на нещо, което не мога да нарека по друг начин, освен с името „демон“, а Неферет се е превърнала в същество по-лошо и от демон. Аз и приятелите ми сме в опасност. Аз нямам представа как да направя това, което трябва да направя, за да оправя тази каша и като връх на всичко това, си падам по момче, което е било с цял куп момичета от училището и е използвало психически контрол над тях.

— Ти си падаш по мен?

— Да. Страхотно, нали? При положение, че вече имам едно вампирско гадже и едно човешко, с което съм обвързана. Както би казала баба, списъкът ми за танците е отдавна запълнен.

— Аз мога да се погрижа за вампирското ти гадже — каза Старк и ръката му автоматично потърси лъка на гърба.

— Не, по дяволите! Не ти позволявам да се погрижиш за него! — извиках ядосано. — Набий си в тъпата глава: този лък няма да реши проблемите ти. Той е последният отговор и никога, никога не бива да го използваш срещу друг — вампир или човек. Не го забравяй.

— Ти знаеш какво се случи с мен. Няма да се извинявам за това. То се превърна в моя втора природа.

— Втора природа? Кое броиш ти за втора природа? Грубото си отношение или женкарството?

— Говоря за това, което съм тук. — Той удари юмрук в гърдите си. — Аз съм такъв, какъвто съм, и толкова.

— Добре, сега ме слушай и разбери веднъж завинаги, защото няма да повтарям. Ние всички имаме в себе си лоши черти и всички решаваме сами дали да им се подчиним, или да се борим с тях.

— Това не е същото като...

— Млъквай и слушай! — избухнах аз. — За никой от нас не е същото. За някои хора единственото, с което трябва да се справят, е дали да си поспят още малко и да пропуснат първия час, или да си вдигнат задника и да отидат на училище. За други нещата са по-сложни, например дали да влязат в клиника и да се изчистят от дрогата, или да се предадат напълно. За теб нещата са още по-трудни — дали да се бориш за твоята човечност, или да се оставиш на мрака и да станеш чудовище. Но аз ти казвам, че все още имаш избор. Решението е твое.

Останахме загледани един в друг. Чудех се какво още да кажа. Не можех да направя избор вместо него и изведнъж разбрах, че няма да мога да се промъквам като крадец, за да се виждам с него. Ако не искаше да бъде момчето, с което щях да се гордея да ме видят, милите думи насаме нямаха никаква стойност за мен и той трябваше да го знае.

Гневът ме напусна и аз заговорих спокойно и тихо. Тъгата в гласа ми отекна в тишината на малката стая:

— Това, което се случи миналата нощ, няма да се повтори. Не и по този начин.

— Как така? Нали току-що ми призна, че си падаш по мен?

— Старк, това, което се опитвам да ти кажа, е, че няма да бъда с теб, ако трябва да крия връзката ни.

— Заради вампирското ти гадже ли?

— Заради теб. Ерик е важен за мен и последното нещо, което бих искала, е да нараня чувствата му, но ми се струва глупаво да остана с него, докато си мечтая да съм с теб или с друг, включително и с човешкото момче, с което съм обвързана. Така че трябва да знаеш — Ерик не може да ме спре, ако искам да бъда с теб.

— Ти наистина имаш чувства към мен, нали?

— Да, но бъди сигурен, че няма да ти бъда гадже, ако ме караш да се срамувам пред приятелите си заради постъпките ти. Няма как да

бъдеш добър за мен, ако за всички останали си лош. А какъв си, зависи от това как действаш през по-голямата част от времето. Виждам, че в теб все още има добро, но то ще бъде задушено от зло, което в момента е повече, и аз не искам да ставам свидетел на всичко това.

Той отмести поглед от мен.

— Усецах какво чувстваш към мен, но не мислех, че ще се развълнувам толкова, когато ми го кажеш в лицето. Не знам дали ще мога да направя правилния избор, Зо. Когато съм с теб, ми се струва, че ще успея. Ти си толкова силна и добра.

Въздъгнах дълбоко.

— Не съм толкова добра. Забърках голяма каша и за съжаление вероятно ще забъркам още по-голяма. А тази нощ не аз бях силната, а ти.

Очите му отново срещнаха моите.

— Ти си добра, усещам го. Сърцето ти е добро, а само това се брои.

— Искрено се надявам да е така.

— Тогава направи нещо за мен, моля те! — Той измина двете крачки разстояние между нас, преди да мога да го спра. Не посегна към мен, остана там и продължи да ме гледа в очите. — Ти още не си завършила Промяната, но дори Синовеите на Еребус те наричат жрица. — Неочаквано подви коляно и допря юмрук до сърцето си.

— Какво правиш?

— Вричам ти се във вечна вяност. Воините го правят открай време — посвещават себе си, телата, сърцата и душите си на своите Висши жрици и ги защитават. Аз съм още новак, но вярвам, че скоро ще заслужи званието воин.

— Аз също съм новак, така че сме от един отбор. — Гласът ми затрепери и трябваше да примигна няколко пъти, за да спра сълзите.

— Приемаш ли моя обет, лейди?

— Старк, разбираш ли какво правиш?

Знаех за обета на воините към Висшата жрица. Той ги обвързваше за цял живот и беше по-трудно да се освободят от тази клетва, отколкото от обвързване.

— Да. Правя избор. Вземам правилното решение. Избирам доброто пред зло и светлината пред мрака. Избирам човешкото в мен. Приемаш ли обета ми, лейди? — повтори той.

— Да, Старк, приемам го. И в името на Никс те обричам в служба на богинята и на мен, защото да служиш на мен, означава да служиш на нея. — Въздуха около нас затрептя, появи се сребърен лъч светлина и премина през Старк. Той извика, преви се надве и падна със стон в краката ми.

Свлякох се на колене до него, повдигнах раменете му и се опитах да разбера какво става.

— Старк? Какво се случи? Ти...

Той ме погледна, онемял от възторг. Сълзите се стичаха свободно по лицето му, но очите му сияеха. Изведнъж разбрах какво виждам. Лунният сърп на челото му се изпълни и разшири. До него се появиха две татуирани стрели. Те бяха украсени със сложни символи и светеха със своя собствена червена светлина върху бялата му кожа.

— О, Старк! — Погалих нежно рисунката — знак, че вече е възрастен вампир — вторият възрастен червен вампир в историята на света. — Прекрасно е!

— Аз... преминах през Промяната, нали?

Кимнах и дадох воля на сълзите си. Миг след това бях в прегръдките му и го целувах, докато се смеехме, плачехме и се държахме в прегръдките си.

Звънецът оповести края на петия час. Той ми помогна да се изправа и избърса сълзите от моите и неговите очи. После реалността надви и аз осъзнах всичко, което следваше от тази нова и прекрасна Промяна.

— Старк, когато едно хлапе се Промени, има конкретен ритуал, през който трябва да премине.

— Ти знаеш ли го?

— Не, само вампирите го знаят. — Замислих се и казах: — Трябва да отидеш при Дракона.

— Учителят по фехтовка?

— Да. Той е на наша страна. Кажи му, че аз те изпрацам. И че си ми се врекъл да ми служиш като воин. Той знае какво трябва да направи.

— Добре.

— Но не допускай някой друг да разбере, че си преминал през Промяната. — Не знаех защо това е толкова важно, но бях убедена, че трябваше да се крие, докато не се види с Дракона. Огледах се из

стаята, намерих една шофьорска шапка и я сложих на главата му. Продължих да търся, открих кърпа и я увих около врата му. — Набутай единия край под ризата и дръж другия през устата си. Няма да изглеждаш странно, защото бурята продължава. Сега бягай при Дракона и внимавай да не те видят.

Той кимна.

— А ти какво ще правиш?

— Ще организирам бягството ни оттук. Драконът и жена му са с нас, а според мен и учителката ни по езда, професор Ленобия, също. Сега тръгвай, за да се върнеш по-бързо.

— Зоуи, не губи време заради мен. Бягай оттук, колкото може подалече.

— Ами ти?

— Аз мога да излизам и влизам, когато си пожелаея. Ще те намеря, не се безпокой. Няма да съм до теб за известно време, но сърцето ми остава при теб. Аз съм твойт воин, нали помниш?

Усмихнах се и го погалих по бузата.

— Помня и никога няма да го забравя. Обещавам ти, че винаги ще бъда твоята Висша жрица и ще помня, че ми се посвети. Което означава, че моето сърце също ти принадлежи.

— Тогава трябва да се пазим и двамата. Защото е трудно човек да живее без сърце. Знам го със сигурност. Преживял съм го.

— Но вече край с това — казах аз.

— Край с това — съгласи се и той. Целуна ме с такава нежност, че дъхът ми секна. После отстъпи крачка назад, докосна сърцето си с юмрук и ми се поклони тържествено.

— Скоро ще те видя отново, лейди.

— Пази се — повторих аз.

— И ако не мога да се пазя, ще бъда бърз. — Подари ми една от своите неповторими усмивки и излезе. Изчаках да се скрие от погледа ми, допрях юмрук до сърцето си и наведох глава.

— Никс — прошепнах. — Аз бях честна с него. Той притежава сърцето ми. Не знам какво ще се случи, но те моля да пазиш живота на моя воин и ти благодаря, че му вдъхна смелост да направи своя избор завинаги.

Никс не се появи, но не го и очаквах. Усетих, че всичко около мен притихна и някой от тишината ме слушаше. Това ми беше

достатъчно. Знаех, че богинята ще простре ръка над Старк. Пази го... дай му сила... о, и би ли ми помогнала да реша какво да правя с него... заредих аз молитва след молитва, докато не чух звънеца за края на шестия час.

— Окей, Зоуи — си казах тихо, — хайде да се омитаме от това проклето място.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Влязох в обора и първото нещо, с което се блъсках, беше строгият поглед на Ленобия.

— Зоуи, почисти тук — ми нареди тя.

Връчи ми вилата и ми посочи отделението на Персефона. Измънках нещо като „да, госпожо, веднага, госпожо“ и забързах към обора на кобилата, която бях приела за своя от минутата, когато дойдох в „Дома на нощта“. Персефона изпръхтя срещу мен. Отидох при нея, погалих я по челото, целунах я право по кадифената муцуна и ѝ заговорих. В общи линии ѝ казах, че е най-красивият и най-умен кон във вселената. Тя докосна с бърни бузата ми, пръхна в носа ми и, изглежда, се съгласи с мен.

— Тя те обича. Сама ми го каза.

Обърнах се и видях Ленобия да стои до вратата на отделението, облегната на стената. Понякога забравям колко красива е тя и в подобни случаи, когато наистина се вгледам в нея, се изненадвам отново от невероятната ѝ красота. Тя е изключително деликатна, но силна и гъвкава. Най-впечатляващото у нея са сребристорбялата коса и тъмносивите очи, ако не броим фантастичните татуировки на препускащи коне, които я отличаваха от всички други вампири. Носеше обичайната си снежнобяла риза и спортни кожени панталони, набутани в английски ботуши за езда. Ако не бяха татуировките и избродираната със сребърни конци богиня над сърцето ѝ, можеше да мине за красавица от реклама на Келвин Клайн.

— Наистина ли можете да разговаряте с тях? — Отдавна го подозирах, но днес за пръв път тя заговори открито за способностите си.

— Не с думи. Конете общуват чрез чувствата. Те са страстни и верни същества с толкова големи сърца, че могат да поберат целия свят в тях.

— Винаги съм си мислела, че е така — казах бавно и целунах Персефона по челото.

— Зоуи, Калона трябва да бъде убит.

Директното изявление ме разтърси до дъно и аз се огледах бързо, изплашена, че някой гарван може да се спотайва наблизко, както беше в другите часове. Ленобия поклати глава и разсея страховете ми.

— Гарваните са омразни не само на котките, но и на конете, само че омразата им е много по-опасна. Нито едно от онези противни птичи същества не би посмяло да влезе в конюшня.

— А другите хлапета? — попитах тихо.

— Те са прекалено заети да тренират с конете, които стоят тук затворени от дни заради тази буря. Така че повтарям, Калона трябва да бъде убит.

— Не може да бъде убит. Той е безсмъртен. — Разочарованието пролича ясно в гласа ми.

Ленобия отметна назад гъстата си коса и закрачи нервно от единия край на помещението до другия.

— Въпреки това някак си трябва да го победим. Той примамва нашите и ги отдалечава от Никс.

— Знам. Тук съм от няколко часа и вече виждам колко далеч са стигнали нещата. И Неферет също е на негова страна. — Задържах дъха си в очакване да видя дали Ленобия ще остане сляпо вярна на Висшата жрица, или е достигнала до истината.

— Неферет е най-лошата — каза тя и в гласа ѝ имаше горчивина. — Тя трябваше да бъде най-предана на Никс, а я предаде изцяло.

— Тя не е същата — казах аз. — Предала се е изцяло на злото.

Ленобия кимна.

— Да. Някои от нас отдавна имаха такива опасения. Срамувам се да го призная, но по-голямата част не направихме нищо, за да ѝ се противопоставим, когато се появиха първите симптоми и тя започна да се държи странно. Според мен тя вече не служи на Никс. Затова имам намерение да положа клетва за вярност към нова Висша жрица — завърши тя и ме погледна красноречиво.

— Не и аз — едва не изквичах от страх. — Аз още не съм преминала през Промяната.

— Ти беше Белязана и Избрана от нашата богиня. Това е достатъчно за мен. Драконът и Анастасия са на същото мнение.

— Ами останалите преподаватели? Има ли и други на наша страна?

Лицето на Ленобия посивя от мъка.

— Не. Всички са заслепени от Калона.

— А вие защо не сте?

Тя забави отговора си.

— Не знам защо не успя да ме заслепи като другите. Драконът, Анастасия и аз разговаряхме за това, макар че нямахме много време за разговори. Ние също почувствахме привличане, но част от нас остана незасегната и успяхме да го видим — истински да го видим — и да осъзнаем разрушителната му същност. Стигнахме до единно мнение, че този, който може да го победи, си ти, Зоуи.

Изведнъж се почувствах мъничка, безпомощна и много изплашена. Искях да вдигна ръце и да изкрещя: „Но аз съм само на седемнайсет! Не мога да спася света. Не умея дори да паркирам успоредно!“.

И в този момент лек ветрец погали лицето ми и донесе дъх на косена трева. Стоплен от лятното слънце и напоен с влага от утринна роса, духа ми се въздигна.

— Ти не си обикновено хлапе. Вслушай се в себе си, дете, открий тихия глас в теб. Той ще те поведе и ние ще те последваме — каза тя и гласът ѝ ми напомни за моята богиня.

Смесени с елементите, думите ѝ ме успокоиха и изведнъж очите ми се отвориха. Как можах да забравя?

— Стихотворението! — извиках и отидох бързо до вратата на Персефона, където бях закачила чантата си. — Едно от червените хлапета пише пророчески стихове и точно преди да се върна тук, ми даде стихотворение, в което се говори за Калона.

Ленобия ме гледаше с любопитство, докато ровех из чантата.

— Ето го! — Беше сгънато заедно със стихотворението, което според мен беше за Старк. Грабнах листа и го зачетох. — Да... това е. В него се казва как да накарам Калона да изчезне оттук. Но е написано... с нещо като поетичен код.

— Нека да го прочета? Може да помогна.

Протегнах ръка така, че да може да го вижда, и тя го прочете на глас, докато аз следвах текста с очи:

„Това, което някога плени го,

*сега ще го накара да избяга от мястото на силата,
като свърже тези пет:
Нощ, Дух, Кръв, Човек, Земя,
събрани не да победят, а да превъзможнат.
Нощта води до Духа,
Кръвта обвързва Човека,
а Земята завършва.“*

— Калона излезе от земята, но той не се е преродил, както ни уверява Неферет, нали? — попита Ленобия и продължи да изучава стихотворението.

— Не, бил е затворен в земята повече от хиляда години — отвърнах аз.

— От кого?

— От древните хора от племето на баба.

— Каквото и да са направили хората на баба ти, за да го заровят под земята, изглежда, че втория път то няма да подейства по същия начин. Този път същото нещо ще го накара да избяга. Това е достатъчно за мен. Трябва да се освободим от него, преди да разкъса напълно връзката ни с Никс. — Тя вдигна поглед от стихотворението към мен. — Какво са направили хората чероки, за да го затворят в земята?

Въздъгнах дълбоко и съжалих сто пъти, че баба не е тук, за да ми помогне.

— Аз просто... не знам много за това — проговорих отчаяно.

— Шшш... — успокой ме Ленобия и ме потупа по гърба, сякаш бях нервна кобила. — Чакай, дойде ми една идея. — Излезе бързо от обора и се върна с гъсто и меко чесало, което ми връчи. Излезе за втори път и се появи с бала слама. Сложи я от вътрешната страна на стената и седна на нея. Намести се удобно, извади от балата една дълга златиста сламка и я пъхна в устата си. — Започни да четкаш кобилата и мисли на глас. Трите с Персефона ще открием отговора.

— Добре — казах и започнах да четкам бавно червеникавокафявата грива на Персефона. — Баба ми разказа, че жените Гигуа, ъм... така са наричали мъдрите жени чероки, се събрали

от близките племена и създали прекрасна девица от пръст, за да примами Калона в една пещера. После са затрупали входа ѝ с пръст.

— Чакай. Жените се събрали, за да създадат девица, нали така?

— Да. Знам, че звучи откачено, но се е случило точно така.

— Не, не се съмнявам, че казаното от баба ти е истина. Само се чудя колко жени са се събрали.

— Не знам. Баба ми каза само, че Ая е била техен инструмент и всяка от тях я надарила с нещо специално.

— Ая? Така ли се е казвала девицата?

Кимнах и се повдигнах на пръсти, за да я погледна над рамото на кобилата.

— Калона ме нарича Ая.

Ленобия ахна.

— Тогава ти си инструментът, чрез който той ще бъде победен отново.

— Да, но не победен, а само прогонен — казах машинално. Изведнъж инстинктът ми проработи и аз разбрах, че това, което казах, е истина. — Точно така. Този път той не може да бъде вкаран в капан, защото очаква от нас точно това, но аз мога да го накарам да избяга оттук — прошепнах по-скоро на Персефона, отколкото на Ленобия или на мен самата.

— Но този път ти няма да бъдеш просто инструмент. Нашата богиня те дари със свободна воля. Ти избираш доброто и именно доброто ще накара Калона да избяга.

Увереността на Ленобия ме зарази.

— Чакай, какво се казваше за онези пет неща?

Ленобия вдигна листа със стихотворението от пода, където го бе оставила.

— Тук се изброяват пет неща: Нощ, Дух, Кръв, Човек, Земя.

— Това са хора — казах развълнувано. — Както каза и Деймиън. Затова са написани с главни букви. Стихотворението говори за хора, които символизират тези пет неща. И... и се обзалагам, че ако баба беше тук, щеше да потвърди, че това са петте Гигуа жени, създали Ая.

— Ти вярваш ли в това, Зоуи? Чувстваш ли, че е правилно, дълбоко в душата си? Имаш ли усещането, че в теб говори богинята?

Аз се усмихнах и сърцето ми запърха като птиче в гърдите.

— Да, чувствам, че това е истината.

— Онова място на силата очевидно е някъде тук, в „Дома на нощта“ — замисли се тя.

— Не — извиках по-силно, отколкото ми се искаше, и накарах Персефона да изцвили нервно. Погалих я и заговорих по-спокойно. — Не. Мястото на силата в училището е заразено от Калона. Неговата сила, обединена с тази на Неферет и смесена с кръвта на Стиви Рей, го освободи и... — Хлъцнах, когато осъзнах до какъв извод ме води всичко това. — Стиви Рей! Досега си мислех, че тя представлява земята, защото има връзка със земята и така нататък, но сгреших. Тя не е земя, а кръв.

Ленобия се усмихна и кимна.

— Много добре. Единият е открит. Сега трябва да назовеш имената и на останалите четирима.

— И мястото — измърморих аз.

— Да, и мястото — съгласи се тя. — Тези места обикновено са свързани с Духа. Като Авалон, древния остров на богинята. Той е обвързан духовно с Гластънбъри. Християните също са усещали силата на това място и още навремето са построили там манастир.

— Какво? — заобиколих бързо Персефона и заставах пред Ленобия. — Какво казахте за манастира и за богинята?

— Ами, не можем да кажем, че Авалон принадлежи на този свят, но това място притежава особена енергия. Християните са я усетили и са построили там манастир, посветен на Дева Мария.

— Ох, професор Ленобия, точно това е! — Трябваше да примигам, за да прогоня сълзите, после се засмях с глас. — Съвсем точно. Мястото на силата е на ъгъла на Двайсет и първа и Луи в манастира на монахините бенедиктинки.

Очите на Ленобия се разшириха и тя се усмихна.

— Нашата богиня е мъдра. Сега остава само да откриеш кои са останалите четирима и да ги заведеш там. В стихотворението се казва, че те се събират заедно... — Тя потърси с поглед мястото и зачете. — Нощта води до Духа. Кръвта е свързана с Човека, а Земята завършва.

— Кръвта вече е там, поне се надявам да е пристигнала. Казах на Стиви Рей да заведе червените хлапета в манастира, когато разбрах, че Неферет иска да я хване.

— Защо я изпрати точно там?

Усмихнах се толкова широко, че за малко не си разцепих устните.

— Защото Духът е там. Това е игуменката на манастира, сестра Мери Анджела. Тя спаси баба от гарваните демони и сега се грижи за нея в подземията на манастира.

— Монахиня? Да представява Духа и да победи древен паднал ангел? Сигурна ли си, Зоуи?

— Не да победи, само да го пропъди и да ни даде време да се прегрупираме и да измислим как да се отървем от него завинаги. И да, сигурна съм.

Ленобия се поколеба, но само за миг, после кимна.

— Значи, вече идентифицира Духа и Кръвта. Помисли. Кой се крие зад Земята, Нощта и Човека?

Върнах се при Персефона и продължих да я реша. Изведнъж се засмях на глас и едва се сдържах да не се фрасна по тъпата глава.

— Афродита! Тя трябва да е Човека, въпреки че през повечето време няма нищо общо с хората.

— Съгласна съм с теб — засмя се Ленобия.

— Добре, останаха само Нощта и Земята — продължих аз. — Казах ви, че първото ми предположение за земята е Стиви Рей заради връзката ѝ с този елемент. Но в сърцето си знам, че тя е кръвта. Земя... земя...

— Може ли да е Анастасия? Нейните познания в областта на магиите и ритуалите често са свързани със земята.

Замислих се, но за съжаление не усетих онова прищракване, което би ми показало, че това е правилният отговор.

— Не, не е тя.

— Може да сме се съсредоточили върху неточните хора. Духът се оказва външен човек. Признавам си, че не го очаквах. Може би Земята също е някъде извън „Дома на нощта“?

— Струва си да помислим по този въпрос.

— Какъв човек или вампир би могъл да символизира Земята?

— От тези, които познавам, хората от племето на баба са най-близо до земята. Чероките се отнасят с особено благоговение към нея и са против безогледната ѝ експлоатация и превръщането ѝ в нечия собственост. Светогледът им е много по различен от този на съвременните хора.

Изведнъж замлъкнах, допях чело до мекото рамо на Персефона и благодарих шепнешком на Никс.

— Ти разбра кой е човекът, нали?

Погледнах към Ленобия и се усмихнах щастливо.

— Това е баба. Тя е Земята.

— Пасва идеално — съгласи се Ленобия. — Сега ги имаш всичките.

— Без Нощта. Все още не съм измислила кой... — Забелязах хитрата усмивка на Ленобия и замлъкнах.

— Погледни по-надълбоко, Зоуи Редбърд. Сигурна съм, че ще откриеш кого е избрала Никс.

— Не съм аз — прошепнах изплашено.

— Разбира се, че си ти. Стихотворението го казва ясно: „Нощта води към Духа“. Никой от нас нямаше да се сети за манастира на бенедиктинките, нито че неговата игуменка е част от заложения в стихотворението пъзел, но ти ни отведе право там.

— Ако съм права — казах с треперещ глас.

— Вслушай се в сърцето си и ми кажи дали си права.

Поех дълбоко въздух и се заслушах в себе си. Да, да, то беше там, онова чувство, което идваше от моята богиня, и то ми каза, че съм права. Вдигнах поглед към умните сиви очи на Ленобия и казах уверено:

— Права съм.

— Тогава трябва да ви отведем с Афродита в манастира.

— Всичките — казах машинално. — Трябва да вземем Дарий, близначките, Деймиън и Афродита. Ако нещо се обърка, искам хората ми за кръга да са там. Освен това тук не ме посрещнаха много любезно и ако прогонването на Калона не освободи хлапетата и преподавателския състав от странното състояние на обсебване, не мисля, че ще се върна скоро в училище. Ще трябва някак си да се разправим и с Неферет. Имам нужда от помощта им, за да се справя с всичко това.

Ленобия се намръщи леко, но кимна.

— Разбирам те и въпреки че ме боли, съм съгласна с теб.

— Вие, Драконът и Анастасия ще трябва да дойдете с нас. В момента „Домът на нощта“ не е безопасен за вас.

— Нашият Дом е тук — отвърна тя.

Погледнах я право в очите и казах:

— Понякога най-близките ти хора те предават и домът ти вече не е твоята крепост. Знаем, че е трудно, но е истина.

— Много си мъдра за годините си, жрице.

— Така си е. Аз съм продукт на един развод и един смотан втори баща. Кой да знае, че комбинацията ще се окаже толкова сполучлива?

Засмяхме се и гласовете ни се сляха със звънеца, който оповести края на учебния ден. Ленобия скочи бързо от сламата и каза:

— Трябва да изпратим съобщение до приятелите ти да дойдат в конюшните. Тук сме защитени от очите и ушите на гарваните демони.

— Помислила съм за това — отвърнах бързо. — След малко всички ще са тук.

— Ако Неферет разбере, че ще се срещнете тук, ще стане лошо за всички ни.

— Знаем — казах на глас, но си помислих: „Мамка му!“.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Въпреки че навън леденият дъжд отново се засили, Деймиън, близначките, Афродита и Дарий дойдоха само минути след последния звънец.

— Това с бележките беше много умно — каза Ерин.

— Хитър начин да ни доведеш тук, без да мислим за това — добави Шоуни.

— Браво на теб! — похвали ме Деймиън.

— Но вие мислите за това сега, следователно трябва да измислим някаква защита и да действаме бързо. Така че казвай какво ще правим — каза Дарий.

— Така е — съгласих се аз. — Призовете елементите си и ги накарайте да формират защитна стена около мислите ви.

— Фасулска работа — каза Ерин.

— Да, това сме го отработили — каза Шоуни.

— Искате ли да образуваме набързо един кръг?

— Не, Зо, достатъчно е да ни осигуриш няколко секунди тишина — каза Деймиън. — Вече сме подготвили елементите и те чакат.

— Охо, кокошарникът се размърда! — обади се Афродита.

— Затваряй си плювалника! — викнаха в един глас близначките.

Афродита изсумтя презрително и отиде при Дарий, който веднага сложи ръка около раменете ѝ. Забелязах, че раната на лицето му едва се виждаше и на разкъсаното място беше останала само бледорозова следа. Това ми напомни за собствената ми рана и докато близначките и Деймиън призоваваха елементите, а Афродита се натискаше в Дарий, аз се завъртях с гръб към тях и надникнах крадешком под тениската си. Гледката ме накара да изкривя лице от отвращение. Нямахше симпатична розова линия или поне нещо, което да ми заприлича на белега на Дарий. Кожата беше набръчкана, със стърчащи огненочервени и възпалени ръбове. Размърдах рамене. Не, не болеше. Беше само подуто и чувствително на пипане. И грозно. Много, много грозно.

Всеки път, когато през ума ми минаваше, че някой може да я види („някой“ като Ерик, Старк или Хийт), ми идваше да ревна с глас. Сигурно повече никога нямаше да бъда с момче. Какво пък, поне животът ми нямаше да бъде толкова сложен...

— Бойните рани от битката между доброто и злото имат уникална красота — обади се Ленобия.

Подскочих и се огледах. Тя беше застанала съвсем близо до мен. Не я бях чула да се приближава. Вгледах се внимателно в нея. Ленобия беше съвършена, нищо не накърняваше красотата ѝ.

— Звучи добре на теория, но ако белегът е твой, тогава действителността е по-различна.

— Знам какво говоря, жрице. — Тя повдигна сребърната си коса и я прехвърли през едното си рамо така, че да видя основата на врата ѝ, а с другата ръка дръпна яката на ризата си и откри ужасен белег, който започваше от края на косата ѝ и слизаше надолу по гърба.

— Окей, всички елементи са тук — извика Ерин.

— Готови сме — каза Шоуни.

— Защо те нямаше шестия час? — попита Деймиън.

Ленобия и аз се спогледахме.

— Друг път ще ти разкажа за белега — каза тихо тя и се приближи до тях. Тръгнах след нея, като се питах с какъв род зло се е сблъскала, за да получи такъв ужасен белег. — Зоуи назова имената на хората, споменати в онова стихотворение — започна направо тя. — И мястото на силата, където трябва да отидем.

Всички обърнаха очи към мен.

— Манастирът на бенедиктинките. Спомних си, че сестра Мери Анджела не се шокира, когато ѝ показах, че мога да управлявам стихииите. Една от причините е, че тя самата усеща тяхната енергия. Тя ми каза, че манастирът е бил построен на място, което притежава духовна енергия. Тогава не обърнах внимание на това. — Замълчах за миг и се изсмях. — Всъщност изобщо не я възприех сериозно. Помислих си, че си имам работа с ексцентрична монахиня.

— В твоя защита мога да потвърдя, че тя наистина е по-особена — сви рамене Афродита.

— Сравнена с другите монахини — добави Дарий.

— Тя е Духът, за който се говори в стихотворението — казах аз.

— И ти успя да го измислиш? Браво! — усмихна ми се Деймиън.
— Кой са останалите?

— Кръвта е Стиви Рей.

— Да, тя наистина си пада по кръвта — измърмори Афродита под носа си.

— Ти си Човекът — казах и подсилих ефекта с широка усмивка.

— Страхотно! Няма що! Искам да се запише с големи букви: Не. Искам. Повече. Да. Ме. Смучат. Ни-ко-га! — Тя погледна към Дарий и погледът ѝ омекна. — Освен ти, красавецо!

Близначките веднага направиха физиономии, сякаш ще повърнат.

— Баба ми е Земята — продължих, без да им обръщам внимание.

— Хубаво е, че баба ти вече е в манастира — кимна Деймиън.

— А Нощта? — попита Шоуни.

— Зоуи е Нощта — отвърна Афродита.

Вдигнах вежди в ням въпрос. Тя извъртя очи.

— Кой друг може да е? Всеки нормален човек — тя изгледа красноречиво Близначките и Деймиън — ще се сети, че си ти.

— Добре де, аз съм Нощта.

— Тогава трябва да отидем в манастира на бенедиктинките. — Както винаги, Дарий се насочи директно към същността на нашата „операция“. Казвам „операция“, защото имам усещането, че трябва да взема предвид много неща и да разбере всичко, за да не оклепам цялата работа, което я превръща от работа в операция.

— Да, и трябва да стигнете там бързо, преди Калона и Неферет да увредят напълно мозъците на нашите хора.

— Или да започнат война с хората — каза Афродита.

Всички, с изключение на Дарий я зяпнахме. И докато я зяпах, успях да видя през красивата фасада и привидното ѝ спокойствие тъмните кръгове под очите и прозиращата през бялата ѝ кожа лека червенина.

— Имала си ново видение — досетих се аз.

Тя кимна.

— По дяволите! Пак ли ме убиха? Отново?

Чух как Ленобия ахва сподавено и побързах да кажа:

— Тъъ, това е дълга история.

— Не, не те убиха. Отново. Но видях, че се води война, като онази, която ми се яви и преди... само че този път гарваните също бяха

там. — Тя наведе глава и потръпна гнусливо. — Знаеше ли, че те изнасилват жени? Не беше много приятно за гледане. Разбрах също, че Неферет се е лепнала за Калона, за да може с негова помощ да осъществи налудничавия си план за война с хората.

— Но последния път, когато видях война, каза, че Зоуи я е предотвратила — каза Деймиън.

— Знам. Аз съм момичето с виденията, забрави ли? Но този път картината беше различна. И не само защото в нея се намеси и Калона. Колкото и да ми е неприятно да ви го кажа, защото е доста страшничко, но Неферет премина изцяло към Тъмната страна. Видях как се превръща в нещо непознато, уж е вампир, но такъв не сме виждали досега.

Нещо просветна в съзнанието ми, парченцата от пъзела се наредиха и аз разбрах какво се случва.

— Тя се превръща в кралица Тси Сгили. Първият вампир Тси Сгили. И това наистина не сме го виждали досега — казах и гласът ми ги облъхна със студ, какъвто усещах и в сърцето си.

— Да, това казах и аз — кимна Афродита и пребледня. — Знам също, че войната започва от Тулса.

— А Съветът, върху който искат да наложат волята си, трябва да е Съветът на „Дома на нощта“ — замислих се аз.

— Съвет ли? — ококори очи Ленобия.

— Много е дълго за обяснение — казах аз. — Единственото успокояващо нещо е, че все още мислят в регионален план, а не в глобален.

— Ако накараме Калона и Неферет да напуснат Тулса, може би войната няма да избухне — разсъди Дарий на глас.

— Или поне няма да започне оттук — допълних го аз. — А това ще ни даде време да измислим как да се отървем от него завинаги, защото ми се струва, че той е главната причина за войната.

— Не е той, а Неферет — промълви Ленобия толкова тихо, че като че ли прошепна мъртвец. — Тя е ръката, която тласка Калона. Тя мечтае от години за война с хората. — Учителката ме погледна право в очите и каза: — Може да се наложи да я убиеш.

Аз пребледнях.

— Да убия Неферет! Няма начин! Не мога да го направя.

— Може да нямаш друг избор — обади се Дарий.

— Не! — извиках разтреперана. — Ако бях избрана да убия Неферет, нямаше стомахът ми да се качва в гърлото само като си помисля за това. Ако волята на Никс беше такава, тя непременно щеше да ми даде знак, но не мога да повярвам, че би одобрила убиването на Висша жрица.

— Бивша Висша жрица — напомни ми Деймиън.

— Да не би Висшата жрица да е някаква служба, дето можеш да загубиш всеки момент? — попита Шоуни.

— Не е ли от тези неща, дето са до живот? — това беше Ерин.

— Има и друго. Ако тя се превръща в нещо друго, кралица Тси Сгили например, дали наистина е била Висша жрица? — погледна ме Афродита.

— Да. Не. — Обърках се тотално. — Не знам. Нека засега да оставим въпроса за убийството на Неферет. Аз просто не мога да го направя.

Видях, че Дарий, Ленобия и Афродита се спогледаха, но реших да не им обръщам внимание. Ленобия каза:

— Добре, сега най-важното е да ви измъкнем оттук. Мисля, че трябва да действваме веднага.

— В този момент? — погледна я Шоуни.

— В тази секунда? — опули се и Ерин.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — казах. — Усещам елементите и знам, че те защитават мислите ви, но усещам също, че Неферет се опитва да влезе в главите ви и когато се сблъска с тях, ще разбере, че нещо става. Само няма да знае какво точно. — Огледах се, очаквайки да я видя да се таи из сенките на помещението като призрачен паяк. — Два пъти ми се явява като гаден призрак, затова мисля, че трябва да се махаме оттук още сега.

— Това, дето го каза, хич не ми харесва — каза Ерин.

— На мен също. — Вдигнах рамене. — Но не е толкова лесно да излезем оттук. И времето изобщо не ни помага. Едва се придвижих от главната сграда дотук, без да се изгърся по задник. Трябваше да използвам силата на Огъня, за да разтопи скапания сняг. — Хвърлих поглед към Шоуни и се усмихнах малко неловко.

— Чакай! Какво каза? Че си използвала Огън, за да разтопиш снега? — въодушеви се Ленобия.

— Просто ми писна да падам. — Свих рамене. — Затова изпратих малко огън по тротоара. Той разтопи леда без проблем.

— Фасулска работа — кимна Шоуни. — Аз също го използвах.

Ленобия изглеждаше развълнувана.

— Мислите ли, че ще можете да осигурите толкова огън, че да стопи леда под краката на цялата ви група?

— Защо не? Ако измислим начин да не си изгорим краката. Но не знам колко дълго ще можем да поддържаме действието му — казах и погледнах въпросително към Шоуни.

— Няма проблем. Ако действаме двете, ще можем да поддържаме огъня по-дълго, отколкото поотделно.

— Двайсет и първа и „Луи“ не са много далеч надолу по улицата. Днес Зоуи изглежда много по-добре и би трябвало да можете да задържите топлината за толкова време — прецени Ерин.

— Дори и да разрешим проблема с леда, ще трябва да вървим пеша и това ще ни забави. Няма как да скрия джипа, защото не е органичен — обясних аз.

— Мисля, че има решение — каза Ленобия. — Елате с мен.

Тръгнахме вкупом към обора на Персефона. Кобилата хрупаше бодро и когато Ленобия я поздрави, тя само наостри уши. Ленобия отиде до задницата ѝ, хвана лекичко единия ѝ крак и каза:

— Дай ми го, момичето ми.

Персефона вдигна послушно крак. Господарката ѝ почисти залепналата за копитото слама, после погледна Шоуни и попита:

— Можеш ли да накараш Огъня да затопли копитата ѝ?

Шоуни се изненада от необичайната молба, но отвърна:

— Фасулска работа. — После пое дълбоко въздух и я чух да шепне нещо, но не схванах какво точно. Насочи пламтящия си пръст към копитото на Персефона и каза: — Гори! — Пламъкът се отдели от пръста ѝ, стрелна се към сребърната подкова на Персефона и тя веднага пламна. Кобилата спря да дъвче, протегна врат и изгледа любопитно подковата, изпръхтя и се върна към вечерята си.

Ленобия докосна с пръст подковата, като че искаше да провери дали металът се е нагорещил достатъчно, и бързо отдръпна ръка.

— Получи се. Можеш да освободиш елемента си, Шоуни.

— Благодаря ти, Огън. Върни се пак в мен.

Огънят се завихри около кобилата, като я накара отново да изпръхти, после влезе в Шоуни и тялото ѝ засия. Тя се намръщи и каза строго:

— Хайде, стига игри!

Ленобия пусна копитото на Персефона, потупа я с любов по задницата и каза:

— Ето как ще излезете оттук и ще стигнете бързо до манастира. По мое мнение най-добрият начин за придвижване е на кон.

— Идеята е добра — кимна Дарий. — Но как ще избягаме? Гарваните няма да ни оставят да излезем през портата.

— Може пък да ви оставят — усмихна се тайнствено Ленобия.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Това е откачен план — заяви Афродита.

— Но може и да успее — отбеляза Дарий.

— Аз го харесвам. Тая работа с конете... има романтика в нея. Освен това е най-доброто за момента — усмихна се Деймиън.

— Колкото по-малко коне вземете, толкова по-голям е шансът да не ви забележат. Съветвам ви да яздите по двама — каза Ленобия.

— Три е категорично по-скришно от шест — кимна Ерин.

— Но как ще вземем Драконът и Анастасия? — попитах аз. — Не може да се изтърсим накуп в залата за фехтовка или в кабинета на Анастасия. А аз не искам да се делим.

Ленобия вдигна вежди в недоумение.

— Не знам дали сте чули, но има едно нещо, което предполагам, че повечето от нас използват. Нарича се мобилен телефон. Колкото и да не ви се вярва, Драконът и Анастасия също имат.

— Ох! — възкликнах засрамено. Чувствах се като последна глупачка.

Афродита изсумтя.

— Аз ще им се обадя и ще им съобщя за плана и за тяхната задача. Онези, които са с поли, трябва да се преоблекат. Зоуи ще ви покаже къде има допълнителни дрехи за езда. Вземете, каквото ви трябва — каза Ленобия и тръгна към кабинета си. — Ще кажа на Дракона да започне да им отвлича вниманието след трийсет минути.

— Трийсет минути — промълвих и стомахът ми се преобърна.

— Ще имате достатъчно време да се преоблечете и да сложите юздите на трите коня. Няма да използвате седла. — Ленобия изчезна зад вратата на кабинета си малко преди Деймиън да изпъшка:

— Без седла? Ще повърна.

— Добре дошъл в клуба — ухилих му се и се обърнах към Афродита и Близначките. — Хайде, елате. Леле, кой идиот слага тънки токчета в снежна буря?

— Те са на ботуши — изрепчи се Афродита. — А ботушите са измислени за зимата.

— Не може да се ходи през зимата със седемсантиметрови токове — отвърнах аз и ги поведох към малката стаичка, където между принадлежностите за оседлаване бяха сгънати и няколко екипа за езда.

— Панталоните са скапани — изсумтя Афродита.

— Съгласна — кимна Шоуни.

— Напълно — добави Ерин.

Грабнах три юзди и поклатих ядосано глава.

— Просто ги облечете. В шкафа има ботуши за езда. Възползвайте се от тях.

— Да се възползваме?! — чух смаяната Шоуни, докато излизах от стаята.

— Вижда се, че се е въртяла прекалено много около кралица Деймиън — каза Ерин.

Аз затръшнах вратата. Не знаех кои бяха другите два коня, избрани от Ленобия за нас, но бях сигурна, че аз ще яздя Персефона, затова тръгнах директно към нейното отделение. Дарий нахвърля няколко бали слама една върху друга пред един от високите прозорци на помещението. Явно искаше да се качи и провери дали гарваните демони са там.

— Зо, може ли да поговорим за малко? — надникна Деймиън през вратата.

— Да, разбира се. Влизай — казах, хванах чесалото и започнах да четкам кобилата. Деймиън остана при вратата.

— Знаеш ли... аз не мога да яздя.

— Няма проблем. Аз ще свърша тази работа. Ти само ще седнеш зад мен и ще се държиш здраво.

— Ами ако падна? Иначе съм сигурен, че тя е прекрасно животно. — Той помахаша за поздрав на Персефона, която продължи да дъвче сламата си, без да му обърне никакво внимание. — Но е доста голяма. Дори много голяма. Да не кажа гигантска.

— Деймиън, ние обмисляме как да избягаме от училище и да прогоним древния безсмъртен и злата Висша жрица на вампирите оттук, а ти се страхуваш да се качиш на един кон?

— Без седло. Да се кача на кон без седло — поправи ме той. После кимна. — Да, така е. Страх ме е.

Изкикотих се толкова силно, че трябваше да се подпра на Персефона, защото раната ме заболя. Ето един урок, който научих току-що — ако имаш добри приятели, колкото и да се скапе животът ти, те ще намерят начин да те разсмеят.

Деймиън ме погледна изпод вежди.

— Ще кажа на Джак, че ми се смееш и той ще побеснее. Това означава, че следващия път, когато ти купуваме подарък, ще обяви стачка и няма да го опакова така, както само той умее.

— О, това ще е много жестоко от негова страна — казах и избухнах в нов пристъп на смях.

— Не може ли да бъдем малко по-сериозни? Имаме задача да победим в една война и да спасим света все пак. — Афродита застана на прага с ръце на кръста. Беше със страхотната си черна дизайнерска блузка по тялото (със златен надпис през гърдите „СОЧНИ СА“) и кожени бричове, вмъкнати в английски ботуши за езда. Без токове. Нито милиметър.

Погледнах я и отново се закикотих. После зърнах Близначките, които надничаха зад нея. И двете бяха с копринени туники „Долче и Габана“, с щампи на диви животни (сигурно от Пето авеню или от „Мис Джаксън“ — ха!), а задниците им бяха наврени в безформени бричове, завършващи в кожени ботуши за езда.

Това беше прекалено. Деймиън също не издържа и се присъедини към истеричния ми смях.

— Мразя ви и двамата! — извика Афродита.

— Започваме да откриваме, че трите имаме все повече общи неща — обърна се Ерин към Афродита.

— Абсолютно — каза Шоуни и ни изгледа зверски.

Ленобия се появи. Думите ѝ ми подедържаха като леден душ и аз веднага забравих за смеха.

— Говорих с Анастасия. Тя е готова за тръгването ви, въпреки че в момента Дракона не може да участва. Трябва да се справи с необичаен случай на Промяна. Каза ми да съобщя на Зоуи, че Старк е пристигнал и той трябвало да се погрижи за него.

— Старк ли каза тя? — попита Деймиън.

— Старк?! — зяпнаха Близначките.

— Мамка му! — изруга Афродита.

— Времето продължава да е лошо, освен това виждам някакво раздвижване по дърветата. Предполагам, че се готвят да ни хванат, докато излизаме от конюшните. Време е да тръгваме — каза Дарий, който току-що се бе присъединил към групата ни. Видя, че всички са се вторачили в мен, и попита: — Пропускам ли нещо?

— Всички сме пропуснали, но Зоуи ей сега ще ни светне по въпроса — каза Деймиън.

Задъвках долната си устна и погледът ми тръгна от приятел на приятел. Да му се не види!

— Добре, ето какво стана. Старк се Промени. Той е вторият червен вампир, след Стиви Рей, преминал през Промяната.

— Мама му стара! — изруга Ерин. — Бас държа, че си е останал кретен.

— Да. А ти откъде знаеш за неговата Промяна?

— Престани да мислиш за него като за Стиви Рей. Те са съвсем различни — каза Деймиън малко по-меко от останалите.

— Тя е влюбена в него — изтърси Афродита.

— Афродита! — извиках ядосано.

— Някой трябва да обясни на кокошарника за чувствата ти към него — сви рамене тя.

— Чакай! Дай назад! Зоуи е влюбена в Старк? Това е най-тъпото нещо, което съм чувала през целия си живот — отсече Ерин.

— С изключение на закона за придобиване на шофьорска книжка в Оклахома. Да не забравяме за него, сестра ми, защото това е най-тъпото нещо, което сме чували през целия си живот — поправи я Шоуни.

— Вярно — кимна Ерин. — Но заедно с Афродита питаме: да не ти е изпила чавка акъла...

— ... отново? — довърши Шоуни.

Всички ме гледаха изпитателно.

— И аз мисля, че законът за шофьорските книжки е тъпа работа — казах вяло.

— Видяхте ли? Казах ви: тя има сериозни чувства към Старк — изгледа ме победоносно Афродита.

— Сериозни лайна! — каза Ерин.

— Никога не бих повярвала — додаде Шоуни.

— Оставете я да обясни — намеси се Деймиън.

Всички замлъкнаха. Прокашлях се и заговорих:

— Добре де, спомняте ли си стихотворението? — Всички ме гледаха с присвити очи, което не беше честно. Но въпреки това продължих: — Там се казваше, че бих могла да спася човешкото у него. И аз го спасих. Поне така мисля. Надявам се.

— Но ние го хванахме да насилва едно от хлапетата, жрице. Какво извинение намираш за това? — попита Дарий.

— Не намирам никакво извинение. Това ме отвращава. Но си спомних каква борба водеше Стиви Рей, за да съхрани човешките си черти. Тогава тя също беше ужасна — казах и погледнах към Афродита. — Ти най-добре знаеш за какво говоря.

— Да, и не съм сигурна, че можеш да ѝ се довериш и сега. Казвам го най-отговорно, като човек, с когото тя е обвързана.

Очаквах Близначките и Деймиън да се нахвърлят върху нея, но те си замълчаха. Накрая се обърнах към Дарий:

— Старк ми даде своята воинска клетва.

— Воинска клетва? И ти я прие?

— Да. И веднага след това той се Промени.

Той въздъхна дълбоко.

— Тогава Старк е закачен за теб, докато не го освободиш от клетвата му.

— Мисля, че това предизвика Промяната — замислих се аз. — Може би Промяната при червените хлапета е свързана с избора между доброто и злото.

— И искаш да кажеш, че чрез обета си към теб Старк е избрал доброто?

— Блазня се от тази мисъл — усмихнах се аз.

— Това не означава, че не е торта с лайна — каза Ерин.

— Мисля, че го наричаше кофа с лайна — погледна я Шоуни.

— Кофа, торта — едно и също е, сестра ми.

— Това означава, че аз му вярвам — казах аз. — И искам вие също да му дадете шанс.

— В момента да дадем шанс на погрешен човек означава смърт — възрази Дарий.

Поех дълбоко въздух и казах:

— Знам.

— Един прясно променен вампир трябва да бъде отделен в Храма на Никс. Драконът ме увери, че Старк е на сигурно място там — каза Ленобия и погледна към часовника си. — Имаме десет минути. Не може ли да се захванем с по-важните неща и да оставим въпроса за надеждността на Старк за по-добри времена?

— Разбира се — кимнах бързо. — Какво следва сега?

Замолих се наум Дракона да залости здраво Старк в Храма на Никс, докато прогоним Калона оттук. След това да се справим и с Неферет и да си осигурим по-добри времена, за да обсъдим въпроса с надеждността на Старк.

Бързо се справихме с юздите и на другите два коня с подходящите имена Надежда и Съдба и стигнахме до трудната част от плана.

— Продължавам да твърдя, че не е безопасно — упорстваше Дарий, навъсен като буреносен облак.

— Трябва да го направя — казах аз. — Стиви Рей я няма и аз съм единствената, която би могла да се свърже със Земята.

— Не мисля, че ще е толкова трудно — опита се Афродита да успокои своя воин. — Трябва само Зоуи да се промъкне до онова дърво, което вече е наклонило стената, да натисне още малко, после да изтича обратно при нас.

— Аз ще отида с нея — заинати се Дарий.

— С твоята мега бързина ще бъде по-лесно — зарадвах се аз. — Готова съм.

— Как ще разбера, че си успяла, за да задействам моята част от плана? — попита Ленобия.

— Ще ви изпратя малко Дух. Ако усетите прилив на радост, значи сме успели и всичко е наред. Тогава трябва да кажете на Шоуни да освободи Огъня.

— Но тя трябва да запомни, че само сребърните подкови могат да издържат на огън — каза Ленобия и погледна изпитателно към Шоуни.

— Знам, това не е проблем. Вие се заемете с вашите си работи. Ние със Съдба вече се сприятеляваме. — Шоуни се обърна към едрата червеникава кобила, определена за нея и Ерин, и й заговори приятелски за захарчета и още нещо.

— Пази й живота и се върни при мен — каза Афродита и целуна Дарий по устните. После отиде при Надежда, за да помогне на Ленобия с юздите.

— Тръгваме ли, жрице? — погледна ме Дарий.

Кимнах и го оставих да ме вдигне на ръце. Дарий направи една крачка в студената бурна нощ и изведнъж всичко около нас се размаза. Той прелетя по диагонал през задния двор към онази част от високата стена около училището, на която бе полегнал един по-голям дъб от този отпред. Не знам как, но една от бурите в Тулса през миналата зима почти успя да го изкорени и той се бе подпрял на оградата. Тогава Афродита бе подметнала, че мястото е идеално за незабелязано измъкване от училище и при нормални обстоятелства беше точно такава. Знаех го от собствен опит.

Но днес не действахме при нормални обстоятелства. След миг Дарий вече беше до падналото дърво, остави ме под него и прошепна:

— Стой тук, докато се убедя, че е безопасно.

И изчезна. Клекнах под дървото и се замислих за мокрото и студено време и за изнервящия разпит, на който ме бяха подложили приятелите ми, но дочух гадния плясък на криле и веднага се изправих.

Надникнах изпод дървото точно навреме, за да видя как Дарий хваща един гарван за крилото, притиска го към земята и прерязва гърлото му. Побързах да отместя поглед.

— Хайде, Зоуи, нямаме време.

Изтичах до полегналото дърво, като се стараех да не поглеждам към трупа на чудовището. Поставих ръка на дънера и затворих очи. Потърсих в себе си север — посоката на Земята — и я призовах:

— Земя, имам нужда от теб. Моля те, ела при мен! — И изведнъж, като по чудо, наред ледената буря и фучащия покрай ушите ми вятър, усетих мирис на пролетна трева... зряло жито... и полски цветя. Наведох глава в знак на благодарност и продължих: — Знам, че това е много трудно и не бих го искала от теб, ако не беше въпрос на живот и смърт. — Поех дълбоко въздух, съсредоточих всичките си сетива върху ледената кора под дланта си и продължих. — Падни. Прости ми, но трябва да те помоля за това.

Дървото под ръката ми се затресе с такава сила, че паднах по гръб. Нещо изпращя и, кълна се, че зад пращенето се чу предсмъртен

писък. Старият дъб се стовари върху полуразрушената стена, камъните и тухлите се срутиха и стената се отвори достатъчно, за да може да се избяга оттам.

Трепереща като лист, едва успях да си поема дъх от шока и по-скоро инстинктивно изпратих Дух към Ленобия, за да я уведоми, че сме успели. После станах, пристъпих, олюлявайки се към падналото дърво и го прегърнах с двете ръце.

— Благодаря ти, Земя. — Внезапна мисъл ме накара да добавя: — Иди при Стиви Рей и ѝ кажи, че идваме. Кажи ѝ да бъде готова. — Усетих познатото чувство, че някой ме слуша. Винаги го усещах, когато молах елементите за нещо. — Върви, Земя! Още веднъж ти благодаря, че ми помогна, и искам да знаеш, че ми е много мъчно за дървото.

— Трябва да се върнем в конюшната — каза Дарий и ме взе на ръце. — Ти успя, жрице.

Сложих глава на приятелското му рамо и разбрах, че плача чак когато видях мокрите следи по якето му.

— Да се махаме оттук.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Конете бяха готови и ни чакаха. Ерин и Шоуни вече бяха на гърба на Съдба. Шоуни държеше юздите. Преди богинята да я бележи, тя беше учила езда в часовете по английски лов в частното си училище, затова се обяви за „посредствен, но все пак, ездач“. Афродита и Деймиън стояха до Персефона и Надежда. Деймиън изглеждаше, сякаш ще припадне всеки момент.

— Усетих докосването на Духа и предположих, че всичко е наред — каза Ленобия, докато се суетеше около конете и проверяваше такъмите им.

— Стената е разрушена, но се наложи да убия един гарван. Сигурен съм, че скоро ще го открият — каза Дарий.

— Всъщност това е добре. Тъкмо ще ги убеди, че сте се опитали да избягате оттам — измърмори Ленобия и погледна часовника си. — Време е да се качвате по конете. Шоуни, готова ли си?

— Още от раждането си — отвърна тя.

— Добре. А ти, Ерин?

— Абсолютно — отвърна Ерин.

— Деймиън?

Той гледаше Ленобия, но всъщност говореше на мен.

— Страх ме е.

Приблжих се и го хванах за ръката.

— Мен също ме е страх. Но ако сме двамата, няма да е толкова страшно.

— Дори и ако сме на кон?

— Дори и на кон — усмихнах се аз. — Персефона е страхотна дама. — Сложих ръката му върху грациозната извивка на врата ѝ.

— Ох! Тя е мека и топла — стресна се той.

— Хайде. Ще ти помогна да се качиш — каза Ленобия, сплете пръсти и му предложи люлката на ръцете си.

С дълга страдалческа въздишка той закрепил коляно върху ръцете ѝ и се опита (безуспешно) да задуши гейския си писък, докато тя го

мяташе върху широкия гръб на кобилата. Преди да помогне и на мен, нашата преподавателка по езда сложи ръце на раменете ми и ме погледна в очите.

— Следвай сърцето и инстинкта си и няма да сгресиш. Изгони го, жрице.

— Ще се постарая — обещах аз.

— Знам и затова ти вярвам — каза тя.

Скоро всички бяхме на конете и тя ни поведе към летящата врата, през която се отиваше на манежа. Малко преди това Ленобия беше изтичала и отключила задната врата, откъдето се излизаше на алеята към външната порта. Сега вече нищо, освен леда, портата, шайката гарвани-демони, баща им и побърканата бивша Висша жрица не стоеше пред нас и света.

Ленобия отвори вратата. Беше загасила лампите в тази част на конюшните, за да не могат да ни видят върху гръбовете на конете. Ние подадохме глави в ледения мрак в очакване да чуем воя на бурята.

— Давам ви две-три минути да призовете елементите — каза тя. — Внезапното усиление на бурята се дължи на магията на Анастасия, която действа от другата страна на „Дома на нощта“. Така шансовете ви да останете незабелязани се увеличават. Не забравяйте, че Дракона чака на вратата на училището. Ще намушка гарвана, който е на пост, веднага щом чуе тропот на копита. Шоуни, когато си готова, изпрати огън към обора. Щом видя пламъците, ще освободя останалите коне. Те вече знаят, че трябва да се разбеснеят около сградата на училището, за да създадат още по-голяма бъркотия.

— Ясно — кимна Шоуни.

— После пренасочи пламъците към копитата на вашите коне. — Тя спря и се поправи. — Имам предвид към подковите на копитата им. Аз ще кажа на Персефона къде да ви отведе. Останалите трябва да я следват. — Ленобия потупа нежно кобилата под мен. После вдигна поглед. — Радвам се, че те видях отново, че имам възможност да те изпратя и се надявам да те посрещна отново, Висша жрице — каза тя тържествено, сви ръка в юмрук, сложи я над сърцето си и ми се поклони.

— Богинята да те благослови, Ленобия — отвърнах. Тя понечи да си тръгне, но аз извиках след нея. — Ленобия, помислете още веднъж не е ли по-добре да се махнете оттук. Ако не можем да изгоним

Калона, тримата с Дракона и Анастасия трябва да намерите начин да се скриете под земята — в тунелите под депото, в манастира или в мазето на някоя от сградите в града. Това е единственият шанс да се спасите от него.

Ленобия се спря и ме погледна през рамо. Усмивката ѝ беше топла и мъдра.

— Ти ще успееш, жрице — каза и продължи напред.

— Леле, твърда е като стомана — промълви Шоуни.

— Дано всичко да мине добре — промълвих. — Окей, готови ли сте?

Всички кимнаха. Поех дълбоко въздух и се съсредоточих. Бяхме с лице на север, затова сръчках Персефона надясно, към изток. Нямахме време за сантиментални сбогувания. Трябваше да действаме. Призовах бързо всяка една от стихииите и усетих, че нервите ми се успокояват, когато елементите затанцуваха из въздуха и образуваха блестящ кръг около нас. След секунда усетих в себе си и Духа. Не можах да се въздържа и се засмях с глас.

— Деймиън, Ерин, впрегнете елементите си на работа — извиках през смях.

Почувствах, че Деймиън вдига ръцете си зад мен, и видях Ерин да прави същото. Чух приятеля ми да шепне на Въздуха, да моли ледения вятър да се развихри, да задуха така, че всичко около нас да се разхвърчи. Знаех, че Ерин моли водата да увеличи ледения дъжд и да засипе света около нас.

Помогнах им да насочат елементите в правилната посока, за да можем да се движим (поне на теория) в малък мехур от спокойствие сред водовъртежа, който стихииите оформиха около нас. Двата елемента отговориха на мига. Видяхме бурята да изригва с безумна сила в нощта пред нас.

— Добре — успях да надвикам Вятъра. — Сега е ред на Огъня.

Шоуни вдигна ръце, отметна глава назад и с движение, с което сякаш хвърляше баскетболна топка, запрати горящия между дланите ѝ огън към пълния със слама обор, както ѝ бе казала Ленобия. Дъсчената сграда избухна в яростни пламъци.

— Сега копитата на конете — извиках аз.

Тя кимна.

— Помагай да го задържим по-дълго.

— Не се тревожи.

Шоуни посочи към копитата на нашия кон и извика:

— Подпали подковите му!

Персефона изцвили, наведе глава и когато разпилените по двора дървени стърготини започнаха да димят, наостри уши.

— Боже мой... Трябва да се махаме отгук, преди да подпалят всичко с краката си — извика Деймиън. Стискаше ме толкова здраво, че ми беше трудно да дишам, но не посмях да кажа нищо, за да не го изплаша и да вземе да се изтърси от коня.

Вече започвах да си мисля, че наистина ще запалим стърготините, когато чух зад нас бесен тропот и разбрах, че Ленобия е освободила конете, за да блокират движението около училището и да създадат безредици, които всички щяха да отдадат на страха им от пожара в обора. Персефона разтърси грива и изпръхтя. Усетих мускулите ѝ да се стягат и побързах да стисна здраво юздите и да извикам към Деймиън:

— Дръж се, потегляме.

Кобилата изскочи навън и се гмурна в тъмната нощ. Трите коня рамо до рамо прекосиха в галоп манежа и излязоха през портата, която Ленобия бе отворила за тях. Завиха наляво, заобиколиха зад сградата на училището и много по-скоро, отколкото си мислех, че е възможно, земята около нас засъска, облаци пара се издигнаха изпод нажежените им копита, които топяха леда по асфалта на паркинга. Изпадналите в паника коне зад нас цвилеха бясно, а наред с този ужасяващ звук се чуваха още по-ужасяващите писъци на гарваните демони. Стиснах зъби и се замолих наум гадните създания да не докопат кобилите на Ленобия.

Копитата на Персефона съскаха заплашително при всеки допир до хлъзгавия лед около училището.

— Ох, Богиньо! Погледнете! — извика Деймиън и посочи над рамото ми, към лявата редица от дървета, които ограждаха алеята.

Драконът се биеше храбро с три гарвануподобни чудовища. Шпагата му описваше сребристи фигури, докато той въртеше сръчно ръка, нанасяше и парираше удари. Когато се приближихме, гарваните се опитаха да насочат атаките си към нас, но Дракона удвои натиска си, намушка един от тях и накара другите два да се обърнат отново към него.

— Вървете! — извика той, докато преминавахме в галоп покрай него. — И нека Никс да е с вас.

Вратата беше отворена и нямах съмнения, че това е негово дело. Преминахме през нея, завихме наляво и препуснахме по пустата заледена „Утика“. На светофара на Двайсет и първа улица, който не работеше, обърнахме конете надясно, слязохме от тротоара на улицата и намалихме темпото.

Градът приличаше на леден призрак. Ако не бях концентрирана в задачата си и абсолютно сигурна, че конете препускат в лек галоп надолу по Двайсет и първа, щях да реша, че сме се изгубили в странен постапокалиптичен леден свят. Наоколо нямаше нищо познато. Нямаше светлини и светофари. Нямаше коли. Нито хора. Цареше мрак и студ. Красивите стари дървета на квартала бяха покрити с толкова много лед, че голяма част от тях буквално се трошаха на малки парченца. Електрическите проводници бяха изпадали и се виеха по платното като мързеливи пепелянки. Конете не им обръщаха никакво внимание. Прескачаха нападалите жици и клони, огнените им копита прорязваха леденото покривало и разпръскваха искри по изненаданите тротоари.

Изведнъж сред грохота на чаткащите копита и съсъка на пламъците по леда чух ужасяващия плясък на криле, после крясъка на първия, на втория и на следващите гарвани.

— Дарий! — извиках като луда. — Гарваните демони!

Той погледна назад и кимна мрачно. После направи нещо, което ме шашна напълно. Извади от джоба на сакото си пистолет. До този момент не бях виждала никой от синовете на Еребус да носи модерно оръжие. В неговата ръка той изглеждаше някак не на място. Дарий каза нещо на притиснатата към гърба му Афродита. Тя се отмести леко, което му позволи да се обърне назад. Той вдигна ръка, прицели се и изстреля бързо половин дузина патрони. Изстрелите изтрещяха оглушително, но не бяха дори и наполовина толкова зловеци, колкото онова, което последва — писъците на простреляните гарвани, и телата им започнаха да падат от небето.

— Там! — извика Шоуни и посочи напред и малко надясно. — Нещо гори.

Отначало не видях нищо. Но после се вгледах през заледените клони на дърветата и зърнах една, втора и още, и още припламващи

светлинки от свещи. Какво беше това? Манастирът на бенедиктинките? Видимостта беше ужасна, мракът и бурята — толкова дезориентиращи, че не можех да кажа със сигурност дали това е манастирът, или една от къщите превърнати в кабинети по пластична хирургия, струпани в тази част на улицата.

Концентрирай се! Ако това е място на силата, би трябвало да го почувстваш. Поех дълбоко въздух, оставих се на инстинкта си и го почувствах — непогрешимото привличане, идващо от комбинираната енергия на Духа и Земята.

— Това е! — извиках. — Това е манастирът.

Обърнахме конете надясно и полетяхме напред през пътя, през канавката и през рова, после се спуснахме между дърветата. Конете забавиха ход, за да могат да прескочат нападалите клони и проводници, преминаха през рехавата редица от дървета и излязоха на поляната. Пред нас изникна огромен стар дъб. По-ниско разположените му клони бяха отрупани с малки стъклени клетки, в които припламваха весело свещи. Зад дървото се виждаше навес за коли, а зад него беше осветеният кораб на тухлената сграда на манастира, или поне прозорците му, защото на всеки един бяха запалени свещи.

— Сега можете да освободите елементите и да успокоите топката.

Близначките и Деймиън зашепнаха на елементите си и безумието на бурята започва да утихва в студената тъмна нощ.

— Стой! — извиках и нашите верни и послушни кобили заковаха копита точно пред една величествена фигура в тъмна роба и покрита с качулка глава.

— Добре дошла, Зоуи. Чух те, че идваш — усмихна ми се тя.

Слязох от гърба на Персефона и се хвърлих в прегръдките ѝ.

— Сестро Мери Анджела! Толкова се радвам да те видя!

— Аз също се радвам да те видя, детето ми — каза тя. — Но мисля, че трябва да отложим приветствията и да се справим с черните същества, накацали по дърветата зад вас.

Завъртях се към редицата от дъбове и видях между клоните им поне дузина гарвани-демони. Зловещото шумолене на крилете им беше единственият звук в настъпилата тишина. Червените им очи светеха с адски огън.

— Мамка му! — казах през зъби.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Що за език? — искрено се възмути Мери Анджела.

Дарий вече беше на земята и помагаше на Афродита и на близначките да слязат от конете. Деймиън не изчака помощта му, слезе почти толкова бързо, колкото и аз, и застана до мен.

— Жрице — обърна се Дарий към сестра Мери Анджела, — нали не държите запалителни материали в манастира?

Смехът ѝ ми се стори някак не на място, но в същото време усетих как нервите ми се отпуснаха.

— Разбира се, че не, боецо.

— Малко сме, за да се бием с тях, но можем да задържим кръга — каза Дарий, докато изучаваше гъмжащите от птици дървета. — Ако влезеш в него, ще си в безопасност.

Той беше прав, разбира се. Кръгът ни беше непокътнат. Центърът му беше изместен, но сребърната нишка, която ни свързваше, все още светеше между нас.

— Аз ще се върна в „Дома на нощта“ и ще доведа помощ — каза той.

Долових притеснение в гласа му. Каква помощ можеше да доведе? Докато бяхме там, не успях да видя нито един от братята му воители. Драконът беше фантастичен с шпагата, но и той не можеше да направи нищо срещу толкова много чудовища. Дърветата, които отделяха манастира от Двайсет и първа улица, гъмжаха от черните им сенки. И без това грохнали под тежестта на леда, клоните им пъшкаха, изнемогвайки под допълнителното тегло. Звукът от падащите по земята счупени клони беше не по-малко злокобен от птичия грак.

— Ей. Разбрах, че ви трябва малко помощ.

През целия си живот не съм изпитвала такава радост от нечий глас, както сега, когато чух ужасния провинциален акцент на Стиви Рей. Прегърнах я здраво, без да ме е грижа от тайните, които пазеше в себе си, щастлива, че я виждам жива и здрава. Видях червените хлапета да изплуват от мрака зад нея и въздъхнах облекчено.

— Ама че са гадни! — възкликна Крамиша, изкриви лице в погнуса и кимна към гарваните демони.

— Хайде да им сритаме задниците! — наду мускули Джони Бий.

— Гадни са, вярно е, но не ни правят нищо, само ни наблюдават — обади се друг познат глас.

— Ерик! — извиках аз.

Стиви Рей се отдръпна и отстъпи място на Ерик, който ме притисна към силните си гърди. Вдясно от мен настъпи раздвижване. Обърнах се и видях Джак да скача в прегръдките на Деймиън.

Погледнах към Ерик и дори тук, в центъра на този ад, ми се прииска между нас всичко да беше по-просто и лесно. И тайничко си пожелах да бъдем само аз и Ерик, вместо аз, Ерик, Старк, Калона, Хийт...

— Хийт? — Освободих се бързо от прегръдката му.

Ерик въздъхна и кимна с брадичка към манастира.

— Там е. Добре е.

Усмихнах се неловко, без да знам какво да кажа.

Гласът на Дарий разпръсна настанилата се между нас тишина.

— Зоуи, Калона скоро ще бъде тук. Гарваните не ни нападат, защото виждат, че не се опитваме да избягаме. Просто ни охраняват, докато дойде той. Не забравяй каква е задачата ти.

Кимнах и се обърнах към сестра Мери Анджела.

— Калона ще ни последва дотук. Нали си спомняш, че е безсмъртен?

— Паднал ангел — кимна тя.

— Разказах ти и за нашата Висша жрица. Тя претърпява някаква лоша трансформация и аз съм сигурна, че ще дойде с него. И двамата са еднакво опасни.

— Разбирам.

— Той не може да бъде убит, но мисля, че знам как да го прогоня оттук и се надявам Неферет да тръгне с него. Но ще ми трябва помощта ти.

— Ще направя всичко по силите си — отвърна тя.

— Добре. Това, което ми трябва, си ти — казах, после се обърнах към Стиви Рей. — И ти.

Афродита застана до мен.

— И аз.

— И баба. Знам, че за нея ще бъде трудно, но ми трябва тук, отвън, или там, където се намира центърът на енергията, която усещам около нас.

— Крамиша, дете мое, ще доведеш ли бабата на Зоуи?

— Разбира се, сестро — отвърна Крамиша и забърза към манастира.

— Пещерата на Дева Мария е центърът на нашата енергия.

Сестра Мери Анджела посочи зад мен мястото, където стояхме, на североизточния край на прилежно окосена ливада, гъмжащата от чудовища малка горичка. Обърнах се да видя накъде сочи и ахнах от изненада. Как така не го бях забелязала досега? Това беше най-голямото светилище, което някога бях виждала, построено от големи блокове местен пясъчник. Всеки камък бе подбран внимателно, за да се намести точно между другите и да се образува куполообразна форма. Напомни ми за известните амфитеатрални арени, каквито бях виждала по списанията. По протежението на вътрешните извивки се виждаха каменни пейки и естествени каменни первази. Всяко свободно местенце беше покрито със свещи, така че цялото светилище сияеше като полирано от тяхната светлина и от леда. Тръгнах към него, загледах се в красивия купол, който достигаше до няколко крачки над главата ми, и дъхът ми спря от възхита. На върха на купола се издигаше най-прекрасната статуя на Дева Мария в целия свят. Лицето ѝ беше спокойно и ведро като молитва, по устните ѝ играеше лека, почти неуловима усмивка. Около краката ѝ се виеха красиви рози, сякаш тя се раждаше от тях. Вгледах се внимателно в чертите на лицето ѝ и сърцето ми прескочи от вълнение. Познавах тази Мария. Можех ли да не я познавам?

Беше се появила пред мен само преди няколко дни в образа на моята богиня.

— Усещам силата на това място — каза Афродита.

— Леле, тази статуя наистина е много красива! — каза Джак.

Хванати здраво за ръце, двамата с Деймиън не откъсваха поглед от светилището.

— Вижте и алеята отпред. Фантастична е — добави Стиви Рей.

— Какво трябва да направим, Зоуи? — попита сестра Мери Анджела, но преди да мога да отговоря, се чу рев на автомобилен

двигател и всички насочиха погледи към натезжалите от гадните птици дървета и пътя зад тях.

Обърнах се бързо и проследих със свито сърце големия черен джип, същия, с който се върнах в училище — тъкмо напускаше пътя. Двигателят изръмжа, джипът се наклони рязко напред, премина през канавката, после муцуната му се показа и той продължи бясно през горичката, което накара гарваните да размахат криле и да заграчат неистово.

— Сестро, приближи се — казах. — Афродита, Стиви Рей, искам ви плътно до мен.

Ерик и Дарий отстъпиха крачка встрани и дадоха път на Афродита и Стиви Рей да дойдат при нас.

— Тук сме — каза Афродита.

— Баба също ми трябва.

— Идва. Не се страхувай — успокои ме сестра Мери Анджела.

Джипът спря толкова близо до конете, че те започнаха да цвелят, да пръхтят и да отстъпват назад. Вратите на джипа се отвориха и Калона и Неферет излязоха едновременно от него. Тя беше облечена изцяло в черно, с дълга до земята копринена рокля и дълбоко деколте. Оттам се показваше странен крилат медальон от оникс, който падаше точно между гърдите ѝ. Около нея пулсираше черна аура и раздвижваше гъстата коса около раменете ѝ.

— Мамка му! — прошепна Афродита.

— Виждам — отвърнах мрачно. Калона крачеше до нея. Като изключим черните панталони, по него нямаше друга дреха. Докато се приближаваше, крилето му изшумоляха и се отвориха леко, колкото да загатнат за своето великолепие.

— Пресвета Дево Марийо! — възкликна до мен сестра Мери Анджела.

— Не го гледай в очите! — прошепнах аз. — Той може да хипнотизира хората с тях. Не му давай тази възможност.

Тя се поколеба и все още изучавайки крилатия мъж, каза:

— Той не може да ме омагьоса. По-скоро ми е жал за него. Сега вече съм сигурна, че е паднал ангел.

Не можах да се въздържа и попитах:

— На колко години е според теб?

— Много стар. По-стар от света.

Нямах време да ѝ обясня, че на мен ми изглежда на осемнайсет, защото в този момент шофьорът слезе от джипа и се присъедини към Калона и Неферет. Беше Старк. Очите му веднага намериха моите и той ми кимна незабележимо с глава.

Чух, че Стиви Рей въздъхна изненадано, от редиците на червените хлапета се разнесе ропот.

— Това е хлапето, което ме уцели със стрелата си — погледна ме Стиви Рей.

— Да — кимнах аз. — Той се е променил. Сега е червен вампир.

— Но продължава да си е шибан плъх — изсумтя Афродита, но се усети и добави: — Извинявай, Зо.

— Не му вярвай, Зоуи — достигна до мен и гласът на Дарий. — Нали виждаш на кого служи.

— Дарий — казах строго, без да поглеждам към него, — ти трябва да ми вярваш, а това значи, да вярваш и на преценката ми.

— Но понякога преценката ти смърди — каза Ерин.

— Не и когато Никс ми говори — отвърнах.

— Сигурна ли си, че я чуваш сега? — попита Шоуни.

Вгледах се в Старк, опитвайки се да открия тъмна сянка около него. Нямах нищо, беше само Старк и очите му ме гледаха твърдо и открито.

— Абсолютно съм сигурна — отсякох аз и продължих: — Сега образувайте кръг около нас.

Близначките и Деймиън моментално изплуваха от тълпата зад мен. Деймиън отиде на източния край на кръга. Не видях Шоуни, но усетих, че заема място зад мен, а Ерин се премести отляво. За секунда си помислих, че може би ще трябва да се отдели от Афродита, Стиви Рей и сестра Мери Анджела, за да заема мястото на Земята, но бързо осъзнах, че пещерата на Дева Мария е ориентирана на север и че красивата сребърна нишка, която свързваше нашия кръг, сега включваше и нея.

— Не можеш вечно да поддържаш кръга — заговори Калона, докато приближаваше бавно към малката ни група. — Но аз мога да продължа да те преследвам до края на света.

— Деца — застана до него Неферет. Като изключим пулсиращата около нея тъмна сянка, тя изглеждаше прекрасна и невинна, като истинска Висша жрица. — Вие позволихте жаждата на Зоуи за власт да

ви постави в опасна ситуация, но все още не е прекалено късно. Трябва само да се отречете от нея, да разпуснете кръга и Висшата жрица ще ви приеме отново в обятията си.

— Ако нямаше сред нас монахиня, щях да ти кажа какво да правиш с тези обятия — каза Афродита.

— Не Зоуи беше тази, която обърна гръб на Никс — извика Ерин.

— Всички знаем, че това си ти. Само че Зоуи го разбра първа — добави Шоуни.

— Злобните й думи са замъглили съзнанието ви — каза тъжно Неферет.

— А кой размъти моето съзнание? — обади се сестра Мери Анджела. — Аз почти не познавам това дете. Думите му не могат да ми повлияят, нито да ме накарат да си измисля мрака, който се излъчва от теб.

Маската на доброта и загриженост върху лицето на Неферет се пропука и тя показа истинската си същност.

— Колко си глупава, човешка жено! Естествено, че ще видиш мрака около мен. Моята богиня олицетворява нощта.

Милото изражение по лицето на сестра Мери Анджела не беше маска, затова си остана непроменено и тя каза протичко:

— Не, аз познавам Никс и въпреки че олицетворява нощта, тя не покрива с мрак своите избраници. Бъди честна пред себе си, жрице, и признай, че ти изостави богинята си заради това създание до теб.

Мери Анджела вдигна ръка към Калона и ръкава на черната й роба се нагъна.

— Нефелиме, познах те. И в името на пресветата Дева ще изрека думи, които вече си чувал. Напусни този свят и се върни в царството, откъдето си изпаднал. Покай се и може би ще ти бъде позволено да познаеш вечността в рая.

— Не смей да му говориш така, жено! — изкрещя Неферет и всичките й напъни да изглежда добра изчезнаха. — Той е бог, слязъл на земята. Би трябвало да паднеш в краката му.

Страховитият смях на Калона накара гарваните да засъскат и да се размърдат неспокойно.

— Не се карайте за мен, дами. Аз съм бог. Имам достатъчно сили и за двете ви. — Говореше на Неферет и сестра Мери Анджела, но кехлибарените му очи гледаха право в мен.

— Никога няма да бъда твоя, Калона — заговорих, като игнорирах всички около нас. — Аз съм вярна на принципите на моята богиня, а ти си пълна противоположност на всичко, което ни учи тя.

— Как си позволяваш... — започна Неферет, но Калона вдигна ръка и я спря.

— Грешещ, Ая. Погледни дълбоко в себе си и виж онази девица, създадена, за да ме обича.

Нещо зад мен се раздвижи и аз усетих, че някой прекосява кръга, което можеше да се случи само, ако лично богинята му разреши това. Искях да се обърна и да видя кой се присъединява към нас, но не можех да откъсна очи от омагьосващия му поглед.

Тогавя някой взе ръката ми в своята и любовта разпръсна магията му. Обърнах се и видях баба. Хийт намести инвалидната ѝ количка до мен. Видът ѝ беше като на завърнал се от бойното поле войник. Ръката ѝ беше гипсирана, на главата си имаше превръзка. Лицето ѝ бе подпухнало и насинено, но усмивката ѝ си беше същата, както и сладкият ѝ глас.

— Правилно ли съм чула, че имаш нужда от мен, моя а-вет-си а-ге-хут-са, дъще на моето сърце?

— Винаги имам нужда от теб, бабо — стиснах ръката ѝ аз. После вдигнах поглед към Хийт, който ме поздрави с усмивка.

— Сритай задника на тоя грозник, Зо — каза той, после се отдръпна и застана до Ерик и Дарий.

През това време баба успя някак си да се изправи на крака. Направи две несигурни крачки напред и се загледа в дърветата отсреща към накачулилите се по тях гарвани.

— О, синове на моите прамайки! — извика тя и гласът ѝ гръмна като удар по племенните барабани. — Защо му позволихте да ви превърне в чудовища? Не чувствате ли как тупти кръвта на вашите майки във вените ви? Не усещате ли, че сърцата им бият за вас?

Смаяна, видях как няколко чудовища свеждат глави, сякаш нямаха сили да гледат баба в очите. И разпознах в дълбините им мъката и объркването.

— Замълчи, Ани-юнуийа — избумтя гласът на Калона до нас.

Баба разпозна древното име на народа на чероки и се обърна бавно към крилатото същество.

— Виждам те, Древни. Не се ли научи? Трябва ли жените отново да се съберат, за да те победят?

— Не и този път, Гигуа. Този път няма да ме подмамите толкова лесно.

— Този път ще изчакаме сам да влезеш в капана! Ние сме търпеливи хора, знаеш го добре.

— Но тази Ая е различна — отвърна Калона. — Душата ѝ ме зове от сънищата ѝ. Няма да е далеч денят, когато събудилата се в нея женственост също ще ме повика и тогава тя ще бъде моя.

— Не! — отсякох. — Мислиш си, че можеш да ме притежаваш, сякаш съм парче земя, и това е голямата ти грешка. Наистина, душата ми копнее за теб. — Най-после си го признах публично и изненадващо дори за мен. Истината ми даде сили. — Но ти сам каза, че аз съм различна Ая. Аз имам свободна воля и волята ми е да не се поддам на мрака. Предлагам ти сделка: махни се оттук. Вземи Неферет и гарваните и отиди някъде далеч оттук, където ще живееш в мир и няма да нараняваш никого.

— Или? — попита той с усмивка. Беше очевидно, че всичко това го забавлява.

— Или ще сригам грозния ти задник, както се изрази моят човешки консорт — казах твърдо.

На лицето му цъфна чаровна усмивка.

— Не мисля да напускам Тулса, Ая. Този град ми харесва.

— Тогава помни, че сам си го изпроси — казах и се обърнах към жените, които ме заобикаляха. — В стихотворението пише: „събрани не да победят, а да превъзмогнат“. Аз съм Ноцта. Аз ви доведох до сестра Мери Анджела. Тя е Духът.

Протегнах лявата си ръка и сестра Мери Анджела я стисна здраво.

— Стиви Рей, ти си Кръвта. Афродита, ти си Човека.

Стиви Рей отиде до сестра Мери Анджела и хвана другата ѝ ръка. После погледна към Афродита, която кимна, и взе предложената ѝ ръка.

— Какво правят те? — дочух гласа на Неферет по-близо, отколкото беше преди малко. Погледнах към нея и видях, че бърза към нас.

— Ая! Каква е тази глупост? — беше очевидно, че Калона вече не се забавлява. Той също забърза към кръга.

— И Земята завършва кръга — подадох ръка на баба.

— Не позволявайте на Гигуа да се присъедини към тях! — извика Калона.

— Старк! Убий я! — заповяда Неферет.

— Не Ая! — гръмна Калона. — Убий старата Гигуа.

Задържах дъха си и погледнах Старк в очите.

— Убий Зоуи! — извика отново Неферет. — И този път без грешки. Цели се в сърцето ѝ.

Докато говореше, тъмната сянка се плъзна от раменете ѝ и се разпростря към Старк. Видях как се уви около краката му и тръгна нагоре към торса. Видях титаничната битка, която се водеше в него. Тъмната сила на Неферет все още имаше власт над него. Стомахът ми се сви на топка. Дали силата на воинската клетва щеше да му помогне да се освободи? Исках да му вярвам. Твърдо бях решила да му вярвам. Или това беше поредната ми грешка?

— Не! — изрева Калона. — Не я убивай!

— Няма да те делия с нея! — извика Неферет. Къдриците ѝ започнаха да се вият около нея като змии. Докато я гледах, ми се стори, че тя става по-голяма и по-висока, и разбрах, че съм била права. Това не беше предишната Неферет. Нито по външност, нито по душа. Тя се обърна отново към Старк. — Чрез силата, която подчини твоята воля, ти заповядвам: Убий Избраната. Простреляй я в сърцето!

Взрях се в Старк и мислено го призовах да избере доброто и да се измъкне от лапите на тъмната сила на Неферет. Затова станах свидетел на точния момент, когато той направи своя избор. Дватаматая сякаш отново се пренесохме в малката стаичка до оборите. Чух се да казвам: „Сърцето ми е твое“. Чух и неговия отговор: „Тогава и двамата трябва да останем живи. Трудно е да живееш без сърце“.

— Ето целта, която моята стрела няма да пропусне — проговори той, загледан в мен, сякаш двамата бяхме абсолютно сами. — Онази част от сърцето на моята лейди, която е в мен.

И щом взе решение, сенките, които поглъщаха тялото му, се отдръпнаха на мига. Изведнъж разбрах какво се кани да причини на себе си и се паникьосах.

Прицели се уж в мен, опъна лъка и стреля. В същия момент извиках с всички сили:

— Въздух, Огън, Вода, Земя, Дух! Чуйте ме! Не позволявайте на стрелата да го достигне!

Насочих енергията си към Старк и изпратих натам всичките пет стихии. Стрелата затрепери, извъртя се и след миг полетя обратно към сърцето на Старк. Стихиите я настигнаха на няколко сантиметра от гърдите му и я взривиха, разбиха я на малки парченца с такава сила, че Старк падна по гръб и се преви, но остана недокоснат от стрелата.

— Ах, ти, бясно вълче! — изкрещя Неферет. — Няма да те оставя да победиш!

Без да й обръщам внимание, подадох ръка на баба и повторих:

— И Земята завършва кръга.

Тя пое ръката ми и така, свързани в едно, посрещнахме атаката на Калона и Неферет.

— Не ги проклинайте. — Гласът на сестра Мери Анджела беше тих и спокоен, сякаш идваше от друг свят. — Той е дете на мрака и гневът и клетвите не му влияят.

— Благослови ги — досети се Стиви Рей.

— Да, хората, изпълнени с омраза, не знаят как да се справят с любовта — погледна ме бързо Афродита и се усмихна.

— Благослови го, бабо. Ние ще се присъединим към теб — казах и аз.

Гласът на баба звънна в нощта, подсилен от енергията на Духа, Кръвта, Нощта и Земята, свързани чрез човешката любов.

— Калона, у-до мой — използва тя езика на чероките за думата „брат“. — Благославям те! — И зареди древната благословия на езика на чероките, толкова близка на сърцето ми, че я почувствах като завръщане у дома. — Нека райските ветрове да стоплят дома ти...

Останалите петима повторихме:

— Нека райските ветрове да стоплят дома ти...

— И великият Дух да благослови всеки, прекрачил прага му... — продължи баба.

Този път към нас се присъединиха Деймиън и Близначките. Гласът на баба звучеше все по-силно и твърдо.

— И мокасините ти да оставят щастлива следа по снега...

Когато извисихме глас да повторим думите ѝ, всички, които бяха с нас в кръга, се включиха към нашия хор. Чух думите да звучат някъде зад нас и разбрах, че монахините бенедиктинки са излезли от своето светилище, за да прибавят своите молитви към нашите.

Когато баба стигна до последните думи, гласът ѝ излъчваше толкова любов и топлина, че усетих сълзи да пълнят очите ми.

— И нека дъгата винаги да докосва рамото ти...

И в този момент дочух агонизиращия рев на Калона. Беше само на няколко крачки от мен. Неферет стоеше до него. Красивото ѝ лице беше изкривено от омраза. Той протегна ръка към мен.

— Защо, Ая?

Погледнах в невероятните му кехлибарени очи и хвърлих истината в тях:

— Защото избирам любовта.

От блестящата сребърна нишка, която свързваше кръга, излезе ослепителна светлина, профуча край мен и се уви около Калона и Неферет. Оформил се примка и започна да я затяга. Разбрах, че този път сияйната верига не беше дело само на елементите, но бе поела и от енергията на Нощта, Духа, Кръвта и Човека, и бе благословена от Земята.

Разнесе се ужасяващ вик и Калона се олюля назад. Неферет се притисна в него. Тъмнината, която излъчваше, затрептя, заусуква се около нея и Неферет изпищя неистово. Без да отмества поглед от мен, Безсмъртният прегърна Неферет, разпростря мощните си криле с цвета на нощта и литна към небето. Направи няколко кръга, докато крилето му се бореха с гравитацията, но сребърната нишка внезапно се изви назад и изплющя като камшик към тях, издигайки крилатия мъж и падналата Висша жрица все по-нагоре и по-нагоре, докато накрая изчезнаха в облаците, следвани от грачещите птичи демони.

В мига, когато той изчезна от погледа ми, усетих познатото парене по гърдите си и разбрах, че следващия път, когато се погледна в огледалото, ще видя нов знак за благоволенieto на моята богиня, въпреки че този щеше да е вплетен в белега от раната и придружен с дълбока, разкъсваща сърцето ми болка.

ПОСЛЕСЛОВ

Дълго време никой не проговори. Машинално благодарих на стихиите и разпуснах кръга. После помогнах на баба да седне в количката. Сестра Мери Анджела се разтревожи и започна да нарежда майчински, че сигурно сме мокри, премръзнали и уморени. Подкара ни като стадо към манастира с обещанието, че там ни чакат сухи дрехи и горещ шоколад.

— Конете — сетих се аз.

— Вече се погрижиха за тях.

Тя кимна към две монахини зад нас. Бяха сестра Бианка и сестра Фатима, които познавах от доброволческия екип по спасяването на уличните котки. Те водеха конете към малка странична постройка, превърната в оранжерия, но със стабилна каменна основа, която говореше, че някога може би е служела за конюшня.

Кимнах и напълно изтощена, магнах на Дарий. Следвана от него, Ерик и Хийт, се приближих до неподвижното тяло на Старк. Той лежеше на земята пред джипа и буквално сияеше, осветен от големите му фарове. Ризата му беше прогорена на гърдите и по кожата над сърцето му се виждаше все още кървяща жигосана пречупена стрела. Раната беше грозна, кървеше и чернееше, сякаш някой бе залепил гореща ютия на гърдите му. Стиснах устни, за да спра писъка. Веднъж вече го бях видяла да умира, щях да понеса гледката и втори път. Поех дълбоко въздух, коленичих до него и взех ръката му в своята. Бях права. Той не дишаше. Но щом го докоснах, пое шумно въздух, закашля се, отвори очи и веднага ги сви от болка.

— Хей — казах тихо, усмигнах му се през сълзи и благодарих без думи на Никс за чудото. — Как си?

Той погледна към раната на гърдите си.

— Като опечен на шиш, но като вземем предвид, че бях нападнат от петте стихии, мисля, че съм добре.

— Изплаши ме.

— Аз също се изплаших от себе си.

— Когато един воин се закълне във вечна вяроност на Висша жрица, това означава не да я плаши до смърт, а да я защитава от смъртта — обади се Дарий и му подаде ръка.

Старк я пое и се изправи с мъка.

— Май че трябва да напишем нов правилник специално за тази жрица — усмихна ми се той със своята мачовска полуусмивка, която харесвах толкова много.

— На нас ли го казваш? — ухили се Ерик.

— За нас това отдавна не е новост — обади се и Хийт.

— Хей, за кого говорите? — изгледах всичките си момчета поред.

— Зоуи! Виж! — извика баба.

Погледнах нагоре и ахнах от почуда.

Черните облаци се бяха разпръснали и бяха отстъпили място на златистия лунен сърп. Меката му светлина прогони объркването и тъгата, с която Калона бе изпълнил сърцето ми. Сестра Мери Анджела застана до мен. И нейните очи гледаха нагоре, но лицето ѝ бе обърнато към статуята на Дева Мария, върху която луната бе хвърлила един-единствен лъч от прекрасната си светлина.

— Нали знаеш, че не си приключила нито с него, нито с нея? — промълви тя тихо, за да стигне само до моите уши.

— Знам — отвърнах аз. — И съм сигурна, че каквото и да става, моята богиня ще е с мен.

— Както и твоите приятели, дете. Както и твоите приятели.

Издание:

П. С. Каст, Кристин Каст. Преследвана

Американска. Първо издание

ИК „СофтПрес“, София, 2010

Главен редактор: Димитър Риков

Редактор: Слави Димов

Коректор: Ива Колева

ISBN: 978-954-685-966-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.